

فَلِسْطِينِ بِسَامِرَاج

لکندڻي، رڻوف نظاماڻي

هندستان ۽ سامراج

لکندڙ : رتوف نظاماڻي

ڇپائيندڙ : صمد ڪالائي

ڇاپو : نومبر ۱۹۸۲ع

تعداد : هڪ هزار

قيمت : ۸ (اٺ) روپيا

ٻاران ۾

جياپو پبليڪيشن ڪراچي

[ڪمپوزنگ ۽ پڙهڻو: نظام الدين ايم - ايس انصاري]

سنڌ سلامت ڀاران:

سنڌ سلامت ڪتاب گهر ڀاران نامياري اديب، نقاد، مترجم ۽ سماجي معاشي تجزيي نگار رنوف نظاماڻي، جو لکيل ڪتاب ”فلسطين ۽ سامراج“ اوهان اڳيان پيش آهي.

فلسطين جي سوال ۽ وچ اوڀر ۾ ٿيندڙ سامراجي ناٽڪ ۾ ترقي پسند تحريڪ جي اوسر ڪيئن ٿي آهي، تحريڪ جا مسئلا ڪهڙا آهن، موقعي پرست ڌريون ڪيئن حرامپايون ڪري سامراج ڏور تي پتلين وارو ناچ پيش ڪن ٿيون، تنهن بابت سنڌي، ۾ پنهنجي نوعيت جو پهريون اصلوڪو ڪتاب آهي. فلسطيني ويڙهاند ۾ جنبيل ڌرين جي اندروني ٽڪرائن کي چٽو ڪيو ويو آهي.

هي ڪتاب 1982ع ۾ جياپو پبليڪيشن، ڪراچي ڀاران ڇپايو ويو. سنڌ سلامت ڀاران هن ڪتاب جي پي ڊي ايف ڪاپي حاضر آهي. اسان ٿورائتا آهيون رنوف نظاماڻي جا جنهن ڪتاب جي واحد ڪاپي موڪلي ۽ ڪتاب سنڌ سلامت ڪتاب گهر ۾ اپلوڊ ڪرڻ جي اجازت ڏني.

محمد سليمان وساڻ

مينيجنگ ايڊيٽر (اعزازي)

سنڌ سلامت ڊاٽ ڪام

sulemanwassan@gmail.com

www.sindhsalamat.com

bookssindhsalamat.com

فهرست

صفحہ	عنوان	نمبر
	۱۔ بھنگي ٻاران	
	۲۔ ڪتاب جو ڪارج	
۳	۳۔ صيهوني تحريڪ	
۱۳	۴۔ فلسطين جي معاشي ڦرلٽ	
۲۲	۵۔ فلسطيني عوام جي جدوجهد	
۴۰	۶۔ اسرائيل جو قيام ۽ صيهوني دهشت پسدي	
۴۷	۷۔ عرب قومي تحريڪ	
۵۲	۸۔ عوامي جدوجهد ۽ تنظيمي عمل	
۶۸	۹۔ فلسطيني مزاحمت ۽ اردن	
۷۲	۱۰۔ لبنان ۽ فلسطيني مزاحمت	
۹۷	۱۱۔ اسرائيل ۽ فاشسٽ رياست	
۱۰۱	۱۲۔ سامراج ۽ فاشزم	
۱۰۶	۱۳۔ فاشسٽ رياست ۽ عوام	
۱۰۹	۱۴۔ اسرائيلي ۽ سندن قومي حيثيت	
۱۱۳	۱۵۔ فلسطيني مسئلو - آمريڪا ۽ عرب يونين جو موقف	
۱۱۵	۱۶۔ فلسطيني انقلاب جو آئيندو	

ادقساب

فلسطين يا ايمان جي عوام جي آزادي جي
جسوجوڻ ۾ شهيد ٿيندڙ فلسطيني ، نعماني جسوڻ ،
بارڙن ، عورتن ۽ ٻين جي نانءُ .

پنهنجي ڀاران ...

ڊگهي ۽ مستقل مزاجي واري ويڙهه ۾ اسان جنهن
معاذ تان وڙهون ٿا، اهو علمي ۽ نظرياتي معاذ آهي.
جنهن جي لاءِ اسان پنهنجي فرض جي پورائي، موجوده حالتن
۾ اڀرندڙ نون واقعن ۽ تحريڪن جي نظرياتي چٽاڇاڻ
۽ ان جي جوڙجڪ تي پنهنجو نقطه نظر واضح تجزياتي
انداز ۾ پيش ڪري رهيا آهيون. پنهنجي حالتن کي سمجهڻ واري
سگهه کي پختو ڪرڻ ۽ وڌائڻ جو مقصد رکي هينئر ”فلسطين
۽ سامراج“ پيش ڪري رهيا آهيون، جيئن عالمي سامراجي
نظام ۽ قومي آزادي جي تحريڪن جي نگر ۾ اسان
مظلوم عوام جا حقيقي اتحاد ۽ قومي آزادي لاءِ وڙهندڙ
طبقا ۽ انهن جا مفاد ۽ انهن جي سياست جا هلندڙ جنگ
۾ ۽ ايندڙ وقت ۾ رخ طئي ڪري پنهنجي حالتن لاءِ ڪا
واٽ وٺي سگهون.

آزادي، انصاف ۽ خوشحالي لاءِ جيڪو فلسطيني
خون وهي رهيو آهي، اهو هن دنيا جي هر ٽڪري تي
ساڳي مقصد لاءِ وڙهندڙ خون جو حصو آهي. ان لاءِ اسان
پنهنجي حيثيت فلسطين جي پرڀر اتحاد جي صورت ۾
واضح ڪندي: انهن سڀني تنگ نظر ۽ عالمي حالتن جي
اهميت کي ڏسي نه ڪندڙ ماڻهن جي آڏو، عالمي سطح

تي ٿيندڙ واقعن جي اهميت کي محسوس ڪندي هڪ
ٻيرو وري ڪن اهو موقعو ٿا ڏيون ته هو پنهنجي راءِ
ني سوچين!

اسان جي ان بهتري ارادي آڏو جيڪي رنڊڪون
آهن انهن ۾ هڪڙي رنڊڪ آهي مالي وسيلن جي کوٽ.
پڙهندڙن جي ڀرپور سهڪار جي اميد هئي پر، گذريل
ٽن ڪتابن کان پوءِ صورتحال ڏکيو ٿيندڙ آهي. اسان جي
طرفن پوري ڪوشش آهي ته ڪتاب وقت اندر پڙهندڙن
تائين پهچايون پر ائين نه ٿو ٿئي ان لاءِ اسان ميجاري
نه آهيون.

هينئر هڪ دفعو ٻيهر اوهان آڏو پنهنجي حال کي
پيش ڪيو آهي اميد ته اوهان جو ساٿ رهندو.

(ادارو)

ڪتاب جو ڪارج

سنڌ جي ترقي پسند ، سياسي ، علمي ۽ ادبي حلقن جون ذميواريون ڏينھون ڏينھن وڌن پيون ۽ سطحي ڄاڻ ۽ رڳو نمري بازی جي آڌار تي عمارتن اڏڻ سان ڪم ڪونه ٿو هلي . سڄي سنڌ ۾ ڪارڪنن جي ذهني ۽ عملي لحاظ کان سگهاري ڪيپ ، تيار نه ڪري سگهڻ ، هتان جي انهن ڌرين جو وڏو الميو رهيو آهي ، جيڪي تاريخ ۽ دلائل جي ڳالهه ڪن ٿيون .

ٻه قسمي سان مڪاني طرح اسان کي ورڻي ۾ ، ٻه ٿوري ترقي پسندي ۽ تنظيم ملي آهي . هتي جي ماضي يا اڃا به ويجهي ماضي جي ترقي پسند شخصيتن سان مليو ، سندن تجربن منجهان سکڻ جي ڪوشش ڪئي ته هو سڀ کان پوءِ صوفي سائنس نظر ايندا . جنهن جو هڪ ڪارڻ ، هنن جو مصلحتن ۾ سمجهڻ جي وڃڻ نه آهي . ان ڪري ، نظرياتي ڌرين ۾ هاڻوڪي داخليت پرستي به چڻ ورڻي ۾ مليل آهي . ان صورتحال ۾ ، ماڻهن جو پاڻ ۾ ويساهه ڄمائڻ ڌري گوشت ۽ مڪن ڪونهي .

ساڳئي وقت گڏوگڏ سياسي مواد به اهڙي لهجي ۾ ڏنو پيو وڃي ، جن هڪڙي سادي ۽ ڳالهه سمجهائڻ جي ڪوشش پئي ٿئي . جهڙو خدشو آهي ، ته آرام سان ،

۽ علمي انداز ۾ ڳالهه منجهان ڌريجي مقصد حاصل نه ٿيندو. انهن ڪرڻ سان سياسي ۽ نظرياتي آپ ساهي ڏيڻ جا مثال به اڳيان آيا آهن. اهڙي مواد ماڻهن کي سطحي ڄاڻ مهيا ڪئي آهي. پوءِ دليل هڻندا، ۽ تفصيل ۾ وڃو ته ڳيٽن ۽ اوڀارين جو ڳڪاڻ هوندو.

رٿوف نظاماڻي، ان ڪوب مان آهي، جنهن محسوس ڪري ورتو آهي، ته معاملا جيئن هڻندا آيا آهن، انهن کي ڪارائتي رخ ۾ موڙجي. هونئن به حالتن جي وهڪري ۾ اهو هڪڙو فطري ۽ ڳائونڇال آهي. صفا انهن جيئن مقدار، معيار ۾ بدليو آهي. سياسي مواد هجي يا ادبي، ان کي حقيقي انداز ۾ کڻڻ ۽ پيش ڪرڻ جا ويچار بهتيا ٿي رهيا آهن؛ ۽ اها ڳالهه، تبديلي جي اڳواٽ لازمي شرطن منجهان هڪ آهي.

سوچ جي وڌيڪي يا مڃل ڪلاس واري مزاج کي ختم ڪرڻ لاءِ، ۽ انقلابي مزاج ڏاڍن واسطي، سطحي ۽ تعري بازي واري انداز کي ختم ڪري، نئون ۽ منجيهه ذوق ڏانهن ضروري آهي. جنهن لاءِ پيش ٿيندڙ مواد کي ان انداز ۾ پيش ڪرڻو آهي، جيئن ڌيان ڏيڻ واري عادت بهتيا ٿئي. رٿوف جون لکڻيون ان ڪسوٽي تي ڳوٺي پاڻي پوريون آهن ٿيون. اقتصاديات ۽ عالمي لاڳاپن تي جنهن منطقي ۽ جدلياتي انداز ۾ هو لکي ٿو،

ٻيو گھرانو پيدا ڪندڙ، ۽ مستقل ڄاڻ ڏيندڙ آهي.

فلسطين جي سوال ۽ وچ اوڀر ۾ ٿيندڙ سامراجي
ناٽڪ ۾ ترقي پسند تحريڪ جي اؤسر ڪيئن ٿي آهي،
تحريڪ جا مسئلا ڪهڙا آهن، موقعي پرست ڌريون
ڪيئن حراسياتون ڪري سامراج ڏور تي پتلين وارو ناچ
پيش ڪن ٿيون. تنهن بابت سنڌيءَ ۾ پنهنجي نوعيت جو
پهريون اصولوڪو ڪتاب آهي. توڙي جو فلسطين جو
موضوع ۽ وچ اوڀر جو مائٽاڻ، سڄي جو سڄو هنن صفحن
۾ سهيڙي نه ٿو سگهجي، تڏهن به هٿيون هٿ اهڙي
معلومات ۽ ڇنڊ ڇاڻ ملي وڃي ٿي، جنهن سان سرمايدار
دنيا جي پرچاري ادارن پاران مسئلي تي ڇاڙهيل دڙ گهڻو
صاف ٿئي ٿي.

فلسطين جي مسئلي ۽ اسرائيل جي قائم ٿيڻ جي
تاريخ تي عام طرح مان سياسي اهڙار گهڻي ٿيل آهي،
پر اقتصادي ڏس ۾ ان تي گهٽ روشني وڌل آهي. هن
ڪتاب ۾ مسئلي جي ان ٻنهي مکيه پهلوئن کي به هٿ ۾
کنيو ويو آهي. ساڳئي وقت اسرائيل جي اصلي مقصدن،
۽ انهن کي حاصل ڪرڻ جي تيارين تي به روشني
وڌي وئي آهي.

بي مکيه ڳالهه، هتي اها به ملندي، ته فلسطيني

ويڙهاند ۾ جنميل ٽرين جي اندروني ڪرائي ڪسي ڄڻو
 ڪيو ويو آهي. انيڪ ٽڙا ڪهڙن نظرين ۽ ڪهڙين
 ٽرين جي مدد ۽ مقصدن سان ڪم ڪري رهيا آهن،
 ۽ وچ اوڀر جي موقعي پرست حڪمرانن کيس فلسطين
 کي پنهنجن مقصدن لاءِ استعمال ڪرڻ جون ڪوششون
 ڪيون آهن. هتي پڙهندڙ ڪسي چڙجي، چنڊجي اها
 ڳالهه به منڍي، ته قومن جي آزاديءَ واري حق جا
 دشمن رڳو سامراج ۽ ان جا هر هنڌ تي، انهن ئي قومن
 منجهان لائڙيا آهن. اهي لائڙيا قومي آزادي جي تحريڪن
 ۾ شامل هئڻ جي باوجود، جدوجهد ۾ عوام سان ڳنڍجي
 نه سگهيا آهن، ۽ سندن لاڳيتي ڪوشش آهي، ته عوام
 سڌي طرح ويڙهاند ۾ شامل نه ٿئي. ياسر عرفات واري
 ٽڙي الفتح هاران وڪ وڪ تي موقعي پرستي جو اظهار
 ڪري، فلسطين جي عوام کان پلاند ڇڏائي، آمريڪا
 نواز حڪمرانن سان ڳنڍجي، ڊپلوميسي تي زور ڏيڻ،
 فلسطيني بورجوازي جي فلسطيني عوام سان غداري جو
 سمنڊ ۾ ٿيڻ ٿيڻ آهي.

قازو اردن جو شاه حسين، جيڪو ريگن اسن رٿا
 کي عملي روپ وٺرائڻ لاءِ ڪم ڪري رهيو آهي،
 تنهن به ايل او تي دٻاءُ وڌو آهي، ته اسرائيل کي
 سويتا ڏئي، جيئن اردن سان لڳو لڳ علائقي ۾ فلسطيني
 رياست قائم ڪري، اردن سان فيڊريشن ٺاهي وڃي.

[ج]

ڪجهه اطلاع اهي به آهن، ته سامراجيت جي رٿ کي قبول ڪرڻ لاءِ تيار آهي، پر پڻا ڏڙا جيئن، ته ريگن رڻا کي فلسطيني عوام جي خلاف ڊگهي مازش جو حصو سمجهن ٿا، تنهن ڪري انهن مخالفت ڪئي آهي. اهڙو فلسطين، جيڪو اردن جو طبعي هجي، ۽ جنهن جا ٽينڊر حڪمران سامراج جي ڏور ٿي نڄڻ لاءِ تيار ٿي وڃن، تنهن جو قيام، عوام جي ڪشان کي گهٽ ڪري نه سگهندو. آمريڪا پاران اها ڪوشش لازمي طرح سان فلسطيني عوام جي ان ويڙهاند کي روڪڻ لاءِ آهي، جيڪا صهيونيت، سامراجيت ۽ بادشاهت جا ٽڏا ويڙهائڻ کان اڳ ڪئي پيهي آهي نه ڪونه. هن ڪتاب ۾، عوام دوست فلسطيني تنظيم جي اوسر تي به روشني وڌي وئي آهي. ۽ اصل سمجھڻ ۽ معلوم ڪرڻ جي ڳالهه اسان مائهن لاءِ آهي ئي اها.

سامراجيت ۽ فاشيزم جي لاڳاپن کي به هٽلر ۽ صهيوني اڳواڻن جي لاڳاپن جي حوالي سان ٻڌايو ويو آهي، ته يهودي مذهب جي نالي ۾ قائم ٿيل ملڪ جي شروعاتي اڳواڻن جو هٽلر هٿان يهودين جي قتل ۾ ڪيترو هٿ هو.

سڀ کان وڌيڪ اهم ڳالهه هيءُ آهي ته لبنان جي اسرائيل جي اڳرائي ۽ فلسطينين کي بهتل نقصان

سبب عالمي عام راء کي مائوسي نبي آهي، ۽ جيئن
 مائوسي سبب هتي به کي حلقا، الفتح جي موقعي پرست
 لائين کي سجادو سمجهڻ لڳن، ته انهن جي جواب ۾
 جذباتي انداز سان، تاريخي قانونن جي عمل ۾ هنن واري
 مرحلي کي به پترو ڪيو ويو آهي. اسرائيلي معاشرو،
 به جيئن ته سرماييدار معاشي بنيادن تي ٻڌل آهي، انڪري،
 ان جي اندروني قوت وٽ ۽ ڌارن کي به ٺاهي وسارڻو.
 جتي فلسطيني پنهنجي نظرياتي ۽ عملي صفن جي ترتيب
 برابر ڪرڻ ۾ رڌل آهن، اتي اسرائيل اندر عوام جي
 گهڻائي، به صيھوني ۽ سامراجي طلسم منجهان نڪرڻ لاءِ
 هٿ پير هڻي پئي. ڇاڪاڻ، ته سڄي دنيا جي عوام جو
 چونڪارو، پر ساري سرشتي منجهان نڪرڻ ۾ آهي، انڪري
 اوڀر يا سويڊر هر ڏيهه جي عوام کي اهاڻي واٽ
 وٺي پوندي.

ف. م. لائبريري

ڪراچي

۱۲ - نومبر ۱۹۸۲ء

۾ وقت فلسطين جي حيثيت دنيا جي انهن مکيه
 معادن مان هڪ آهي، جتي آزادي پسند ۽ امراجي فوجن
 جي پاڻ ۾ جنگ جوٽيل آهي. اها ويڙهه مختلف مرحلن
 مان گذري هائي هڪ اهڙي ڏاڪي تي اچي پهتي آهي، جتي
 سڄي دنيا جا ترقي پسند ان مان پنهنجي پنهنجي ليکي
 نتيجا کڻي پنهنجي جدوجهد جي وات کي مقرر ڪرڻ
 جي ڪوشش ڪري رهيا آهن.

جاگرافياڻي ۽ تاريخي لحاظ کان فلسطين جي پوري
 دنيا لاءِ اهم ترين حيثيت آهي. فلسطين جي ڪل ايراضي
انڪل متاونهه هزار چورس ڪلوميٽر آهي. سندس اولهه
 ۾ روم ساگر، اتر ۾ لبنان، ڏکڻ ۾ گڙهو سمنڊ ۽ ڏکڻ
 اولهه ۾ سڀني جو رڻ پٽ آهي. انهيءَ جاگرافياڻي حيثيت
 سبب ئي پوري انساني تاريخ ۾ فلسطين مختلف ماڪن جي
 ماڻهن ۽ انهن کي تهذيب جو گهات رهيو آهي، ۽ انهن جي
 اثرن کي پاڻ ۾ جذب ڪيو اٿس. اهڙي سبب آهي، جو
 هاڻي به فلسطين دنيا جي ٽن اهم مذهبن، اسلام، عيسائيت
۽ يهوديت جي پيروڪارن لاءِ مقدس سرزمين جي حيثيت
رکي ٿو.

آباديءَ جي لحاظ کان ويهين صدي جي وچ ڌاري
 قسطنطين عرب آبادي فلسطين جو وڏو حصو هئي. آباديءَ جو

تاسمب اسرائيل جي قائم ٿيڻ، دنيا جي مختلف ملڪن
جي يهودين جي هتي اچي آباد ٿيڻ ۽ وڏي پيماني تي
عرب آباديءَ جي لڏپلاڻ ڪري بدلجي ويو.

پهرين مهاڀاري جنگ جي ختم ٿيڻ تائين فلسطين
خلافت عثمانيه جو هڪ حصو هو. انهيءَ جنگ جي هلندي
ئي برطانيه ۽ فرانس Sykes - Picot نالي هڪ ٺاهه تي
صحيحون ڪيون. انهي ٺاهه ۾ ان ڳالهه کي طئي ڪيو
ويو هو، ته جنگ ختم ٿيڻ کانپوءِ وچ اوڀر جي ورهاست
ڪيئن ڪجي. انهي ورهاست تحت فلسطين کي برطانوي
قبضي هيٺ رهندو هو. ان ڪري جنگ ختم ٿيڻ کانپوءِ، ۱۹۱۸
۾ ليگ آف نيشنز طرفان هڪ حڪم ۾، پرڏيهي سيڪريٽري
بالفور طرفان برطانيه جي هڪ صيهوني اڳواڻ روٽس چلمب
کي ڏنل انهي واعدو کي به بالفور اعلان جي نالي سان
شامل ڪيو ويو، جيڪو ۲ نومبر ۱۹۱۷ع تي هڪ خط
ذريعي ڪيو ويو هو. بالفور اعلان ۾ انهيءَ ڳالهه کي
واضح ڪيو ويو هو، ته برطانيه سرڪار پاڻ کي انهي ڳالهه
لاءِ پابند سمجهي ٿي، ته فلسطين ۾ اهڙيون سياسي، معاشي
۽ انتظامي حالتون پيدا ڪيون وڃن جن سان يهودين لاءِ
هڪ قومي وطن جي قيام جي ضمانت ملي سگهي. اهڙي
طرح سالياني ڪوٽا مقرر ڪري دنيا جي مختلف ملڪن
۾ رهندڙ يهودين کي اها اجازت ڏني وئي، ته هو مستقل
طور تي اچي فلسطين ۾ آباد ٿين.

صيهوني تحريڪ :

ليگ آف نيشنز جي انهي فيصلي ۽ بالفور اعلان جي
پويان صيهوني تحريڪ جو ڊگهو پس منظر آهي . سياسي
تحريڪ جي حيثيت ۾ انهي جو بنياد اوڻويهن صدي
جي پوئين حصي ۾ اڀرندي ۽ وچ يورپ ۾ پيو . انهي
تحريڪ جو مقصد، يهودين جي مذهبي عقيدتي کي، قوميت
جو رنگ ڏيئي نوآباديات جي نئين هٿيار طور استعمال
ڪرڻ هو .

فلسطين سون جي تصور، مذهبي خيال کان يهودين
لاءِ هميشه کان ڪشش رکندو آيو آهي . مختلف وقتن تي
اهڙا مختلف ماڻهو سامهون ايندا رهيا، جن پاڻ کي مسيحا
سڏائي يهودين سان اهو وڃڻ ڪيو، ته هو فلسطين هلڻ
۾ سندن رهنمائي ڪندا . انهن مسيحن مان سورھين صدي
حسي پهرئين حصي ۾ ديوڊ ريوباني ۽ سندس شاگرد
سولومون سالجو ۽ سترھين صديءَ ۾ سامهون ايندڙ ترڪيءَ
جو هڪ رهاڪو سببائي زيبو قابل ذڪر آهن . استاذين
جو سببائي زيبو، مسلمان ٿيڻ کانپوءِ به يهودين لاءِ
قابل تقليد رهيو .

ارڙھين صدي جي پوئين حصي ۾ يورپ ۽ آمريڪا ۾
روشن خيالي جي زور وٺڻ ڪري، يهودين کي به ٻين
شهرين وانگر هڪجيترا شهري حق ڏنا ويا ۽ ساڻن ٿيندڙ

ٻئي درجي جي تهري ورو اهو سوڪ خم ڪيو ويو.
 حڪو انهي کان پهرين مائن روا رکيو ويو هو. هالن جي
 بدلجڻ جو اثر اهو ٿيو، جو صيهونيت کي شروعات ۾
 يهودين جي وڏي اڪثريت پاران ڪاموثر موٽ ملي نه
 سگهي. ان وقت سندن خيال هو، ته مذهبي عقيدن جي
 بنياد تي، قوم پرستيءَ کي زور وٺائڻ جي پدران بهتر آهي،
 ته نون ترقي پسند نظرين ۽ خيالن کي پنهنجو ڪجي ۽
 معاشرتي جي ٻين فردن سان گڏجي گڏيل سماجي انصاف
 لاءِ ڄاڻوڙ ڪجي. اهوئي سبب هو، جو موسس هيل جي
 ۱۸۶۲ ۾ لکيل ڪتاب ”روم ۽ يروشلم“ کي، جنهن
 پهريون ڀيرو صيهونيت کي هڪ نظريي طور پيش ڪيو هو
 ۽ جنهن کي اڳتي هلي ڪافي اهميت حاصل ٿي، ان
 وقت ڪا خاص موٽ ملي نه سگهي. انهي ڪري ئي
 آمريڪا ۾ ۱۹۱۶ع ۾ رهندڙ انگل ٽيم لڪ يهودين ۾
 صيهونيت لاءِ همدردي گهٽ هئي. صيهوني تنظيم جي
 ميمبرن جو ڪل تعداد ان وقت رڳو ٻارهن هزار هو،
 ايستائين جو ۱۹۴۰ تائين به جڏهن يهودين جي آمريڪا
 ۾ ڪل آبادي اڌ ڪروڙ تائين وڃي پهتي، صيهوني
 تنظيم جي ميمبر شپ هڪ لک ايڪهتر هزار کان وڌيڪ
 نه ٿي سگهي.

اوڻويهين صديءَ جي آخر کان ئي آڀرندي يورپ ۽
 روس مان وڏي پئماني تي يهودي آبادي جي لڏپلاڻ

شروع ٿي ويئي. سڀ اهو هو، ته انهن مان
 جي حڪمرانن پاران سياسي تحريڪن جي زور کي ختم
 ڪرڻ لاءِ، مضادن کي مذهبي رخ ڏيئي، باقاعده هڪ پاليسي
 طور يهودي آباديءَ کي نشانو بڻايو ويو. ڇاڪاڻ ته
 يهودي مذهبي ٿورائي هئڻ سان گڏ و گڏ پنهنجي صدين
 جي سڙا ۽ مصيبتن جي ڪري معاشري جي ٻين حصن
 جي پٺت ۾ نسبتاً وڌيڪ ترقي پسند هئا، ۽ ترقي پسند
 نظرين ڏانهن تمام جلد مائل ٿيندڙ هئا.

انهيءَ سڄي صورتحال کي يورپ ۽ آمريڪا جي
 يهودي ۽ غير يهودي سرمايه دار، يهودين جي نالي ۾ هڪ
 سياسي تحريڪ جي حيثيت ڏيئي پنهنجن مقصدن جي ٿورائي
 لاءِ استعمال ڪرڻ جي رٿابندي ڪرڻ شروع ڪئي. پراڻي
 بيت المقدس ۾ يهودين جي لاءِ مذهبي طور مقدس جبل
 ”Zion“ جي لفظ کي انهيءَ تحريڪ جي نالي لاءِ چونڊيو
 ويو. هڪ آسٽريائي صحافي ٿيوڊر هرزل کي ان سڄي ڪم
 کي منظم ڪرڻ لاءِ مقرر ڪيو ويو. ۱۸۹۶ع ۾ هرزل
 انهيءَ مقصد لاءِ ”يهودي رياست“ نالي هڪ ڪتاب لکيو،
 آگسٽ ۱۸۹۷ع ۾ سندس پاران سوئٽزرلئنڊ ۾ پهرين صيهوني
 ڪانگريس ڪوٺائڻ جو اعلان ڪيو ويو. انهيءَ ڪانگريس
 پاران پنهنجو پروگرام طي ڪيو ويو، جنهن موجب:
 ”صيهونيت جو مقصد آهي، ته فلسطين ۾ يهودين کي
 مستقل طور آباد ڪجي ۽ کين رياستي قانون ذريعي محفوظ

ٻڌڻ ڪجي

”انهيءَ مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ هي طريقو استعمال ڪيا ويندا.

۱- يهودين کي مناسب نموني دستڪارن، زراعت پيشي ۽ واپارين جي حيثيت ۾ فلسطين ۾ آباد ڪيو وڃي.
۲- هر ساک جي قاعدن موجب مناسب مقامي ۽ غير مقامي ادارا قائم ڪري دنيا جي سڀني يهودين جي تنظيم ۽ منجهن ايڪو پيدا ڪرڻ.

۳- يهودي هٿن جي خيال ۽ انهيءَ بنياد تي قومي شعور کي هٿي وڌائڻ.

۴- شروعاتي قدم طور پنهنجي مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ سرڪاري اجازت حاصل ڪرڻ.

پروگرام ۽ مقرر ڪيل مقصد مان اها ڳالهه چٽيءَ ريت سامهون آئي ٿي، ته ساسراجي قوتون صيهونيت کي فاشزم جي هڪ شڪل ۾ پيش ڪرڻ چاهين ٿيون.

انهيءَ سڄي ڪم کي منظم ڪرڻ لاءِ ڪانگريس پاران عالمي صيهوني تنظيم ٺاهڻ جو اعلان ڪيو ويو. انهيءَ تنظيم جي عمل کي هرزل طرفان ائين بيان ڪيو ويو، ته ”جن وٽ زمين ناهي تن جي اهڙي زمين تي پرامن آباد ڪاري، جتي آبادي ڪونهي.“ اها ڳالهه ٺهڪندڙ انهيءَ ڪري ڪونه هئي جو فلسطين ۾ هزارين سالن کان ماڻهو رهندا هئا. انهيءَ ڪري هرزل اڳتي انهيءَ جي

وضاحت ڪندي لکيو ته ”جڏهن اسان سلطان تي قابض
 ٿينداسين، تڏهن اسان آتان جي زمين جا مڪمل مالڪ
 ٿي پونداسين. ڇاڪاڻ ته وڏا زميندار پاڻهي اسان وٽ هلي
 ايندا ۽ اسان کي وڏين قيمتن عيوض پنهنجي رضا خوشيءَ
 سان، پنهنجي زمين وڪرو ڪري ڏيندا. ساڳي طرح غريب
 ماڻهن کي زوري سندن زمين تان تڙيو ويندو. باقي بچيل
 مقامي آبادي کي آهستي آهستي اهڙن علائقن ۾ موڪليو
 ويندو، جتي نانگ ۽ ٻيا جهنگلي جانور رهن ٿا، جتي
 بيمارين جا گهڻا امڪان آهن ۽ جتي زمين ٺوٺ ۽ ڌپڻ
 واري آهي. انهيءَ طريقي سان عربن ۾ موت جو تناسب
 وڌي ويندو.“ هڪ انتهاپسنده صهيوني اڳواڻ ولاديمر جيبو
 نسڪي انهيءَ ڳالهه کي وڌيڪ چڱو هن ريت ڪيو ته ”اسانجي
 نوآبادڪاري لازمي طور تي آتان جي اصلوڪن رهاڪن
 جي مرضي خلاف هٿ گهرجي. انهيءَ ڪم کي رڳو طاقت
 جي زور تي جاري ۽ اڳتي وڌائي سگهجي ٿو.“

صهيوني نظريه دان ان ڳالهه کي پيش ڪرڻ ۾ صاف
 هئا، ته ڪجهه چونڊيل ماڻهو ئي مختلف ملڪن مان آيل
 يهودين جي گهڻائي کي پنهنجي تابع ڪري هلائيندا ۽
 کين پنهنجي عالمي مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال
 ڪندا. هرزل پاران انهيءَ جي جهلڪ ڏيکاريندي لکيو
 ويو ته ”آهي اسير يهودي جن کي مجبور ٿي پنهنجي
 دولت لڪائي ٿي پوي، تن کي اهو يقين ڏيارجي ٿو، ته

هو پنهنجي وطن ۾ زندگيءَ جا مزا مائڻ ۾ بلڪل آزاد هوندا. طبقاتي چڪتاڻ کي مائو ڪرڻ لاءِ سندس ٻارن هڪ ٻي جاءِ تي لکيو ويو ته ”گڏيل يهودي ٻيار جي بنياد تي، يهودين جا سڀئي طبقات گڏيا، انهن ۾ قدامت پسند، ترقي پسند، امير ۽ غريب سڀئي شامل هوندا، ڇاڪاڻ ته نسلي بقاءَ جي جدوجهد طبقاتي جدوجهد جي ڀيٽ ۾ مٿانهين حيثيت رکي ٿي.“

بين الاقوامي طور ٻين فاشسٽ قوتن سان پنهنجن لاڳاپن کي وڌيڪ مضبوط ڪرڻ لاءِ ۱۹۰۲ع ۾ هرزل، زيباوي جي نوآبادڪار ”سيسل روڊس کي هڪ خط لکي چيو ته، ”توهان کي دعوت ٿي ڏجي ته هت اچي تاريخ ٺاهڻ ۾ اسان جي مدد ڪريو. اها ڳالهه نه تنهنجي لاءِ ڊيجاريندڙ ۽ نه ئي مسخري آهي. اهو آفريڪا جو نه، پر ايشيا جو ۽ انگريزن جو نه، پر يهودين جو معاملو آهي. انهن ڳالهين جي هوندي به توهان کي رڳو انهيءَ ڪري سڏ ڏنو ويو آهي جو هڪ نوآبادياتي ڳالهه آهي.“

جيئن ته انهيءَ تحريڪ پاڻ کي لازمي طور تي مذهبي عقيدن سان ڀتل نه ٿي سمجهيو، انهيءَ ڪري فلسطين نه ملڻ جي حالت ۾ يوگنڊا، قبرص ۽ ارجنٽائن به سندن نظر ۾ هئا.

انهيءَ تحريڪ ٻارن فلسطين متعلق پنهنجي نوآبادياتي رٿا کي پوري ڪرڻ لاءِ هر حيلو هلايو ويو ۽ مختلف

ماتين سان مختلف نوعيت جا لاڳاپا قائم ڪيا ويا. ۱۸۹۶ع ۾ هرزل پاران هيٺين ريت ترڪي جي خليفي کي مخاطب ڪيو ويو ته ”جيڪڏهن عزت مآب سلطان، فلسطين اسانجي حوالي ڪندو، ته اسان کيس اهو وڃن ٿا ڏيون، ته موت ۾ اسان ترڪي جي انتظام لاءِ گهربل پوري رقم مهيا ڪنداسين. هتي اسان کي يورپ لاءِ اشيائو ۾ هڪ بچاءُ واري ديوار کڙي ڪرڻ گهرجي جيڪا وحشي ٻئي جي مقابلي ۾ تهذيب جو هڪ آهيان هجي.“

جرمني جي قيصر کي پنهنجي حمايت جي پڪ ڏياري وئي ۽ روس ۽ پولينڊ جي يهودين کي اها هدايت ڪئي وئي، ته هو حملي آور جرمن فوجن جو ساٿ ڏين، جيئن موت ۾ جرمني، فلسطين جي باري ۾ ترڪي جي خليفي تي پنهنجي اثر رسوخ کي استعمال ڪري سگهي. انهن ڪوششن کان سواءِ هرزل پاران ڪين اها تمڪي پڻ ڏني وئي ته ”جيڪڏهن يهودي سوال کي امان جي چوڻ موجب حل نه ڪيو ويو، ته پوءِ يهودي آبادي انقلابي تر طور ڪم ايندي.“

پهرين مهاڀاري جنگ ختم ٿيڻ کانپوءِ صورتحال ڪنهن حد تائين واضح ٿي ۽ صيهوني اڳواڻن هڪ مقرر ڪيل رخ ۾ ڪم ڪرڻ شروع ڪيو. ان وقت برطانيه ۽ فرانس، وچ اوڀر ۾ مکيه طاقت هئا. برطانيه فلسطين متعلق صيهوني تحريڪ جي گهر کي، اتان جي صيهونيت مخالف يهودين

جي دٻاءَ ڪري پوري ڪرڻ کانپوءِ ڪيڏاڻو پئي. انهيءَ صورتحال ۾ آمريڪي ڪردار هڪ اهم عنصر طور سامهون آيو. بيروت جي فلسطيني تحقيقي مرڪز جي، آمريڪي اسرائيلي ناٽن متعلق هڪ جائزي ۾ ٻڌايو ويو آهي، ته:

”سورهين آڪٽوبر ۱۹۱۷ع تي ڪرنل هائوس، جيڪو صدر ولسن جي ترجماني ڪري رهيو هو، برطانوي سرڪار کي هڪ تار موڪلي کيس رٿيل بالفور اعلان تي آمريڪي سرڪار جي مڪمل حمايت جو يقين ڏياريو. اهڙي طرح اهو هڪ اهم عنصر هو، جنهن انهي گهڙڻي کي حتم ڪرڻ ۾ مدد ڪئي، جيڪو صهيونيت جي مخالف يهودين برطانوي سرڪار لاءِ پيدا ڪيو هو. ان ريت برطانوي سرڪار کي پنهنجي جڳ مشهور اعلان کي جاري ڪرڻ ۾ مدد ڪئي وئي.“

اهڙي طرح برطانوي سرڪار انهي رٿا کي پوري ڪرڻ لاءِ پهرئين قدم طور، برطانوي صيهوني اڳواڻ هربرٽ سيمونل کي فلسطين جو هاءِ ڪمشنر مقرر ڪيو. ان ريت پهرين صيهوني ڪانگريس ۱۸۹۷ع ۾ پنهنجي اڳيان جيڪي مقصد رکيا هئا، انهن تي ڏاڪي به ڏاڪي عمل ٿيڻ شروع ٿي ويو. برطانوي سرڪار پاران سرڪاري ۽ غير سرڪاري طرح سڄي دنيا جي يهودين کي هتي اچڻ لاءِ ”مڃايو ويو. ائين، يهودي جيڪي ۱۹۱۸ع تائين فلسطين جي

آباديءَ جو رڳو اٺ سيڪڙو هئا، ۱۹۴۷ع تائين ڪل آبادي جي ايڪڙيهه سيڪڙي برابر ٿي ويا. اها ڳالهه پنهنجي جاءِ تي موجود هئي، ته آباديءَ ۾ فطري واڌاري جي رفتار عربن ۾ يهودين جي ڀيٽ ۾ هڪ سيڪڙو وڌيڪ هئي. ۱۹۴۸ع ۾ اسرائيل جي قائم ٿيڻ وقت فلسطين ۾ يهودين جي ڪل آبادي وڌي ڇهه لک پنجاه هزار ٿي ويئي.

صيهوني نوآباد ڪارن جي وڏي تعداد کي فلسطين جو انتظام هلائيندڙ برطانوي انتظاميه ۾ اهم عهدا سونپيا ويا. ساڳئي وقت فلسطينين کي انهيءَ کان پري رکيو ويو. فلسطينين کي سياسي ۽ سماجي حقن ڏيڻ کان برطانوي وزير اعظم ونسٽن چرچل اهو چئي انڪار ڪري ڇڏيو، ته ائين ڪرڻ ”يهودين کي ڏنل انهيءَ واعدن جي ابتڙ آهي، جيڪو کين فلسطين ۾ هڪ قومي وطن قائم ڪرڻ لاءِ ڏنو ويو آهي.“

برطانوي سرڪار پاران صيهوني تحريڪ کي فلسطين جي نوآباد ڪاري لاءِ هر سهولت مهيا ڪئي ويئي. ۱۹۰۱ع ۾ ”يهودي قومي فنڊ“ جي نالي سان هڪ ادارو قائم ڪيو ويو هو. انهيءَ اداري جو ڪم اهو هو، ته فلسطين جي وڏن زميندارن کان زمينون خريد ڪري، اتان جي اصلوڪن هارين کي ٻيڏل ڪيو وڃي ۽ سندن جاءِ تي يهودي آبادڪارن کي وسايو وڃي. برطانوي سرڪار سان

انهيءَ اداري ۱۹۴۸ع تائين، ۱۹۱۸ع ۾ يهودين وٽ موجود زمين جي ٻيٽ ۾ ٻيٽي وڌيڪ زمين خريد ڪري ورتي. ساڳي طرح ”تعميراتي فنڊ“ جي نالي سان ۱۹۲۰ع ۾ هڪ ادارو قائم ڪيو ويو. انهيءَ اداري جو ڪم اهو هو، ته فلسطين ايندڙ يهودين جي رهائشي مسئلي کي ٺيري. انهي اداري جي ڪوششن سان يهودي وسندين جو ڪل تعداد جيڪو ۱۹۱۹ع ۾ رڳو اٽڪهتر هئو، سو ۱۹۴۳ع تائين ٻه سو چورائوي ٿي ويو.

ٻنهنجي ڪم کي وڌائڻ ۽ منظم ڪرڻ لاءِ ۱۹۲۹ع ۾ انهن ٻنهي ادارن کي ”يهودي ايجنسي“ ۾ ضم ڪيو ويو. انهيءَ ايجنسيءَ جو ڪم اهو هو، ته مٿين ادارن پاران ٿيندڙ ڪم کانسواءِ عالمي صيهوني تنظيم پاران، برطانوي سرڪار سان پڻ لاڳاپو قائم ڪري. برطانوي انتظاميه انهيءَ ايجنسيءَ کي ان حد تائين رعايتون ڏنيون جو اها سرڪاري معاملن ۾ مداخلت کانسواءِ سرڪاري ادارن تي ٻنهنجي مرضي پڻ تڙهي سگهي ٿي. ان طرح ”يهودي ايجنسي“ رياست اندر چڻ هڪ جدا رياست بڻجي ٿي. فلسطين جي اهم معاشي رٿائن جهڙوڪ بجلي جي رٿا ۽ سردار سمنڊ جي اهم معدني دولت کي ڪيڻ واري رٿا کي صيهونين جي حوالي ڪيو ويو، صيهونين پاران ڪل صنعت ڪاري جي عمل کي هن طرح سان همٿايو ويو.

برطانوي انتظاميه پاران تشدد جي استعمال کان سواءِ

”يهودي ايجنسي“ کي اهي اختيار پڻ سونپيا ويا، ته هو پنهنجي سطح تي جدا هٿياربند ڄڻا ڏاهي ڏاڍ ۽ ڏهڪاءُ ذريعي مقامي ماڻهن ۾ ڊپ ۽ هراس پيدا ڪري. انهيءَ مقصد لاءِ ۱۹۱۸ع ۾ هڪ صيهوني ڏهڪاءُ ڦهلائيندڙ ولاديمر جيپونسڪي جي اڳواڻي ۾ صيهوني رضاڪارن جي هڪ جڳي کي فلسطين گهرايو ويو.

صيهوني رياست لاءِ فوج جي باقاعده قائم ٿيڻ ۾ مدد ڏيڻ لاءِ ۱۹۲۰ع ۾ برطانوي انتظاميا ”يهودي ايجنسي“ کي ”هگانا“ نالي هڪ فوجي تنظيم ڏاهڻ جي اجازت ڏني. انهيءَ تنظيم کي تربيت وغيره جي سلسلي ۾ برطانوي سرڪار جو مڪمل سهڪار حاصل هو. ۱۹۳۷ع ۾ برطانوي آفيسر اور ڊي ونگيٽ کي تربيت ڏيڻ لاءِ مقرر ڪيو ويو، ته جيئن ۳۹ - ۱۹۳۶ع واري فلسطيني عوام جي جدوجهد کي ختم ڪرڻ ۾ انهن کي ڪم آڻي سگهجي. بي شهاپاري جنگ هاندي انهيءَ عمل کي اڳتي وڌايو ويو. برطانوي وزير اعظم ونسٽن چرچل ٽيهه هزار سپاهين تي مشتمل هڪ صيهوني فوج جي قيام جي منظوري ڏني، جنهن ”يهودي برگيڊ“ جي نالي سان جنگ ۾ حصو ورتو.

ان ريت فلسطين کي مڪمل طور تي پنهنجي نوآبادي ۾ تبديل ڪرڻ لاءِ هيٺين طريقن جي استعمال کي ضروري ڄاتو ويو.

— طاقت جي زور تي اصلوڪن رهاڪن کي سندن
گهرن ۽ زمينن تان ٽڙي ڪڍڻ.

— فوجي طريقن سان مقامي آباديءَ کي پنهنجي
تابع بنائڻ.

— مقامي معاشي ڍانچي جي تباهي، پيداواري لاڳاپن
جي قطري واڌ جي روڪ ۽ زوري ٻاهران آندل سرمايي ۽
نوآبادياتي پيداواري لاڳاپن کي مڙهڻ.

— مقامي پيداواري ذريعن جي ڦرلٽ ڪرڻ.

فلسطين جي معاشي ڦرلٽ:

برطانوي سرڪار جي مدد سان صيهونين جي، هر طرح
سان ڪوشش رهي، ته فلسطين جي عوام تي زوري نوآبادياتي
سرمایہ دارانه پيداواري لاڳاپن کي مڙهيو وڃي، ته جيئن
کين صيهوني نگرانيءَ ۾ هلندڙ صنعتي شعبي جو محتاج
ڪري سندن ڦرمار وڌيڪ اثرائتي نموني ڪري سگهجي.

خلافت عثمانيه جي دور ۾ فلسطين ۾ زمين جي
سلڪيت جو مرشتو هن ريت هو. ڳوٺ جي زمين سڀني
ڳوٺاڻن جي گڏيل حڪومت ليکي ويندي هئي. انهيءَ
مرشتي کي ”حامولا“ چيو ويندو هو. انهيءَ زمين تي
ڪم ڪندڙ مختلف خاندانن جا اڳواڻ پاڻ ۾ ”Agnatic“
معنيٰ ٻيءَ جي لاڳاپي سان مائٽ هوندا هئا. سندن زمين

متعلق ذميواريون ۽ حق، هڪ نسل کان ٻي نسل تائين
روايتي طور تي منتقل ٿيندا رهندا هئا. انهي سرشتي هيٺ
رڳو هڪ قبيلي جي مختلف خاندانن وچ ۾ زمين جي
ملڪيت جي گهٽ وڌائي ڪري کين مختلف طبقتن ۾
ورهائي نه ٿو سگهجي.

۱۸۵۸ع ۾ خلافت عثمانيه پاران اها ڪوشش ورتي
وئي، ته محصول وغيره جي مقصدن لاءِ پوک ڪندڙ ۽
سرڪار ۾ سڌي لاڳاپي قائم ڪرڻ لاءِ ملڪيت جي حق
کي باقاعده بنايو وڃي. انهي سڄي ڳالهه کي سمجهيو
ائين ويو، ته شايد سرڪار اهڙي نموني زمين جي مالڪن
کان فوجي خدمت وٺڻ چاهيندي هجي ۽ گڏوگڏ وڌيڪ
محصولن اڳاڙڻ جي به سندس ڪارڻا هجي. انهي ڪري
زمينن کي يا ته قبيلي جي سردارن جي نالي ڪرايو ويو
۽ يا وري خاندان جي ڪنهن اهڙي فرد جي نالي جيڪو
فوجي خدمت لائق نه هجي. ان نموني سندن پاران انهي
انهي نئين قانون کي ڪا اهميت نه ڏني وئي ۽ ساڳئي
نموني پراڻي سرشتي موجب پوک ٿيندي رهي.

انهن قانوني تبديلين جي طبقاتي اهميت کي رڳو
ان وقت ئي پوري طرح سمجهي سگهجي ٿو، جڏهن اهو
بيجو وڃي، ته ۱۸۵۸ جو لنڊن ڪوڊ آها گهڙي هئي،
جڏهن ٻي زمين هارين جي ڦر مار يعني سرڪار پاران

ڪانئن پيداوار حاصل ڪرڻ ۾ واڌ آڻڻي وٺي . انهي قانون
 کي ٽڪڙ ۾ ڇڏي آبادي وارن زرخير ميداني علائقن ۾
 لاڳو ڪيو ويو . اهڙي ريت محصولن وغيره پيارڻ لاءِ
 پيداوار ڪندڙن جو وياڄ خورن تي دارو مدار وڌي ويو .
 انهي نموني انهي قانون کي منظم نموني بي زمين هارين
 کان وٺي پيداوار حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو ويو
 ۽ انهي جي حيثيت رڳو هڪ قانون واري نه رهي .

صنعتي طور تي آئوويهين صدي جي پوري عرصي ۾ ،
 يورپي صنعتي شين جي ڇٽا پيڻي جي نتيجي طور پهراڙي
 جي دستڪارين ۽ شهري صنعتن خاص ڪري ڪپڙي
 جي صنعت کي ڪافي نقصان پهتو . ان جي نتيجي طور
 پڻ بي زمين هارين ۽ گهٽ ايراضي وارن مالڪن جي ٻنن
 تي گذارو ڪندڙن جو دارو مدار وڌي ويو ۽ سندن ڇٽا پيڻي
 واري حيثيت وڌي زميندار جي ڀيٽ ۾ ڪافي گهٽجي وئي .

اهڙي طرح هڪ پاسي ته آئوويهين صديءَ جي وچ
 ڌاري نئي زراعت ۾ پيداوار جا جاگيردارا ناڻا ٽٽڻ لڳا
 هئا ، ۽ ٻئي پاسي فلسطين جي حيثيت مڪمل طور تي
 هڪ زرعي ملڪ جي ٿي پيئي . موجود صنعتون گهڻو ڪري
 زرعي نوعيت جون هيون . صابن جي مدي خارج صنعت به
 لڳل هئي . روايتي نموني تي هٿ ۽ جانورن جي مدد سان
 ڪم ڪندڙ صنعتن جو هڪ وڏو تعداد هو . وڏين ۽ جديد

سمن م رڳو هڪ شراب جي صنعت هئي . نتيجي ۾
پداوار جي سرمايه دارانه فائن کي گهربل حد تائين هتي
ملي نه سگهي .

انهي سڄي صورتحال ۾ ٻين مهاڀاري جنگ کانپوءِ
برطانيه جي مدد سان جيڪي يهودي آبادگار آيا ، انهن
پنهجن مفادن آهر يورپ جي سرمايه دار لاڳاپن کي مڙهڻ
جي ڪوشش شروع ڪري ڏني .

يورپ مان آيل يهودي ، فلسطيني يهودين کان ثقافتي ،
معاشي ۽ ٻئي هر لحاظ کان مختلف هئا . فلسطيني يهودي
هتان جي ٻي غير سرمايه دارانه پيداواري عمل جو هڪ
اڻ ٺٽ حصو هئا ، جڏهن ته يورپ مان آيل يهودي پاڻ
سان گڏ نون خيالن سميت پيداوار جي سرمايه دارانه
لاڳاپن کي هتي زوري مڙهڻ لاءِ پڻ تيار ٿي آيا هئا .

يهودي نوآبادڪارن پاران شروعات ۾ هتي مختلف
ننڍيون ۽ سمينٽ ، وناپتي ڪپهه وغيره جهڙيون وڏيون
صنعتون لڳايون ويون . سندن انهي عمل کي برطانوي
سرڪار پاران پريور نموني همٿايو ويو . زراعت ۽ مختلف
ننڍيون صنعتون جيڪي مقامي ماڻهن جون ملڪيت هيون ،
تن تي ٻهرا محصول لاڳو ڪيا ويا .

زراعت ۾ محصولن اڳاڙڻ جو جيڪو سرشتو لاڳو
ڪيو ويو هو ، انهيءَ ڪري گهڻو ڌار عرب آبادگار کي

ڪنڻو ٿي پيو. ڇاڪاڻ ته نچ پيداوار کي ٽئڪس جو بنياد
ڪري مڃيو ويو هو، جنهن ڪري ننڍين ٽڪرن ٽسي
ٻوڪ ڪندڙ عرب آبادگار کي ٽئڪس لائق بني سمجهيو
ويو، جڏهن ته صيهوني نوآبادڪار ٻاران ٽسي اڪڙ
وڌيڪ پيداوار هئڻ جي باوجود مشينري ۽ ٻري اجوري
واري پورهي جي استعمال ڪري، پنهنجو خرچ پيداوار
وڌيڪ ڏيکاري سرڪار کي محصول ڏيڻ بدران اڃا ڪائس
رعائتون طلب ٿي ڪيون.

ان ستن محصولن جي سلسلي ۾ به عام ضرورت جي
سڀني تي عياشي واري سامان جي پيٽ ۾ وڌيڪ محصول لاڳو
ڪيا ويا هئا. جيئن ته انهن شين تي گهٽ آمدني وارن
مائهون جي پيٽ ۾ پنهنجي آمدني جو وڌيڪ حصو خرچ
ڪرڻو پوندو آهي، ان ڪري انهن محصولن جو به گهڻو
تڻو بار غريب عرب ڳوٺاڻي کي ئي برداشت ڪرڻو
پيو. انهي ڦرمار ۾ وڏو عرب زميندار ۽ شهري عرب وڃولو
طبقو پڻ هٿ وٺي رهيو هو. غريب ننڍي آبادگار جي
پيداوار کي گهٽ اگهن ۾ خريد ڪري منڊيءَ ۾ وڌيڪ
اگهن ۾ وڪرو ڪري پنهنجو حصو حاصل ڪيو ويندو هو.
گڏوگڏ ٻاهران گهرايل شين تي پربل ٽئڪس کي پڻ ان
ستن محصولن جي شڪل ۾ گهڻي پاڻي غريب ڳوٺاڻي
کان ئي وصول ڪيو ويندو هو.

سرڪار ٻاران آهستي آهستي صنعتي شعبي ۾ به وڌين

صنعتن کي معصومن وغيره جي سنسائي ۾ چوٽ ملڻ لڳي.
 انهن صنعتن جو گهڻو تڻو حصو صيهوني نوآبادڪارن جي
 ملڪيت ۾ هو. نتيجي طور مقامي عربن جون ننڍيون
 صنعتون ڏينهن ڏينهن ختم ٿينديون ويون. قومي
 آمدني ۾ صنعتن جو حصو صيهوني شعبي ۾ ۱۹۳۶ع ڇوٽيهه
 سيڪڙو کان وڌي ۱۹۴۵ع ۾ اڻڪيتاليهه سيڪڙو ٿي
 ويو، جڏهن ته غير صيهوني شعبي ۾ اهو تناسب ۱۳۶۹ع
 سيڪڙو کان گهٽجي ڏهه سيڪڙو ٿي ويو. ٻئي پاسي
 انهن صنعتن ۾ هڪ ئي قسم جي ڪم ڪندڙ مقامي عرب
 ۽ آبادگار مزدور جي اجرتن ۾ پڻ فرق رکيو ويو.
 ۱۹۳۱ع ۽ ۱۹۳۷ع واري عرصي ۾ عرب مزدور جي حقيقي
 اجرت ۾ ڏهه سيڪڙو گهٽتائي ٿي، ۽ ساڳئي
 عرصي دوران يهودي مزدور جي حقيقي اجوري ۾ ڏهه
 سيڪڙو وڌاڻو ٿيو. گڏوگڏ ملازمتن جي سرشتي باعث
 مزدور جي سراسري حقيقي اجرت ۾ ڪافي گهٽتائي آئي.
 صيهوني اخبار ”جيش فدرنت“ مارچ ۱۹۳۹ع ۾ انهيءَ
 ڳالهه جو ذڪر ڪيو، ته ۱۹۳۸ع جي آخر تائين يهودي
 نوآبادڪارن جي بيروزگاريءَ ۾ انهيءَ ڪري ڪافي
 گهٽتائي آئي، جو ڪيئن عرب مزدورن جي جاءِ تي
 زرعي فارمن ۽ ٻين هنڌن تي روزگار مهيا ڪيو ويو هو.
 فلسطين ۾ نوآبادياتي سرڪار پاران آڳاڙيل معصومن
 وغيره کي خاص طرح سان پن ڪمڻ تي خرچ ڪيو ويندو هو.

انهن مان هڪ ترقياتي ڪم ۽ معاشي خدمتن جي فراهمي، سڙڪن جي تعمير، مواصلاتي نظام جو قيام ۽ بندرگاهن وغيره کي بهتر بنائڻ جا ڪم انهيءَ شعبي ۾ اچي وڃن ٿا. انهيءَ ڳالهه جي وضاحت جي ضرورت ڪانهي، ته انهن ڪمن جو فائدو تمام گهڻي حد تائين رڳو سرمايه دارانه شعبي کي ئي پهتو آهي. ٻيو ڪم هو اسن امان ۽ بچاءَ وارين سرگرمين کي همٿائڻ جي آرڊر ڏاڍو ۽ ڏهڪاءُ جو اهڙو سرشتو جوڙڻ، جيڪو پيداوار ڪندڙ عرب عوام کي ڇڪڙي سگهي. انهي شعبي تي ۱۹۳۳-۳۷ ع واري عرصي ۾ ڪل سرڪاري خرچ جو اٽڪل ٽيٽاليهه سيڪڙو خرچ ڪيو ويو.

برطانوي سرڪار پاران رائج ڪيل معصومن جي سرشتي جو مقصد اهو هو، ته مقامي غير سرمايه دارانه شعبي مان وڌيڪ ملهه هٿ ڪجي، جنهن جو لازمي نتيجو پيداوار ڪندڙ جو وڌيڪ قرض ۾ وڻجڻ هيو. جڏهن ته انهيءَ جواڻ سڌو اثر سرمايه دارانه پيداواري طريقي جو غير سرمايه دارانه پيداواري طريقي تي حاوي ٿيڻ هو. انهيءَ عمل هندي ٽي عرب هاري ۽ مزدور کي سندس زمين ۽ ڪارخاني کان محروم ڪيو ويو. انهيءَ سڄي عمل کي هيٺين بيان ڪري سگهجي ٿو.

۱- برطانوي انتظاميه جي ڏاڍو ۽ ڏهڪاءُ ۽ غير پيداواري

شعبي سان لاڳاپيل، عرب آبادي جي سدد سان هڪ منظم
طريقي تي پيداوار جو عربن کان صيهوني سرمايه داران
شعبي ڏانهن وڃڻ.

۲- محڪوم غير سرمايه دارانه پيداواري طريقي جي
بنياد تي ٺهيل عربن جي مختلف طبقن جي اتحاد ۾ چڪتاڻ
۽ صيهوني ۽ برطانوي انتظاميه جي سرماڻيداري پيداواري
طريقي جي نمائندگي ڪن ٿا تن ۾ ۽ عربن ۾ ٽڪر.

ان ريت هڪ ئي سماجي بيهڪ ۾، مختلف پيداواري
لاڳاپن ۽ قوتن وچ ۾ تضاد ۽ ٽڪر ٿي عرب ڳوٺاڻي جي
حيثيت کي ٽڪر پهچائڻ لاءِ خاص طرح سان ذميوار آهي.
هڪ پاسي انگريز، وياح ۽ زمين جي سسوار جي گهرجن
سوجب هو پيداوار نه ٿي ڪري سگهيو، جڏهن ته ٻئي
پاسي سندس لاءِ زمين تي پورهئي جو سرشتو سنڀالي جي
بنياد تي نه هو ۽ هو پنهنجو پورهيو، روڪ عيوض تي
وڪڍي نه ٿي سگهيو.

صيهونيت جو بنيادي مقصد عرب زمين تي زوري طاقت
وسيلي قبضو ڪرڻ هو، جيئن سڄي دنيا جا يهودي آڻي
گڏجي هڪ نئين سماجي بيهڪ جوڙين. ۱۹۴۷ع تائين
اهو عمل گهڻو اڳتي وڌي نه سگهيو. سندن قبضي ۾ فلسطين
جي ڪل زمين جو مشڪل سان ڏهه کان ۱۲ سيڪڙو
تائين اچي سگهيو هو. انهيءَ سلسلي ۾ ۴۹ - ۱۹۴۸ع

واري عرب اسرائيل جنگ جي نتيجي ۾ وڏي پيماني تي
عرب عوام کي سندن معاشي وسيلن کان ڌار ڪيو ويو.
گڏيل قومن جي فلسطين متعلق ٺاهه واري ڪميٽي اهو
اندازو لڳايو، ته ۵۰ - ۱۹۴۹ع ۾ انهيءَ ايراضيءَ جو اسي
سيڪڙو، جنهن تي هينئر اسرائيل جي حڪومت آهي،
سڌي يا اڻ سڌي طرح عوام جي ملڪيت هو. انهي زمين
جو گهڻي ڀاڱي حصو زرخيز ۽ آبادي لائق هو.

۱۹۴۸ - ۱۹۴۹ع تائين اسرائيل جي قبضي هيٺ علائقن
۾ پيداوار جو سرمايه دارانه طريقو مڪمل طور تي حاوي
ٿي ويو. عرب عوام کي سندن پيداواري ذريعن کان محروم
ڪري انهيءَ ڳالهه لاءِ مجبور ڪيو ويو، ته هو پنهنجي
گذران لاءِ لازمي طور صيهوني صنعتي شعبي جا محتاج رهن.

فلسطيني عوام جي جدوجهد

فلسطين جي عربن ۾، بالفور اعلان کان اڳ سياسي
سرگرمي نه هئڻ جيتري هئي. ٿوري گهڻي جيڪا سياست
هئي، انهيءَ جي واڳ به انهن ماڻهن جي هٿ وس هئي،
جيڪي وڏين زميندارين ۽ مذهبي عهدن جي ٽڪري عزت
لائق سمجهيا ويندا هئا. نومبر ۱۹۱۷ع ۾ بالفور اعلان جي
پٿري ٿيڻ کانپوءِ فلسطين ۾ قومي پيماني تي جدوجهد جي
شروعات ٿي. انهيءَ شروعاتي دور ۾ خلافت عثمانيه خلاف
جدوجهد ڪندڙ ڪجهه ماڻهن جو خيال هو، ته دمشق

جي امير فيصل جي اڳواڻي ۾ هڪ آزاد عرب بادشاهت جو بنياد وڌو وڃي. پر جولاءِ ۱۹۲۰ع ۾ فرانسيسين پاران امير فيصل کي تخت تان لاهڻ کانپوءِ اهو خيال هيٺو ٿي ويو ۽ انهيءَ جي جاءِ فلسطين جي هڪ جدا آزاد رياست واري خيال ورتي.

انهيءَ سڄي جدوجهد کي روڪ ڏيڻ لاءِ برطانيوي سرڪار اها ڪوشش شروع ڪئي، ته پهرين کان موجود روايتي اشرافيه جي اڳواڻيءَ کي وڌيڪ مضبوط ڪري ڏئي. انهيءَ سڄي رٿابندي هيٺ ڊسمبر ۱۹۲۰ع ۾ حيدرآباد ۾ فلسطين جي عربن جي نالي ۾، هڪ ڪانگريس ڪوٺائي وئي. ڪانگريس پاران اشرافيه تي مشتمل هڪ انتظامي ڪاميٽي ٺاهي وئي. انهيءَ ڪاميٽي جي اڳواڻي يروشلم جي هڪ وڏي مذهبي گهراڻي جو شخص موسيٰ ڪاظم الحسيني ڪري رهيو هو. ڪاميٽي کي برطانيه پاران عرب عوام جي نمائنده سياسي اڳواڻ طور مڃيو ويو. انهيءَ نموني اشرافيه جي اڳواڻيءَ کي اداري جي حيثيت ۾ منظم ڪري اها وڌيڪ مضبوط ٺاهڻ جي ڪوشش ڪئي ويئي.

انهيءَ ڪاميٽيءَ جي زور ڀرڻ تي ۱۹۲۶ع ۾ برطانيه پاران هڪ آرڊيننس جاري ڪيو ويو، ته هو مذهبي قانونن موجب پنهنجا معاملن طئي ڪري سگهي ٿي. ان قانون

جو ٻه ٻارو وٺندي، مذهبي اڳواڻن عوام ۾ صيهونيت ۽
 برطانيه خلاف موجود نفرت کي استعمال ڪندي ماڻهن کي انهي
 ڳالهه لاءِ مجبور ڪيو، ته هو رياست جي جديد غير مذهبي
 ادارن کان پري رهن. ان ريت ماڻهن ۾ پنهنجي سياسي
 اڻڻ کي وڌ کان وڌ ڪرڻ جي ڪين هڪ ڪلميل واٽ
ملي وئي.

ٻئي پاسي يورپ مان ايندڙ صيهونسي نوآباد ڪار
 نون خيالن جي لحاظ کان هتان جي ماڻهن جي پيٽ ۾
 ڪافي اڳتي وڌل هئا. اهي پنهنجن اباڻن ملڪن ۾
 اتان جي عوامي تحريڪن جي هڪ اهم حصي طور ليکيا
 ويندا هئا. پنهنجي موقعي پرستيءَ ڪري صيهونيت
 کي قبول ڪرڻ جي باوجود سندن اها ڪوشش هوندي
 هئي، ته صيهونيت کي به ترقي پسنديءَ جو ويس ڏکائين.
 انهيءَ ڪري ويهن صدي جي شروعات ۾ فلسطين ايندڙ
 يهودي آباد ڪارن مان گهڻا، صيهونيت کي سامراجي صيهونيت
 ۽ مزدور صيهونيت وغيره ڪري پيش ڪندا هئا.

انهن ”مزدور صيهونين“ جو فلسطين ۾ اچي آباد ٿيڻ
 لاءِ، اهو دليل هوندو هو، ته جيئن يهودي ماڻهن کي ٻيهر
 هڪ پيداواري قوت بڻائي سگهجي. سندن اهو چوڻ هو،
 ته فلسطين اچي رهڻ سان يهودي ماڻهو ٻيهر هاري ۽
 مزدور جي حيثيت اختيار ڪري سگهن ٿا. يورپ ۾ سندن

حيثيت گهڻو ڪري دڪاندارن، واپارين، ننڍن دستڪارن،
 مذهبي اڳواڻن ۽ وياج خورن جي رهي هئي. انهي سببي
 ڪم لاءِ يهودين لاءِ هڪ زمين ۽ پيو ”يهودي پورهيت“
 پيدا ڪرڻ ضروري پئي سمجهيو ويو. يهودين جي زمين مان
 مراد سندن آئيندي جو وطن هوندو، جتي زراعت کي ترقي
 وٺرائي ويندي. يهودي مزدور پيدا ڪرڻ لاءِ فلسطين ۾
 ڪارخانن جي مالڪن کي مجبور ڪيو ويندو، ته هو رڳو
 يهودي مزدور رکن جيئن ”يهودي پرولتاري“ جي تشڪيل
 ٿي سگهي.

بين الاقوامي ڪميونسٽ تحريڪ ۽ بالشويڪن پاران
 هميشه انهيءَ موقعي پرستيءَ تي ملامت ڪئي وئي. انهي
 جو ئي نتيجو هو جو روس جي ”مارڪسي يهودي پارٽي“،
 جنهن اڳتي هلي ”يهودي ڪميونسٽ پارٽيءَ“ جو نالو
 اختيار ڪيو هو، تنهن جي اڳواڻن کي سوويت يونين کان
 وڌيڪ فلسطين ۾ صيهوني رياست جو قائم ٿيڻ پنهنجي
 مقصدن موجب ٿي لڳو. لينن ۽ اسٽالن طرفان مختلف موقعن
 تي اهو واضح ڪيو ويو، ته صيهونيت روس جي انقلابي
تحريڪ تي تباهه ڪندڙ اثر وجهي رهي آهي. قومي ۽
 نوآبادياتي سوال متعلق ڪومنٽرن (ڪميونسٽ انٽرنيشنل)
 جي ٻي ڪانگريس ۾ صيهونيت جي دوڪي ۽ موقعي پرستيءَ
 جي هن طرح وضاحت ڪئي ويئي:

” ضروري آهي، ته انهي ڳالهه کي سامهون آڻجي
 ۽ انهيءَ جي وضاحت ڪجي، ته جيئن سڄي دنيا جا ۽
 خاص ڪري پڻي پيل ماڻهن جا پورهيت انهيءَ دؤر کي
 کي سمجهي سگهن جيڪو سامراجي طاقتون پڻي پيل
 ماڻهن جي مٿين طبقن سان گڏجي، آڻي نالي ماتر
 سياسي طور تي اهڙيون آزاد رياستون قائم ڪري جيڪي
 معاشي، مالياتي ۽ فوجي طور تي سندن محتاج هجن:
 انهيءَ جو چڻو مثال آهو دؤر آهي، جيڪو
 سامراجي طاقتون هڪ مظلوم قوم جي پورهيتن
 کي انهيءَ قوم جي مراعات يافته طبقن سان گڏجي ڏيڻ
 چاهين ٿيون. صيهونين جي فلسطين متعلق رٿا دؤر آهي.
 انهيءَ رٿا مطابق صيهونين، فلسطين ۾ هڪ يهودي رياست
 قائم ڪرڻ جي جواز هٿ، فلسطين جي پورهيت عوام
 کي، جنهن جو يهودي تمام ننڍڙو حصو آهن، قرار
 ڪرڻ لاءِ انگلستان جي حوالي ڪرڻ چاهي ٿي.“

انهيءَ سڄي ٻن منظر ۾ مارچ ۱۹۱۹ع ۾ صيهوني
 سوشلسٽ ورڪرز پارٽي جي ڪاٻي ڌرپاران فلسطين جي
 ڪميونسٽ پارٽي ٺاهڻ جو اعلان ڪيو ويو. پارٽي پنهنجي
 آڏو صيهوني پرولتاريه جي تشڪيل کي اهم مقصد طور
 رکيو. ڪومنٽرن پاران انهيءَ موقعي تي پارٽي سان
 ڳالهون هلايون ويون. پر پارٽي جي موقف ۾ ڪابه تبديلي

نه اٺي. انهيءَ ڪري ۱۹۲۲ع ۾ ڪومنٽرن پنهنجي اٺي
مؤقف کي پٿرو ڪيو: ”صيهونيت جي هر شڪل پٽي
بورجوازي قوم پرستيءَ جو آڇاڻ آهي. صيهونيت جو رجعت
پسند ڪردار انهيءَ ڪري به واضح آهي جو اها يهودين
کي طبقاتي جدوجهد کان پري وٺي ويندڙ آهي.“

پهرين مئي ۱۹۲۱ع تي ”مزدورن جي اتحاد“ نالي
هڪ ٻئي سوشلسٽ صيهوني گروپ جي ڪيڊل هڪ جلوس
سان پارٽي جي ڪارڪنن جو اُڪر ٿيو. انهي جو فائدو
وٺندي عربن طرفان پنهنجي گروپن جي جلوسن تي حملا ڪيا
ويا. نتيجي ۾ پارٽي جي ڪيترن اڳواڻن کي برطانوي
انتظاميه ڏيهه نيڪالي ڏيئي ڇڏي. انهيءَ سڄي صورتحال
۾ ڪومنٽرن پاران هڪ پرووري اها ڪوشش ڪئي، ويئي
ته پاڙي ۾ موجود اهڙي عنصر جي همت افزائي ڪري
اڳتي آڻجي، جيڪو صيهونيت جي موقعي پرست موقف
کي ڇڏڻ لاءِ تيار هجي. انهن ڪوششن جي نتيجي ۾
ڪومنٽرن جي اڳواڻيءَ کي قبوليندي گهڻ ڪارڪنن پراڻي
پارٽيءَ کي ڇڏي، نئين نموني پارٽي منظم ڪرڻ
جو ڪم شروع ڪري ڏنو.

سيپٽمبر ۱۹۲۲ع ۾ پارٽي جي پهرين ڪانگريس مهل
اها ڳالهه سامهون آئي، ته مينا هم ايشا جي اڳواڻيءَ ۾
پارٽي جي ٽي هزار ميمبرن جي گهٽائي جو لاڙو اڃا تائين
به صيهونيت ڏانهن آهي. انهيءَ گروپ پاران فلسطين ۾

يهودين جي اچڻ ۽ فلسطين ۾ صيهوني سوشلسٽ سماجي
 اڏاوت جهڙن خيالن جي مخالفت کي مناسب نه ٿي سمجهيو
 ويو. انهي سڄي صورتحال ۾ پارٽي جي ڏيڍ سؤ ميمبرن
 جي ٿورائي انهي نعري هيٺ پارٽي ڇڏڻ جو اعلان ڪيو.
 ته ”صيهوني دوزخ مان ٻاهر نڪري اچو“. انهيءَ دور
 ۾ پارٽي جي صورتحال اها هئي جو عرب آباديءَ مان
 سندس ڪو خاص لاڳاپو نه هو. ايسٽائن جو وٽن اهڙو
 به ڪو ماڻهو نه هو جيڪو رڳو عربيءَ ۾ همفليت ٿي
 لکي سگهي.

۱۹۲۳ع ۾ پارٽي جي ٻي ڪانگريس مهل هڪ نئين
 پروگرام هيٺ وري ٻيئي گروپ ٻاهر ڪڍ ٿيا. انهيءَ
 نئين پروگرام موجب گهڻائي، ٿورائي جي گهڻي ڀاڱي
 پيش ڪيل موقف کي قبول ڪيو. ڪانگريس ۾ پارٽي
 پنهنجو پروگرام هن نموني بدرو ڪيو.

”اسان عربن جي قومي تحريڪ کي برطانوي سامراج
 خلاف ويڙهه جو هڪ اهم عنصر ڪري ليکيون ٿا. اها
 اسانجي ذميواري آهي، ته اسان سامراج خلاف ويڙهه ۾
 انهيءَ تحريڪ جي جيڪا پنڇرائي ڪري سگهون ٿا،
 سا ڪريون. صيهونيت، يهودي بورجوازي جي هڪ تحريڪ
 آهي، جنهنجو مقصد روماني خيالن کي استعمال ڪري
 پنهنجي لاءِ منڊي ٽائمر ڪرڻ آهي. صيهونيت پنهنجو پاڻ

کي برطانوي سامراج سان ڳنڍي ڇڏيو آهي ۽ صيهونسي نوآبادڪاري جي ڪنهن به رٿا جو بنياد معاشي ڦرمار آهي. صيهوني ادارن جون سڃيئي سرگرميون عوام جي وڌيڪ همرائي ڪرڻ لاءِ سرانديداري جي راهه هموار ڪن ٿيون. جيڪي به جماعتون سوشلسٽ نوآبادڪاري جي ڳالهه ڪن ٿيون، سي اصل ۾ صيهونين کي سندن مقصدن حاصل ڪرڻ ۾ وڌيڪ آساني پيدا ڪري ٿيون ڏين. ”

ان ريت فيبروري ۱۹۲۴ع ۾ پارٽيءَ کي ڪميونسٽ انٽرنيشنل جي ميمبر طور تسليم ڪيو ويو. هيٺي پارٽي جو مؤقف ۱۹۲۰ع ۾ نوآبادياتي عوام متعلق ٿيل باکو ڪانگريس جي بلڪل ئي ويجهو هو. باکو ڪانگريس نوآبادياتي سوال تي عالمي ڪميونسٽ تحريڪ لاءِ هيٺيون مؤقف پيش ڪيو هو.

”انهن ٻنهي پيل رياستن ۽ قومن، جتي اڃا جاگيرداري يا ان کان به اڳ جو نظام قائم آهي، اتان جي ڪميونسٽ پارٽين جو اهو فرض آهي، ته پنهنجي عمل وسيلي اتان جي انقلابي تحريڪن جي پرڀور حمايت ڪن. سندن پهريون فرض اتان جي پورھين جي مدد ڪرڻ آهي، جن تي انهي ٻنهي پيل قوم جو مالياتي ۽ هڪ نوآبادي جي حيثيت ۾ دارو مدار آهي. انهيءَ سان گڏوگڏ اهو به ضروري آهي، ته انهي ملڪ جي رجعت پسندن ۽ مذهبي رهنماڻن جي اثرن خلاف ٻن جدوجهد ڪجي.“

پان اسلامڪ ۽ پان ايشياڻي تحريڪن
 خلاف به ان وقت جدوجهد ڪرڻ لازمي آهي،
 جڏهن انهن تحريڪن پاران آزادي جي
 جدوجهد ڪئي اشرافيم، وڏن زميندارن ۽
 مذهبي اڳواڻن جي اثر وڌائڻ لاءِ استعمال
 ڪيو وڃي.

پنهنجي ٽين ڪانگريس ۾ فلسطين ڪميونسٽ پارٽي
 اڃا هڪ قدم اڳتي وڌائي انهيءَ ڳالهه تي زور ڏنو ته

پارٽي جي آڳيندي جو دارومدار ڪيس
 هڪاهي حالتن سان ٺهڪائي هلائڻ ۾ ٿي
 آهي: هيستائين پارٽي رڳو ٻاهران آيل يهودين
 تي ئي مشتمل آهي: مستقبل ۾ اها لازمي
 طور عرب پورهيتن جي پارٽي هئڻ گهرجي،
 جنهن ۾ رڳو آهي يهودي ئي شامل ٿي
 سگهندا جيڪي پاڻ کي فلسطين جي حالتن
 سان ٺهڪائي سگهن ۽ جن کي عربي ايندي
 هجي.

هن وقت پارٽي انهيءَ حيثيت ۾ هئي جو فلسطين
 جي عرب عوام جي، برطانوي سامراج ۽ صهيونيت خلاف
 جدوجهد لاءِ هڪ اهڙو مؤثر پلٽ فارم مهيا ڪري سگهي،
 جيڪو اشرافيم جي روايتي اڳواڻي جي اثر کي ختم

ڪري سگهي. نومبر ۱۹۲۴ع ۾ جيزال ماريءَ جي افوا
 علائقي مان پارٽي پنهنجي عملي جلد جلد جي شروعات
 ڪئي. انهيءَ سڄي ماريءَ کي يهودين جي قومي فتن
 پاران بددعا ۾ رهندڙ هڪ غير حاضر فلسطيني زميندار کان
 خريد ڪيو ويو هو. هتي زوري فلسطين هارين کي بددعا
 ڪري، سندن جاءِ تي صهيونين کي آباد ڪيو
 پئي ويو. پارٽي پاران ڪپاسي ڀرپور نموني فلسطيني
 هارين جي حمايت جو اعلان ڪيو ويو ۽ ڪن انهيءَ لاءِ
 تيار ڪيو ويو، ته هو پنهنجن گهرن ۽ پٺن تي رهن ۽
 صهيوني آبادڪارن جي مزاحمت ڪن، ڀني پاسي يهودين
 تي زور وڌو ويو، ته هو انهيءَ علائقي ۾ آباد نه ٿين.
 انهيءَ سڄي عمل جي عرب آبادي پاران تمام سٺي
 موت ملي. جافا وٽان نڪرندڙ ماڪ جي ٻي وڏي عربي
 اخبار ”فلسطين“ لکيو، ته ”عرب پڙهندڙ انهن ڪارڪنن
 لاءِ ضرور مدد ڏيڻ چاهين ٿا جن کي بمبارت ڪرڻ
 جي ڏوهه هٿ ڏنل آهي ۽ ماڪ مان ٽڙيو ويو آهي.“
 پارٽي جي انهيءَ مؤايف جي صهيونين پاران چئي
 نموني مخالفت ڪئي وئي. اپريل ۱۹۲۴ع ۾ صهيونين
 جي مزدور تنظيم ”مسٽاپورٽ“ مان ”وڳوڙي سرگرمين“
 جي ڏوهه هٿ پارٽي جي ميمبر شپ ختم ڪئي وئي.
 انهي جي نتيجي ۾ يهودي مزدور سان، پارٽي جي لاڳاپي
 کي گهڻو ڌڪ ڏنو. انهيءَ نقصان کي پوري

ڪرن لاءِ پارٽي پاران ”اتحاد“ جي نالي سان مختلف ڪابون ٺاهيون ويون، ته جيئن هسٽوريٽ ۾ شامل ڪجهه بهتر تنظيم سان ۽ يهودي مزدورن سان لاڳاپي ۾ رهجي.

۱۹۲۰ع جي ڏهاڪي جي آخر تائين جيتوڻيڪ پارٽي ڪيترن عربن کي شامل ڪيو هو، پر اهو تعداد ڪافي نه هو. انهي ڪري پارٽيءَ کي ٻيهر جائزو وٺڻو پيو، ته ڪٿي سندس سؤقف ۾ اڃا تائين به صهيونيت لاءِ ڪا همدردي ته موجود ناهي. ان ريت پارٽي پنهنجي عرب ڪردار کي ڏينھون ڏينھن وڌيڪ صاف ۽ چٽو ڪندي رهي.

انهي ڪري ۱۹۳۲ع ۾ صهيونيت خلاف ٿيل مظاهرن ۾ پارٽي پاران، حامد الحسيني جي استغلال پارٽي سان تمام ويجهو لاڳاپو رکيا ويا. انهن لاڳاپن ڪري انهي نعري جي صورت ۾ بيان ڪيو ويو ته ”واڻون جدا جدا ڀر جهن وجهن گڏيل“.

انهي عرصي ۾ فلسطين جي عرب قوم پرست جماعتن کڏجي ”اعليٰ عرب ڪاميٽي“ جي نالي سان هڪ معاذ ٺاهيو، جيئن گڏيل نموني برطانوي انتظاميه ۽ صهيونيت خلاف جدوجهد هلائي سگهجي. پهرائي وارن علائقن ۾ ۱۹۳۳ع کان ئي گوريلا تحريڪ هلائي هئي. انهي تحريڪ جي شروعات جيتوڻيڪ اعليٰ عرب ڪاميٽي ۾ شامل جماعتن جي مذهبي ۽ جاگيردار اڳواڻن پاران

ڪنن ويني هئي . پر انهي تي سندن ٻورو ضابطو هو
۽ انهي جو سياسي رخ به سندن طرفان ئي مقرر ڪيو
ريو هو .

۱۹۳۵ع جي آخر ۾ ڪميونسٽ پارٽي انهن گوريلا
جڙن سان لاڳاپو قائم ڪيو . پارٽي پاران پنهنجن ڪارڪنن
تي مشتمل هڪ گوريلا يونٽ ٺاهيو ويو . اپريل ۱۹۳۶ع
۾ عام هڙتال جي سڏ سان ماڻڪي سطح تي انهي جدوجهد
جي شروعات ٿي . اها هڙتال لاڳيتو آڪٽوبر تائين رهي .
انهي هڙتال هيندي برطانوي ۽ صيهوني ماڻڪن کي خاص
طور تي نشانو بڻايو ويو . انهي عمل جي پارٽي پاران
مڪمل حمايت ڪئي ويئي . پنهنجي هٿياربند يونٽ
کان سواءِ ٻين ٻين ڪارڪنن کي انهي مزاحمتي تحريڪ
جي فوجي پاسن جي تياري ڪندڙ جنرل اسٽاف ۾ شامل
ٿيڻ لاءِ موڪليو ويو . سينٽرل ڪميٽي پٿرائي ڪئي ته:

”پارٽي جي عرب ميمبرن جو ڪم آهي، ته هو
صيهونيت ۽ سامراجيت کي تباهه ڪرڻ ۾ ٻيڙوڙ نموني
حصو وٺن . جڏهن ته پارٽي جي يهودي ميمبرن تي اهو
لازم آهي، ته هو صيهوني نوآبادڪاري جي عمل کي
اندران ئي اندران هيٺو ڪرڻ ۾ مدد ڏين.“

انهي کان سواءِ پارٽي جي يهودي ميمبرن کي هدايتون
ڏنيون ويون، ته صيهونين خلاف دهشت پسند عمل ۾ حصو

وٽن. ٻارسي جي انهي فيصلي سان اختلاف ڪندي ڪيترن
يهودي ميمبرن ٻارتي ڇڏي ڏني. سندن چوڻ هو، ته
هو انهيءَ عرب بغاوت جي مڪمل ۽ غير مشروط حمايت
نٿا ڪري سگهن.

۱۹۳۶ع جي سرءُ ۾ انهيءَ تحريڪ جو پهريون مرحلو
پورو ٿيو. ٻارٽسري عرب ماڪن جي مداخلت ڪري انهي
کي روڪ ڏني ويئي. ۱۹۳۷ع جي بهار ۾ انهيءَ تحريڪ
جو ٻيو مرحلو شروع ٿيو. پهرئين مرحلي ۾ انفرادي
دهشت پسندي جي ڪاررواين سبب خطرو پيدا ٿي پيو هو،
ته ان ريت عربن ۽ يهودين ۾ حل نه ٿيڻ جهڙا
اختلاف پيدا ٿي پوندا، جيڪي ڪنهن به
نموني سامراج دشمن جدوجهد لاءِ ڪارائتا
نه آهن. انهيءَ ڳالهه کي نظر ۾ رکندي ٻئي مرحلي
۾ ٻارتي هٿياربند جدوجهد شروع ڪرڻ جي حق ۾ نه
هئي. ان جي باوجود جدوجهد شروع ٿيڻ کانپوءِ ٻارتي
ٻاران انهيءَ کي ننڍو ويو ۽ ٻارتي جي عرب ميمبرن
۱۹۳۸ع جي آخر تائين انهيءَ ۾ ڀرپور حصو ورتو.

فلسطين جي عوامي تحريڪ ۾ ٻارتي جي اهم ڪردار
ڪري کيس سخت نموني جي برطانوي تشدد کي منهن ڏهڻو
پيو، جنهن سندس تنظيمي ڀانڱي کي گهڻو نقصان پهچايو.
ٻئي پاسي انهيءَ تحريڪ جي رجعت پسند اڳواڻن مان
ٻارتي جي تعاون واري مسئلي تي هن عرب ۽ يهودي

ميمبرن ۾ زبردست چڪتاڻ رهي. گڏوگڏ ڪونسلرن ۽ پارٽي ۾ لاڳاپو ختم ٿي ويو. انهن سڀني ڳالهين گڏجي پارٽي جي هڪ اثرائتي ڪردار کي تمام گهڻي حد تائين گهٽائي ڇڏيو.

۱۹۳۷ع ۾ پارٽي جي يهودي ميمبرن پارٽي اندر پنهنجو هڪ ڌار گروپ ٺاهيو. سينٽرل ڪميٽي پاران لاڳاپي نه هئڻ واري سڃاڻپ ڪري انهيءَ گروپ جي حيثيت کي مڃيو ويو. پر اڳتي هلي انهيءَ گروپ پاران پاڻ کي جدا پارٽيءَ جي حيثيت ۾ پٽرو ڪيو ويو. اهڙي قدم کي مرڪزي ڪميٽي تسليم ڪرڻ لاءِ تيار نه هئي. نتيجي ۾ عرب ۽ يهودي چڪتاڻ ڪري پارٽي ٻن حصن ۾ ورهائجي ويئي. انهن ٻنهي ڌڻن ۾، ۳۹ - ۱۹۳۹ع واري تحريڪ جي نيمائيل ڪردار تي اختلاف کانسواءِ، پارٽي جي مرڪزي ڪميٽي پاران، جيڪا عرب ڌڻي جي نمائندگي ڪري رهي هئي، تنهن ۱۹۳۹ع ۾ برطانوي انتظاميه پاران جاري ڪيل ڪڇي چٽي جي حمايت ڪئي هئي. انهيءَ وائيت پير ۾ فلسطين ۾ يهودين جي اچڻ تي پابندي وجهڻ لاءِ چيو ويو هو. پارٽي جا يهودي ميمبر مرڪزي ڪميٽي جي انهيءَ فيصلو سان متفق نه هئا.

۱۹۴۲ع ۾ يهودي گروپ پنهنجي ڌار حيثيت کي ختم ڪري پراڻي پارٽيءَ ۾ شامل ٿي ويو. انهيءَ ساڳئي عرصي ۾ پنهنجي پوري تاريخ ۾ پهريون ڀيرو سوويت يونين

۽ برطانيه جي جنگ واري اتحاد ڪري هاربي کي کليل
 نموني ڪم ڪرڻ جو موقعو مليو. ۱۹۴۰ع ۾ ”هسٽلرٽ“
 پاران فلسطين ۾ برطانوي فوجي اڏڻ خلاف عام هڙتال جو
 سڏ ڏنو ويو. هارٽي جي مرڪزي ڪاميٽي ۽ عرب
 ڪارڪنن پاران انهيءَ سڏ کي ان ڪري قبول نه ڪيو
 ويو، جو اهڙي ڪا به ڳالهه جنگ وارين ڪوشش لاءِ
 هاجيڪار ۽ فاشسٽن جي فائدي ۾ هئي. جڏهن ته هارٽي
 جي يهودي ميمبرن پاران انهيءَ کي صحيح سمجهندي،
 ان جي حمايت ڪئي ويئي. انهيءَ صورتحال ۾ هارٽي
 هڪ ڀيرو وري گهوٽالن جو شڪار ٿي ويئي. حيفه ۽ تل
 ابيب جي هارٽي برانچن کي ٽوڙيو ويو. مرڪزي ڪميٽي
 جي ٻين ميمبرن کي هارٽي ضابطن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ
 ڪري ڪين عهدن تان لاٽو ويو ۽ ڪيترن ٻين ميمبرن
 خلاف ضابطي جي ڪاروائي ڪئي ويئي.

انهيءَ چڪتاڻ جي نتيجي ۾ ايمل حبيبيءَ جي
 اڳواڻي ۾ عرب نوجوانن جي هڪ گروپ اهو مؤقف اختيار
 ڪيو، ته عربن جي قومي مؤقف کي مرڪزي ڪميٽي
 کان به وڌيڪ واضح ۽ چٽي نموني سامهون آڻجي. انهي
 گروپ پاران هڪ پمفليت ڪڍيو ويو، جنهن ۾ چيو ويو
 هو ”ڪميونسٽ هارٽي هڪ عرب هارٽي آهي ۽ يهودي
 انهي حقيقت کي مڃندي ئي انهي ۾ شامل ٿي سگهن
 ٿا.“ انهيءَ جي جواب ۾ يهودي ميمبرن مئي ۱۹۴۴ع

۾ پنهنجي ڌار ڪانگريس ڪوٺائي، پاڻ کي ”حقيقي ڪميونسٽ پارٽي“ جي نالي ۾ پٽرو ڪيو. يهودي سيمبرن جي هڪ پسي گروپ پاڻ کي ”ڪميونسٽ ايجوڪيشنل ايسوسيئيشن جي نالي ۾ پٽرو ڪيو.

انهيءَ سڄي صورتحال کي ڏسندي پارٽي جي نوجوان عرب اڳواڻن، ۾ ايمل حبيبي، ايمل قوما ۽ فواد ناصر محسوس ڪيو، ته پارٽي جيڪا عرب يهودي اتحاد جو هڪ آهيڏاڻ هئي، هاڻي ختم ٿي چڪي آهي. انهيءَ ڪري ضرورت انهي ڳالهه جي آهي، ته عربن جي هڪ ڌار تنظيم ٺاهجي جيڪا عربن جي قومي مؤقف کي صحيح نموني ڪڍي سگهي. انهيءَ نموني ۱۹۴۴ع جي شروعات ۾ ”نیشنل لبریشن لیگ“ جي نالي سان هڪ جدا تنظيم جو قيام عمل ۾ آندو ويو.

انهيءَ جماعت جي قيام ۾ مختلف فلسطيني شهرن ۾ پارٽي جي ڪوششن سان قائم ٿيل مختلف سماجي ۽ سياسي ڪلبن اهم ڪردار ادا ڪيو. انهن ڪلبن ۾ دانشورن واريون ڪلون قابل ذڪر آهن. انهيءَ ڪانسواءِ ٻي مهاڀاري جنگ دوران هزارن جي تعداد ۾ عرب هاري شهرن ۾ اچي، صنعتن ۾ پورهيتن جي حيثيت سان ڪم ڪري رهيا هئا. انهن پورهيتن کي منظم ڪرڻ لاءِ پارٽي جي ڪوششن سان مختلف پورهيت سوسائٽيون

ٺاهيون ويون ۽ عرب ٿرڊ يونين فيڊريشن جو بنياد وڌو
ويو. انهيءَ فيڊريشن سڄي فلسطين جي عرب مزدور
تحريڪ لاءِ هڪ مرڪز جي حيثيت ۾ ڪم ڪيو. ليگ
جي قائم ڪرڻ ۾ فيڊريشن جو تمام اهم ڪردار هو.

بين الاقوامي سطح تي نازي اڳواڻي ڪندڙن تي
سوويت يونين جي سوين ڪري به فلسطين جي عربن ۾
ڪميونزم ڏانهن لاڙو وڌيو هو. انهيءَ ڳالهه به ليگ جي
قيام لاءِ معروضي صورتحال ۾ چڱو سڌارو آندو هو.

جيئن ته ليگ جي اڳواڻن جو تعلق، گهڻي ڀاڱي
ٿرڊ يونين فيڊريشن، عرب دانشورن جي ليگ ۽ مختلف
مارڪسٽ گروپن سان هو. انهيءَ ڪري سندس حيثيت
هڪ ڪميونسٽ پارٽي کان وڌيڪ اهڙي جمهوري انقلابي
تنظيم جي هئي، جنهن جي منشور ۾ ڪميونزم کي
بنيادي حيثيت ڏني وئي هئي. ليگ جو مؤقف
هو ته فلسطين جي ڪميونسٽ پارٽي سان
اتحاد ڪرڻ جي انسان اصولي طور خلاف نه
آهيون. پر موجوده وقت ۾ جيئن ته عرب
آباديءَ جو شعور ايترو وڌيل ڪونهي. انهي
ڪري هڪ ”گهٽ قومي تنظيم“ ۾ گڏجي
هلي نه ٿو سگهي. ليگ جي انهيءَ مؤقف کي
وڌيڪ طور تي انهيءَ ڪري درست سمجهي سگهجي ٿو.

جو آئوٽ ارضانيه، صيهونين ۽ عرب قومي تحريڪ تي
 قابض رجعت پسندن پاران هر ممڪن اما ڪوشش ڪئي
 پيشي وڃي، ته عربن ۽ يهودين ۾ اختلافن کي وڌايو وڃي
 ۽ ڪميونزم ۽ صيهونيت کي ساڳيو ڪري پيش ڪيو وڃي.
 فلسطين جي اشرافيه پاران ڪميونسٽ پارٽي کي يهودين
 تي مشتمل ڊڪ صيهوني پارٽي ڪري پيش ڪيو ويو هو.
 سندن پاران عرب عوام کي منجهائڻ لاءِ ڪميونزم کي
 ”يهودي بالشويزم“ ڪري پيش ڪيو ويندو هو. مئي
 ۱۹۲۱ع ۾ جافا جي تشدد وارن واقعن کان ترٽ پوءِ
 عرب انتظامي ڪاميٽي، انگلستان جي بادشاهه کي ڊڪ
 يادداشت موڪلي، شڪايت ڪئي، ته فلسطين ۾ يهودين
 جي اچڻ سان هتي ڪميونزم کي بڻ آندو پيو وڃي.
 ان ڪري عبوري طور، عربن تار تنظيم جي ضرورت
 محسوس ڪئي، ته جيئن ڊڪ نه صيهونيت ۽ سوشلزم ۾
 فرق کي واضح ڪجي ۽ پيو انهي ڳالهه جي وضاحت
 ڪجي، ته صيهونيت ۽ يهودي ساڳي ڳالهه ڪونهن.
 اهڙي طرح عرب قومي تحريڪ سان لاڳاپي ۾ رهجي ۽
 انهي تي قابض اشرافيه جي اڳواڻي کي ختم ڪري
 انهي کي صحيح واٽ تي وٺي هلجي.

بهرحال ۱۹۴۸ع ۾ اسرائيل قائم ٿيڻ تائين ليگ
 جون هي پاليسيون ڦڙي واريون رهيون.
 يهودين جي ڊڪ تار قوم هئڻ واري حق ۾ يقين.

— فلسطيني عوام جي قومي جدوجهد جي سلسلي ۾
هٿيار بند جدوجهد کي بنيادي ڳالهه نه سمجهڻ .
انهيءَ سلسلي ۾ ليگ پاران ڪڏهن به عوام جي
ويرين خلاف هٿيار نه کنيا ويا .

— عرب - يهودي ٽڪراءَ کي نسلي حيثيت ڏيڻ ۽
صيهونيت جي رجعت پسند نوآبادياتي ڪردار کي
واضح نه ڪرڻ .

— فلسطين جي ورهاست واري رٿا کي اڳ ۾ رد ڪرڻ
پر پوءِ ۽ پنهنجي فيصلي کي بدلائي ان کي قبول ڪرڻ .

اڳتي هلي ليگ جي جدا حيثيت ختم ٿي
ويني . سندس هڪ حصو آرڊن جي ڪميونسٽ پارٽي ۾
فلسطين جي ڪميونسٽ پارٽي ۾ شامل ٿي ويو . هن
وقت اها پارٽي اسرائيلي ڪميونسٽ پارٽي (پيو حصو)
” راب “ جي نالي سان ڄاتي وڃي ٿي .

اسرائيل جو قيام ۽ صيهوني دهشت پسندي

نومبر ۱۹۴۷ع تي گڏيل قومن پاران هڪ ٺهراءَ
پاس ڪري فلسطين ۾ ٻن آزاد ۽ خود مختيار رياستن، جن
مان هڪ عرب ۽ ٻي يهودي هوندي - قائم ڪرڻ جي
منظوري ۽ بيت المقدس کي هڪ ڌار ۽ خاص بين الاقواسي

حيث ڏني وئي. انهيءَ ٺهراءَ موجب فلسطين جي ڪل
 ايراضيءَ جو ڇاڻوڄاھه سيڪڙو يعني چوڏهن هزار هڪ
 سؤ چورس ڪلوميٽر يهودي رياست لاءِ مخصوص ڪيا
 ويا، ٽيٽاليهه سيڪڙو يارهن هزار هڪ سؤ چورس
 ڪلوميٽر، عرب رياست لاءِ ۽ اٽڪل هڪ سيڪڙو
 ايراضي بيت المقدس لاءِ مخصوص ڪئي ويئي. انهيءَ
 سلسلي ۾ دلچسپ ڳالهه، اها هئي جو ٺهراءَ منظور ٿيڻ
 وقت انهن ٽنهي علائقن مان يهودي ڪنهن ۾ به آباديءَ
 جي لحاظ کان گهڻائي ۾ نه هئا.

گڏيل قومن پاران منظور ڪيل ٺهراءَ ۾ اهو شرط به
 رکيو ويو هو، ته ٻنهي رياستن جي قائم ٿيڻ کان اڳ
 ضروري آهي، ته ٻنهي اهڙو اعلان جاري ڪن جنهن ۾
 پنهنجن شهرين ۽ پاڙيسرين کي جمهوريت جي ضمانت ڏني
 وڃي ۽ پنهنجي سرحدن کي واضح ڪيو وڃي.

انهيءَ ٺهراءَ جو فائدو وٺندي، صيهوني دهشت پسندن
 پاران انهن علائقن مان جيڪي يهودي رياست جو حصو
 ٿيا هئا، عرب آباديءَ کي طاقت جي زور تي لڏائڻ
 شروع ڪري ڏنو. مڪمل رٿا بندي هيٺ صيهوني فوجي
 تنظيم ”هگانا“ ۽ ٻين صيهوني دهشت پسند گروپن
 جهڙوڪ موجوده اسرائيلي وزيراعظم يگن جي اڳواڻي
 ۾ هلندڙ ”ارگون ذبوي لبومي“ ۽ ”اسٽيرن“ طرفان

انهيءَ پوري عرصي ۾ عرب ڳوٺن تي اٽڪل ٻه هزار
 خونري حملو ڪيا ويا. سڄي فلسطين ۾ انهي مضمون
 جا بمقليت هوائي جهازن ذريعي ڪرايا ويا، ته ”اهي
 سڀ ماڻهو جيڪي تباهي کان بچڻ ۽ پنهنجي حياتي
 بچائڻ چاهين ٿا، تن کي گهرجي ته هو پنهنجن ٻارن
 ٻچن کي ساڻ ڪري هتان ڀڄي وڃن. اها تمام ظالماڻي
 ۽ بي رحم جنگ هوندي.“ ۱۹ اپريل ۱۹۴۸ع جي رات
 ارگون ۽ اسٽيرن، يروشلم جي ويجهو عربن جي هڪ ڳوٺ
 ديرياسين تي حملو ڪيو. انهي حملي ۾ ٻه سؤ چوونجاهه
 ماڻهن کي، جن ۾ گهڻائي ٻارن عورتن ۽ پوڙهن جي
 هئي، نهايت بيدردي سان پستولن، چاقوئن ۽ خنجرن وغيره
 سان ڪهڻ ڪانسواءِ سندن جسم جي مختلف عضون کي
 ٽڪرا ٽڪرا ڪري ڌار ڪيو ويو. انهي سڄي قتل
 عام جون تصويرون ورتيون ويون. انهن تصويرن کي
 اڳتي هلي ٻين عرب ڳوٺن کي خالي ڪرائڻ لاءِ استعمال
 ڪيو ويو. هر ڳوٺ تي حملي وقت ڳوٺاڻن کي تنبيهه
 ڪئي ويندي هئي، ته هو هتان هليا وڃن، نه ته سندن
 حشر به ديرياسين جي رهاڪن جهڙو ٿيندو. ارگون جي
 اڳواڻ بيگن انهي سڄي قتل عام کي ساراهيندي چيو ته
 ”ديرياسين جي فتح (قتل عام) ڪانسواءِ اسرائيلي رياست
 جيڪر وجود ۾ نه اچي سگهي ها.“

انهيءَ نموني ۱۳ مئي ۱۹۴۸ع تي برطانوي مشيٽيٽ

جي ختم ٿيڻ تائين اٽڪل ٻه لک پنجاھ هزار فلسطينين
کي سندن اباڻي زمين، خاص ڪري سلگ جي زرخيز
زمين علائقن مان لڏايو ويو.

برطانوي اختيار نامي ختم ٿيڻ سان ۱۵۱ مئي ۱۹۴۸ع
تي اسرائيل جي نالي سان يهودي رياست جي قيام جو
اعلان ڪيو ويو. انهي اعلان وقت گڏيل قومن جي
منظور ڪيل ٽهراءَ ۾ بيان ڪيل شرطن کي ڪا اهميت
نه ڏني وئي. اسرائيل جي پهرئين وزير اعظم بن گوريان
ڏور ڏٺو، ته آزاديءَ جي اعلان ۾ سرحدن کي مقرر ڪرڻ
متعلق ڪابه ڳالهه نه رکي وڃي. ڇاڪاڻ، ته اسرائيل
جو قانوني بنياد گڏيل قومن وارو ٽهراءَ نه، پر آهو صيهوني
نظريو آهي؛ جنهن موجب يهودين کي سموري فلسطين
تي ”تاريخي حق“ حاصل آهي. سندس چوڻ موجب
”اسرائيل جي سرحدن جو ٺهرو جنگ ذريعي ٿيندو.“
۱۹۴۸-۴۹ع ۾ اسرائيل پاران شروع ڪيل عرب اسرائيل
جنگ جي نتيجي ۾ صيهوني رياست، فلسطين جي ڪل
ايراضيءَ جي اسي سيڪڙي تي قابض ٿي وئي. ٻين
لفظن ۾ ڇهه هزار ست سؤ چورس ڪلوميٽر جي انهي
ايراضي تي ٻه قبضو ڪيو ويو، جيڪا گڏيل قومن جي
ٽهراءَ موجب عرب رياست جو حصو ٿيڻي هئي. فلسطين
جي باقي علائقي مان اولهندي ڪناري کي اردن ۽ غزه
کي مصر پاڻ سان شامل ڪري ڇڏيو. ان ڪري فلسطين

۾ عرب رياست قائم نه ٿي سگهي .

هيٺين عالمي ۽ علائقي سببن ڪري فلسطين ۾ هڪ
يهودي رياست طور اسرائيل جو قيام عمل ۾ آندو ويو .

۱- ٻي مهاڀاري جنگ جي ختم ٿيڻ کانپوءِ برطانيه
انهي حيثيت ۾ نه هئي، جو سڌي طرح وڃ اوڀر تي
ضابطو رکي سگهي . انهي جنگ جي ختم ٿيڻ کانپوءِ
آمريڪا هڪ اهم سامراجي طاقت طور سامهون آيو هو .
نئين حالتن جي گهرج هئي، ته اسرائيل جي صورت ۾ وڃ
اوڀر منجهه هڪ اهڙو ائتماد جوڳو ملڪ وجود ۾ آڻجي،
جيڪو يورپ، ايشيا ۽ آفريڪا کي ڳنڍيندڙ انهي اهم
ترين علائقي تي سامراجي ضابطي رکڻ ۾ مدد ڏيئي
سگهي .

۲- جاگرافيائي طرح سان اسرائيل جي قائم ٿيڻ جي
نتيجي ۾ اتر آفريڪا وارا عرب ملڪ سونئز جي آپرندي
ڪناري وارن ملڪن کان انهي ڪري ڪڍجي ڌار ٿي
ٿيا، جو ڳاڙهي سمنڊ واري ايلات جي بندرگاهه کي
اسرائيل جي حوالي ڪيو ويو هو .

۳- اسرائيل جي قائم ڪرڻ جو هڪ مقصد اهو به
هو، ته عربن ۾ وڌندڙ قومي، طبقاتي شعور کسي پنڌو
ڏئي سگهجي .

انهن سڙني ڳالهين کي منطقي بنياد، هٽلر جي فاشسٽ
 پاليسي مهيا ڪري ڏنا. ۱۹۳۳ع - ۱۹۴۵ع واري پوري
 عرصي ۾ هٽلر فاشسٽ بنيادن تي ڀرپور طرح سان پنهنجي
 ان پاليسي کي پيش ڪيو، ته نج آريا هنڻ ڪري جرمن
 قوم نسلي طور سڀ کان آتم آهي. انهي ڪري کيس
 اهو حق حاصل آهي، ته دنيا جي ٻين سڀني قومن، جيڪي
 سندس چوڻ موجب ان آريا آهن، تن تي حڪمراني ڪري
 ۽ انهن کي پنهنجو محڪوم ۽ تابع ڪري هلائي.
 پنهنجي انهي پاليسي هيٺ يورپ جي مختلف ملڪن،
 آسٽريا، هنگري، پولينڊ ۽ جرمني وغيره ۾ نازين خاص طور
 تي يهودي آباديءَ کي نشانو بڻايو. يهودين لاءِ سندن
 رويو هو، ته انهن ماڻهن جي رت ۾ گندا جراثيم
 شامل آهن، جنهن ڪري اهي پيدائشي ڏوهاري آهن.
 فاشسٽ نازي ٽولي جي انهن پاليسين کي، صيهوني تحريڪ
 طرفان مڪمل حمايت ملي. انهي جو سبب اهو هو ته
 بين الاقوامي سطح تي يهودين کي مظلوم ثابت ڪري
 فلسطين ۾ صيهوني رياست جي قيام جي راهه هموار ڪجي.
 انهي سلسلي ۾ هنگري جو ڪانسٽرڪٽر کيس خاص طور
 ذڪر جوڳو آهي. ۱۹۴۳ع ۾ هنگري جي صيهوني اڳواڻن
 وٽ اڳواڻ ٿي اهڙا اطلاع هئا، ته نازي، هنگري جي
 ڏهه لک يهودين کي گئس چيمبرن ۾ موڪلائڻ وارا آهن.
 انهي موقعي تي هڪ صيهوني اڳواڻ روڊ وٽ ڪانسٽرڪٽر

نازي اڳواڻ ائڇ هئن سان سوڊي بازي ڪئي، ته سندس
 چونڊيل هڪ هزار کان به گهٽ ماڻهن کي فلسطين وڃڻ
 ڏنو وڃي، ۽ بدلي ۾ باقي يهودين کي ساڻن ٿيندڙ حسرت
 متعلق ڪجهه به نه ٻڌائيندا. صيهوني اڳوڻن واضح طور تي
 اهو چيو ٿي ” ته يهودين جو اهو قتل عام سندن مقصدن
 جي پورائي لاءِ بنهه ضروري آهي. “ هڪ صيهوني اڳواڻ
 گولڊ هئن جي لفظن موجب ” ايسٽائين جو لڪن جي
 حساب سان نازين هٿان يهودين جي قتل ٿيڻ جو تمام
 گهڻو فائدو آهي. ڇاڪاڻ، ته اهڙي ريت غير جانبدار
 ماڻهن ۾ به پنهنجي يهودي هئڻ واري احساس کي پنهنجي
 مائدي ۽ هو مضبوطيءَ سان پنهنجي انهي مڃاڻپ کي
 قائم رکڻ جي جاکوڙ ڪندا.

صيهوني اڳواڻن جو هٿل سان انهي ڳالهه تي پڻ
 ٿاهه هو، ته جرمني جرمن لاءِ ۽ فلسطين يهودين لاءِ آهي.
 هٿل طرفان پنهنجن مائعتن کي اهي واضح هدايتون موڪليون
 ويون هيون، ته صيهوني تنظيم جي سرگرمين کي ايسٽائين
 همٿايو، جيستائين هو جرمني سان يهودين جي لاءِ
 پلاڻ کي همٿائي سگهن. جرمني جي پرڏيهي وزارت پاران
 پنهنجن سفارت خانن کي هدايتون موڪليون ويون، ته
 ” صيهونين جا مقصد، يهودين متعلق جرمن پاليسي جي
 بلڪل مطابقت ۾ آهن. “

اهڙي طرح يهودين جا لاشا صيهونين لاءِ جهيڙن

يهودين کان انهي ڪري وڌيڪ اهم هئا، جو انهن جي بهاني تي هو فلسطين متعلق طئي ڪرڻ پنهنجي فاشسٽ پاليسيءَ کي پورو ڪري سگهيا ٿي. انهي فاشزم کي اسرائيل جي قائم ٿيڻ وقت ٽي سندس پهرئين وزير اعظم بن گوريان هنن لفظن ۾ بيان ڪيو ”يهودي ٻين جي ڀيٽ ۾ اخلاقي ۽ روحاني طور تي بهتر قوم آهن. ڪن هر لحاظ کان اهو حق مليل آهي، ته هو پاڻ کي خدا جا چونڊيل ٻانهن سمجهن.“ انهيءَ ڪانسواءِ مختلف صيهوني مفڪرن انهي ڳالهه تي زور ڏنو، ته يهودي دنيا جي سڀني مهذب قومن ۾ سڀ کان وڌيڪ پاڪ ۽ صاف آهن.

ان ريت اسرائيل جي روپ ۾ هٿلر کان به وڌيڪ پوائنتي صورت واري فاشزم فلسطين جي سرزمين تي پير ڪوڙيا.

عرب قومي تحريڪ:

اسرائيل جي قيام، عرب عوام ۾ بي آرامي واري ڪيفيت پيدا ڪري ڇڏي، جنهن جي نتيجي ۾ عربن ۾ گڏيل قومي شعور جنم ورتو. انهي قومي شعور وڌيڪ عرب قومي تحريڪ جي شڪل ورتي. تحريڪ جي انهي منظم صورت ۾ سامهون اچڻ جي ته ۾ اها ئي ڳالهه هئي، ته صيهونيت پاران عربن کي مليل شڪست جي اثرن کي ختم ڪيو وڃي. انهي تحريڪ پنهنجي آڏو جيڪي مقصد رکيا سي هي آهن:

طبقاتي سوج کي اهميت نه ڏني وئي .

قومي تحريڪ ۾ طبقن جي ڇنڊڇاڻ ۽ هر طبقي جي
ڪردار جي وضاحت جسي اهميت ان وقت وڌيڪ شدت
سان محسوس ٿيڻ لڳي .

” گڏيل عرب جمهوريه ۾ شامل، شام جسي پور
جوازي، جمال ناصر پاران صنعتن کي قومي ملڪيت ۾
وٺڻ ۽ زرعي سڌارن وارين رٿائن جي مخالفت ڪندي،
هڪ فوجي بغاوت ذريعي شام جي حڪومت کي هٽائي،
سندس جاءِ تي نئين حڪومت کي آندو. ان نئين
حڪومت جهڙوڪ مصر سان پنهنجي اتحاد ختم ڪرڻ
جو اعلان ڪيو. عرب اتحاد جي ان بهرين ڪوشش کي،
عرب سورجوازي پنهنجي فائدي ۾ نه ڏسندي نهايت
بيدرديءَ سان ناڪام بڻائي ڇڏيو. تحريڪ پاران ان
عمل جي سخت لفظن ۾ مخالفت ڪندي ان کي شامي
بورجوازيءَ جو اهڙو قدم سمجهيو ويو، جيڪو عرب
عوام جي قومي جدوجهد لاءِ نهايت هائيڪار آهي .

ساڳي طرح تحريڪ جو مؤلف، قومي سوال بابت به
واضح ڪونه هو. هڪ خاص عرب ملڪ ۾ هلندڙ قومي
جدوجهد ۽ پوري عرب دنيا جي قومي جدوجهد جي وچ
۾ تعلق کي سمجهيل، غلط ۽ خيالي نموني ڪيو ويو هو.
انهي سلسلي ۾ تحريڪ جو ڪم رڳو اڻڄاتل محدود هو،

۾ پڻاھن ۽ مظاهرن وغيره ذريعي عرب اتحاد ۽ انقلاب تي زور ڏئي ائين عوام جي رڳو هڪ خاص حصي کي ئي حرڪت ۾ آڻي سگهجي. حقيقي طريقو اهو هو، ته ڪنهن ماڻھو جي خاص سياسي ۽ معاشي حالتن کي اهميت ڏئي وسيع پئماني تي عوامي شعور پيدا ڪري عرب دنيا جي مختلف حصن ۾ قومي جمهوري انقلاب برپا ڪجن ها.

انقلابي عمل جي سلسلي ۾ تحريڪ طرفان انفرادي تشدد ۽ فوجي بغاوتن ذريعي انقلاب کي اهميت ڏني وئي. انهيءَ ڳالهه کي اڳتي هلي مختلف تجربن غلط ثابت ڪيو ۽ اها ڳالهه چڱي طرح سامهون آئي، ته هٿياربند جدوجهد جي اڳواڻي لاءِ سائنسي نظريي تي عمل ڪندڙ هڪ اڳواڻ ٻارتي انهن ضروري آهي.

قومي تحريڪ جي ان هن منظر ۾ مختلف عرب ملڪن ۾ اهڙيون تبديليون آيون، جيڪي ظاهري طور تي سامراج، وڏن زميندارن ۽ عرب بورجوازي جي خلاف هيون. انهن تبديلين ۾ سڀ کان اهم مصر ۾ ناصر وارو انقلاب هو، جنهن عوامي سطح تي عرب دنيا ۾ پنهنجا اثر ڇڏيا. ٻئي نمبر تي اسين انهيءَ سلسلي ۾ شام ۽ عراق ۾ بعث پارٽي جي اقتدار ۾ اچڻ کي ڄاڻائي سگهون ٿا.

ناصر واري انقلاب ۾ نهر سوئز کي قومي ملڪيت

۾ ورتو ويو. پاهرين سرمائي ڪسي ملڪ نڪالي ڏني
ويئي، وڏن زميندارن جو اثر گهٽايو ويو. انهن تبديلين
جو مقصد اهو هو، ته هڪ پاسي وڏن زميندارن ۽ بورجوازي
جي اثر کي گهٽايو وڃي ۽ ٻئي پاسي ساڳين وسيلن جي
بنياد تي وچولي طبقي ۽ نوڪر شاهي کي مضبوط ڪيو
وڃي ۽ سندس اثر کي وڌايو وڃي.

انهي حڪمت عملي جي بنياد تي ئي عوام کي
زباني طرح اقتدار جي سرچشمي طور مڃڻ جي باوجود
عملي طور تي، ساڻن نفرت ۽ حقارت جو سلوڪ ڪيو ويو.
ڪين سياسي تعليم ۽ تنظيم کان مڪمل طور تي وانجهيل
رکيو ويو. رياستي اقتدار ۾ سندن حقيقي شرڪت کي
نظرانداز ڪندي، نه عوامي سطح تي ڪن ادارن کي
وجود ۾ آندو ويو ۽ نه ئي عوامي ملشيا کي ملڪ جي
اهم ترين دفاعي اداري طور منظم ڪيو ويو. قوم پرستيءَ
کي طبقاتي جدوجهد واري سوال تي فوقيت ڏيئي ملڪ
اندر مختلف طبقن وچ ۾ ”اسن“ جي آڙ ۾، حڪمران طبقن
جي اقتدار ۽ سندن سامراج سان اڻڌر، ٻيڊا ٿيندڙ دوستائن
نانن کي وڌيڪ مضبوط ڪيو ويو.

انهن سببن ڪري ئي ۱۹۶۰ع جي ڏهاڪي ۾ ناصر
جو سامراج دشمن ڪردار گهڻائي جو شڪار ٿي ويو.
قومي تحريڪ جا نظرياتي مونجهارا ۽ لڪل طبقاتي ڪردار

وڌيڪ واضح ٿي ويو. نتيجي طور ناصر ازم ۾ قوت شروع ٿي ويئي. اولهه نواز ڌڙو ساڄي پاسي ويو، جڏهن ته سامراج دشمن ڌڙو وڃي کاٻي ڌر سان شامل ٿيو. ۱۹۶۵ع ۾ مصر جي هارين ۽ مزدورن جو آپار ۽ ۱۹۶۷ع ۾ اسرائيل هٿان شڪست انهي جا آهيان هئا.

خاص ڪري ۱۹۶۷ع جي شڪست کانپوءِ عرب عوام جو باقاعده ۽ روايتي فوجي تنظيم تان ڀروسو ڪڍي ويو. سندن نظر ۾ هاڻي رڳو عوامي سطح تي گوريلا جنگ ئي دشمن سان ويڙهه جو گرائڻو ذريعو هئي؛ گڏوگڏ ترقي پسند قوتن جدلياتي نموني ناصر ازم جي چنڊڇاڻ ڪندي سندس پٺتي پورجوا لاڙن، طبقاتي ڦرمار، موقع پرستي ۽ ڪميونزم دشمني وغيره کي رد ڪيو ۽ ناصر جي سامراج دشمن ڪردار کي ساراهيندي ماڻهن اڳيان اهو وڃن ڪيو، ته انهن چڱين گهاٽين ڪسي پوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ويندي، جن کي ناصر پورو ڪري نه سگهيو هو.

عوامي جدوجهد ۽ تنظيمي عمل:

عرب قومي تحريڪ، فلسطيني عوام جي صيهونيت ۽ سامراج خلاتي تحريڪ تي گهرا اثر ڇڏيا. شروعات ۾، خاص ڪري مصر پاران اها ڪوشش ڪئي ويئي، ته مصر جي نگراني ۾ مختلف گوريلا يونٽ ٺاهجن؛ جيڪي اسرائيل خلاتي پنهنجي ڪارواين جي شروعات ڪن. ۱۹۵۰ع مصر

اهڙا مختلف جڳا ٺاهيا هئا جن کي اڳتي هلي مصري فوج ۾ ضم ڪيو ويو. ان عرصي ۾ فلسطيني سطح تي به جنهن عوامي پارٽي ڪم ڪيو پئي، آها جارج حباش جي اڳواڻي ۾ ڪم ڪندڙ، عرب قومي تحريڪ جي ٺهي فلسطيني شاخ هئي. فلسطيني سطح تي ٿار تنظيم ڪرڻ واري عمل جي شروعات ۱۹۶۴ع ۾ ٿي. مصر جي ڪوششن سان ۲۵ مئي ۱۹۶۴ع تي يروشلم ۾ فلسطينين جي هڪ ڪانگريس ڪوٺائي، "فلسطين جي تنظيم آزادي" جو بنياد وڌو ويو. ڪانگريس ۾ فلسطين جي قومي چارٽر تيار ڪرڻ سان گڏ، فلسطين جي آزاديءَ واري فوج به قائم ڪئي وئي. احمد شترتي کي تنظيم جو پهريون چيئرمين مقرر ڪيو ويو. تنظيم جي پروگرام ۾ گهڻي ڀاڱي ناصريت ۽ عرب قومي ٻڌيءَ تي زور ڏنو ويو هو، جيڪا طبقاتي چڪتاڻ کان پنهنجي انڪار ڪندي هجي.

تنظيم سان گڏوگڏ، فلسطين جا مختلف ننڍا ننڍا گروپ پڻ تنظيم ٿيڻ لڳا هئا. انهن ننڍن گروپن مان هڪ "الفتح" هو. الفتح کي ۱۹۵۰ع جي ڏهاڪي ۾ قاهره يونيورسٽي جي هڪ شاگرد، ياسر عرفات ۽ سندس ساٿين قائم ڪيو. الفتح پاران شروعات ۾ ٺهي اهو مؤقف رکيو ويو، ته اهو گروپ ڪنهن به نظريي سان ٻڌل ڪونهي. سڄي نظرين جا فلسطيني انهي ۾ هڪ جيترو حصو وٺي سگهن ٿا. ائين، پنهنجي صاف طور تي فلسطين جي بورجوازي

لاء اها گنجائش رکي ويئي، ته هو انهي گروپ دريئي فلسطيني عوام جي جدوجهد جي اڳواڻي پنهنجي هٿ ڪري سگهي ٿو. ان ڪري ئي الفتح کي مختلف عرب ماڪن جي بورجوازي پرڀور نموني فوجي ۽ مالي مدد مهيا ڪئي ۽ کيس انهي ڳالهه لاءِ موقعا مهيا ڪيا، ته هو مختلف ڪوريلا ڪارواين وسيلي، اهو ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪري، ته فلسطيني آزادي جي اڳواڻي لاءِ احمد شترني واري گروپ کان، هي وڌيڪ لائق آهن.

اهڙي طرح ۲۴ ڊسمبر ۱۹۶۷ع تي عربن جي اسرائيل هٿان شڪست، الفتح جي وڌندڙ ڪوريلا ڪارواين ۽ ٻي ايل او جي ٻي اثر ڪردار ڪري احمد شترني تي دٻاءُ وجهي کيس استعفيٰ ڏيڻ تي مجبور ڪيو ويو. سندس جاءِ تي يحييٰ حمودا کي عارضي چيئرمين مقرر ڪيو ويو. جولاءِ ۱۹۶۸ع ۾ تنظيم جي اهم ادارن تي الفتح کي ضابطو حاصل ٿي ويو ۽ ائين فيبروري ۱۹۶۹ع ۾ ياسر عرفات کي تنظيم جي انتظامي ڪاميٽي جو چيئرمين مقرر ڪيو ويو.

پني پاسي حوزو قومي تحريڪ ۾ هيدا ٿيل ٽڪرائن، تحريڪ جي فلسطيني شاخ لاءِ ان ڳالهه کي ممڪن بڻايو، ته اهڙي پارٽي قائم ڪرڻ جي ڪوشش ڪجي، جيڪا پورهيت طبقي جي نمائنده هجي ۽ قومي تحريڪ جي طبقاتي لحاظ کان چنڊ چاڻ ڪري سگهي. اهڙي

ٻاري جي قيام، جي شروعاتي ڏاڪي طور عرب قومسي
 تحريڪ جي فلسطين واري شاخ، احمد جبريل جو ۱۹۵۹ع
 ۾ قائم ڪيل فلسطيني محاذ آزادي، هيروز آف رڙن ۽
 نصري تحريڪ سان همدردي رکندڙ فلسطيني ڪارڪنن
 تي ٻڌل هڪ محاذ ٺاهيو ويو. انهي محاذ کي فلسطين
 جي آزاديءَ جي عوامي محاذ (Popular Front for the
Liberation of Palestine) جو نالو ڏنو ويو.
 انهي محاذ جو قيام يارهين ڊسمبر ۱۹۶۷ع ۾ آيو. ۱۹۶۸ع
 ۾ پنهنجي پهرين ڪانگريس ۾ ئي محاذ پنهنجي مارڪسي-
 لينني نظريي سان وابستگي کي واضح ڪيو.

آڪٽوبر ۱۹۶۸ع ۾ احمد جبريل جي گروپ محاذ
 کان ڌار ٿي، فلسطين جي آزادي جي عوامي محاذ
 جنرل ڪمانڊ جي نالي، پنهنجي ڌار تنظيم وجود ۾
 آندو. جبريل اهو قدم انهي ڪري کنيو جو موجوده عوامي محاذ
 پنهنجي پاليسين کي شام جي مرضيءَ مطابق ٺاهڻ لاءِ
 تيار نه هو. ۱۹۷۶ع ۾ ڪارڪنن جي هڪ وڏي تعداد
 جبريل جي اڳواڻيءَ کي رد ڪري، فلسطين جي محاذ
 آزادي جي نالي سان، پنهنجي ڌار تنظيم قائم ڪئي. ان
 ريت جبريل جي حيثيت فوج جي هڪ جنرل واري وڃي رهي.

احمد جبريل جي گروپ جي ڌار ٿيڻ ڪري، محاذ
 ۾ باقي رهيل ڌرين لاءِ، محاذ کي هڪ مارڪسي لينني

پارٽي ۾ تبديل ڪرڻ وارو ڪم وڌيڪ سولو ٿي ويو .
ان ڪم ۾ نالي جي ڦيرڦار انهي ڪري مناسب نه سمجهي
ويئي، جيئن انهي نالي سان، جيڪا انقلابي تاريخي جدوجهد
ڳنڍيل آهي ؛ انهي جي حفاظت ڪجي ۽ ان جي سلسلي
کي لاڳيتو رکجي .

فيبروري ۱۹۶۹ع ۾ نائف حواتمي جي اڳواڻي ۽ ۾
هڪ ٻيو گروپ معاذ کان ٺاهيو . انهي گروپ ”فلسطين
جي آزاديءَ جي جمهوري عوامي معاذ“ (PDFLP) جي
نالي سان پنهنجي ڌار تنظيم قائم ڪئي . جمهوري معاذ
جو پروگرام پڻ مارڪسي لينني نظريي تي ئي ٻڌل هو .
سندس عوامي معاذ تي تنقيد هئي، ته آها پنهنجي موقف
جي لحاظ کان وڌيڪ وچٿري آهي . جمهوري معاذ جا
مڃي عرب دنيا جي ڪميونسٽ پارٽين سان لاڳاپا آهن .
سندس ميمبرن لاءِ مارڪسزم - لينزم کي پڙهڻ ۽ سمجهڻ
لازمي آهي .

عوامي معاذ پاران، هڪ انقلابي پارٽي جي حيثيت
۾ پنهنجي بنيادن کي پختي ڪرڻ لاءِ، فيبروري ۱۹۷۰ع
۾ پنهنجن ميمبرن جي نظرياتي تربيت لاءِ اردن ۾ هڪ
اسڪول کوليو ويو .

انهن تنظيمن کانسواءِ، ڊسمبر ۱۹۶۸ع ۾ فلسطيني
جدوجهد ۾ پنهنجي حيثيت کي مضبوط ڪرڻ لاءِ شام

ٻارن مختلف ننڍن گروپن کي گڏي آل صاعقه جي نالي سان هڪ تنظيم قائم ڪئي وئي، جنهن جو نظرياتي طور مؤقف ساڳيو شام جي بعث پارٽي وارو آهي. آل صاعقه جي پروگرام ۾ فلسطين جي دار حڪومت کي نظرانداز ڪندي، زور ڏنو ويو آهي، ته فلسطين سميت سڄي عرب ملڪن کي شام جي اڳواڻي ۾ هڪ گڏيل حڪومت قائم ڪرڻ گهرجي.

ساڳين بنيادن تي عراق جي سرڪار، پنهنجي اثر وسوخ کي وڌائڻ لاءِ ”عرب معاذ آزادي“ جي نالي سان فلسطين جي هڪ تنظيم قائم ڪئي آهي.

ان ريت فلسطين جي مختلف تنظيمن کي سندن مؤقف ۽ نظرياتي وابستگي جي بنياد تي هن طرح ورهائي سگهجي ٿو.

— الفتح، جدا قوم پرست ۽ سڄي طبقن جي نمائنده هئڻ جي دعويٰ ڪري ٿي، در حقيقت فلسطيني بورجوازي جي نمائنده تنظيم آهي ۽ سندس مفادن جي منجهان ڪري ٿي.

— عوامي معاذ آزادي ۽ جمهوري معاذ آزادي، مارڪسي لينني نظريي ۾ يقين رکندڙ پورهيت طبقي جون نمائنده تنظيمون آهن. اهي قومي جدوجهد کي طبقاتي نڪتہ نظر سان ڏسڻ ٿيون ۽ ان کي پورهيت طبقي جي اڳواڻي ۾ هلائڻ چاهين ٿيون.

صاعقه، عرب معاذ آزادي، فلسطين معاذ آزادي ۽
عواسي معاذ جنرل ڪمانڊ وغيره پنهنجي مؤلف ۽
نظرياتي واپستگي جي لحاظ کان شام، عراق ۽
ٻين عرب ملڪن جون نمائنده تنظيمون آهن ۽ انهن
حڪومتن جي پٺڀرائي ڪري سندن وجود قائم آهي.

انهن سڃڻي تنظيمن جي وچ ۾ ڪجهه اهڙيون گڏيل
ڳالهائون آهن، جن کين پاڻ ۾ اتحاد ڪرڻ تي مجبور
ڪيو آهي. مٿين سڃڻي تنظيمن جي فلسطين جي تنظيم آزادي
۾، ڪنهن نه، ڪنهن طرح نمائندگي آهي. فلسطين جي
قومي ڪائونسل ۾، جيڪا هڪ پارليامينٽ وانگر پنهنجو
ڪم هلائيندي آهي، اتي سڃڻي تنظيمن جا نمائندا موجود آهن.
انهي کان سواءِ تنظيم جي انتظامي ڪاميٽي ۾ ڪل
پندرهن ميمبرن مان، ٽي الفتح جا، ۽ عواسي معاذ آزادي،
جمهوري معاذ آزادي، عرب معاذ آزادي، عواسي معاذ
آزادي جنرل ڪمانڊ جا هڪ هڪ ۽ ست آزاد نمائندا
آهن، جيڪي تنظيم جي مختلف عواسي معاذن جي
نمائندگي ڪن ٿا.

جدوجهد جي طريقن ۽ حڪمت عملي متعلق انهن
سڃڻي تنظيمن جا پاڻ ۾ چٽا بحث ٿيندا آهن. پر تنظيم
جي اڳواڻي جيئن، ته الفتح جي هٿ ۾ آهي، انهي
ڪري تنظيم جي پاليسي ڪيترن ئي مولعن تي موقفي

پرستي جو شڪار ٿيڻ کان سواءِ ڪافي مونجهارا پيدا ڪري ٿي. اهڙي صورتحال ۾ سوال ٿو پيدا ٿئي، ته ترقي پسند تنظيمون، جن جو عوامي سطح تي ڪافي ڪم ۽ اهميت آهن، تن الفتح جي اڳواڻي ۾ ڪم ڪرڻ کي ڇو قبوليو آهي. وڏن پهريون دليل عوامي معاذ جي آڪٽوبر ۱۹۷۹ع جي بلين نمبر ۳۱ ۾ ڏنو ويو آهي، ته ”فلسطيني ماڻهن لاءِ هن وقت صيهوني قبضي جي ڪري طبقاتي ٽڪراءَ، قومي ٽڪراءَ جي صورت ۾ ظاهر ٿيو آهي. انهي ڪري ضروري آهي، ته فلسطين جي سڃي محب وطن ماڻهن ۽ طبقن جو هڪ گڏيل اتحاد ٺاهيو وڃي.“

اهڙو اتحاد ٻن طريقن سان ٿي سگهي ٿو. هڪ، ساڳي پارٽي ۾ مختلف طبقن جي نمائندگي هجي ۽ ٻيو مختلف طبقن جي نمائنده، دار تنظيم جي حڪومت عملي آهي، ته مختلف طبقن تي ٻڌل اهڙي جماعت جي اڳواڻي لازمي طور تي پورهيت طبقي جي نظرئي سان لاڳاپيل ماڻهن جي هٿ ۾ هجي. اهڙي جماعت ۾ پورهيت طبقي جي اڳواڻيءَ ۾ هارين ۽ ٻئي پورجوازي کي به طبقن جي حيثيت ۾ شامل ڪري سگهجي ٿو. جڏهن ته پورجوازي کي پنهنجي طبقاتي حيثيت ۾ اهڙي جماعت ۾ شامل نه ٿو ڪري سگهجي. ڇو ته طبقاتي طور تي صيهونيت ۽ سامراج مان سندس اتحاد اٽل آهي، ان ڪري هو قومي ويڙهه ۾ گڏجي هلي نه ٿو سگهي. انفرادي

حيثيت ۾ انهي طبقي سان واسطو رکندڙ، انهن ماڻهن کي
 جيڪي پنهنجي طبقي کي ڇڏڻ لاءِ تيار هجن، پارٽي ۾
 شامل ڪري سگهجي ٿو. اتحاد جي ٻئي طريقي متعلق
 ڳالهائيندي، عوامي معاذ جي جنرل سيڪريٽري جارج
 حباش پنهنجي ڊڪ انٽرويو ۾ وضاحت ڪئي، ته گڏيل
 معاذ ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ ضروري آهي، ته پورهيت طبقي
 جي تنظيم کي انهي معاذ ۾ رهندي نظرياتي سياسي ۽
 تنظيمي آزادي هجي. ٻي ڳالهه، ته انهي گڏيل معاذ
 جو پروگرام محب وطني تي ٻڌل هجي، جيڪو پورو جوازي
 کي ڪوبه اهڙو موقعو مهيا نه ڪري جنهن مان فائدو
 وٺي هو سامراجي تجويزن کي مڃي، انقلاب کي نقصان
 پهچائي سگهي. انهي معاذ ۾ رهندي پورهيت طبقي
 جي جماعت لاءِ اها ڳالهه ضروري آهي، ته اتحاد-
 جدوجهد ۽ اتحاد جي اصول تي عمل ڪندي ڪوشش
 ڪري، ته معاذ جو ڪو گڏيل پروگرام جڙي سگهي.
 ساڳي طرح انهي معاذ ۾ موجود مختلف قرين جي لاڳاپن
 کي جمهوري اصولن پٽاندڙ سڻئون ڪجي. هن وقت،
 توڙي جو اسان وٽ ٻي ايل او جي اڳواڻي ڪونهي،
 اسان کي تنظيم اندر رهي، انهن اصولن پٽاندڙ جدوجهد
 ڪرڻ گهرجي، ته جيئن عوام ۾ پنهنجي وڌندڙ ڪم جي
 آڌار تي اسان تنظيم جي اڳواڻي سنڀالي سگهون.

(بي، اين، ايل، پي بليٽن نمبر ۳۳، ڊسمبر-۱۹۷۹ع)

انهيءَ نموني ڪم ڪندي، اتحاد هن جي باوجود
 تنظيم اندر موجود طبقن جي نمائنده تنظيمن ۾ مختلف
 مسئلن کي تي ٽڪراءَ، جهڙوڪ جدوجهد جي طريقن،
 حڪمت عملي، عالمي سطح تي مختلف قوتن سان اتحاد
 ۽ اختلاف جي صورت ۾ ظاهر ٿيا.

پاسر عرفات جي گروپ، الفتح جو موقف آهي، ته
 اوليت سفارتي ڪم ۽ ڪوششن کي ڏجي ۽ عوامي هٿياربند
 جدوجهد کي ان کان پوءِ واري حيثيت ڏيڻ گهرجي. اهڙي
 قسم جي موقف پويان لڪل مقصد آهي، ته آزادي جي
 جدوجهد ۾ عام ماڻهن جي شرڪت کي گهٽائي، بورجوازي
 کي هر قسم جو اختيار ڏنو وڃي، جيئن هو عوام سان
 غداري ڪري رڳو پنهنجي مفاد ۾ سامراجي قوتن ۽ سندن
 دلائل سان سودي بازي ڪري سگهن. عالمي انقلابي تحريڪ
 جو تجربو اها ڳالهه واضح ڪري ٿو، ته ڊگهي ۽ گهڻ
 طرفي جدوجهد ڪرڻ، بورجوازي جي وس جي ڳالهه ڪانهي.
 ڇاڪاڻ، ته اهڙي جدوجهد جي صورت ۾ فلسطيني انقلاب
 وٽ ۾ وٽ عوامي ڪردار اختيار ڪندو ويندو، جيڪا
 ڳالهه ڪنهن به نموني فلسطيني بورجوازي، عرب بورجوازي
 ۽ علائقي ۾ موجود سامراجي مفاد سان هڪ جهڙائي نه
 ٿي رهي. عمل کي اڳتي وڌائڻ لاءِ قومي ڪائونسل ۽
 انتظامي ڪاميٽي ۾ پنهنجي ڪوششي جو فائدو وٺندي،

فيصلن ڪسي پيسن تنظيمون ٿي زوري مڙهيو. انهن مان گهڻا فيصلو اڳتي هلي غلط ۽ تنظيم جي مقصدن جي ابتڙ ثابت ٿيا. اردن مان، تنظيم جي لاڳاپن کي وڌائڻ وارو فيصلو، جيڪو الفتح پيسن تنظيم جي مرضي خلاف متن مڙهيو هو، سو هڪ مثال آهي. اڳتي هلي، اها ڳالهه سامهون آئي، ته شاهه حسين، تنظيم جي ڌار حيثيت کي وڃڻ بدران ان کي پنهنجي هدايتن ۽ سرپرستي ۾ هلائڻ گهري ٿو. انهيءَ ڪانسواءِ شاهه حسين پاران اها ڪوشش پڻ ڪئي ويئي، ته تنظيم مان پنهنجن لاڳاپن کي اولهندي ڪناري ۽ غزه ۾ رهندڙ فلسطينين ۾ پنهنجي اثر وڌائڻ لاءِ استعمال ڪيو وڃي. انهيءَ مقصد لاءِ نومبر ۱۹۸۰ع ۾ سندس پاران والاريل علائقن لاءِ هڪ وزارتي ڪاميٽي ٺاهي ويئي. شاهه جي انهيءَ عمل تي ٻي ايل او جي اڳواڻن طرفان پڙڪ نه ڪڍي وئي. ائين، تنظيم چڻ پنهنجي انهيءَ حاصل ٿيل سياسي فائدي تان به هٿ ڪڍڻ لاءِ تيار ٿي ويئي، جيڪو فلسطينين جي اڪيلي نمائنده تنظيم طور عرب ليگ جي، رباط ڪانفرنس ۾ کيس حاصل ٿيو هو. تنظيم جي اڳواڻيءَ جي انهيءَ ڪمزوري کي محسوس ڪندي عرب ليگ جي بغداد ڪانفرنس ۾ رجعت پسند عرب ماڳن لاءِ اها ڳالهه مدڪن ٿي، ته والاريل علائقن ۾ تنظيم جي اثر کي وڌائڻ بدران اردن جي اثر کي وڌائڻ لاءِ ڪوششون وٺڻ. انهيءَ ڪانفرنس

والا ريل علائقن ۾ عوامي جدوجهد کي زور وڌائڻ جي نالي ۾ ٻنڌڻ ڪروڙ ڊالرن جي رقم منظور ڪئي. انهي رقم کي اردن جي سرڪار ۽ ٻي ايل او جي گڏيل اختيار ۾ ڏنو ويو. بغداد ڪانفرنس کان اڳ فلسطين جي لاءِ مقرر ڪيل رقم جو سڄو انتظام، ٻي-ايل او جي هٿ وس هو ۽ اردن سرڪار جو انهي ۾ ڪوبه عمل دخل نه هو.

ساڳي طرح ياسر عرفات ٻارن فهد ابن سعودي جي ڪنهن حد تائين پٺڀرائي به انهي ڳالهه کي چڱي نموني ظاهر ڪري ٿي، ته ٻي-ايل او جي سڙ واري ڌر انهي ڳالهه کي چڱو ئي سمجهي، ته ڪنهن حد تائين ڏي وٺ ڪري عوام کي دوکو ڏيئي مطمئن ڪرڻ سان گڏ ساراجي مقصدن سان ويجهڙائي پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وڃي. انهي ڳالهه کي ياسر عرفات جي ترجمان ڊاڪٽر اسام سرتاوي ”ساوٽ“ کي ڏنل هڪ انٽرويو ۾ وڌيڪ چڱي نموني بيان ڪيو آهي: ”اسان فلسطين جي ڪنهن به حصي تي، جيڪو اسرائيل چڏڻ لاءِ تيار نٿي، فلسطين جي آزاد ۽ خودمختيار رياست قائم ڪرڻ لاءِ تيار آهيون. انهي جي موت ۾ اسان اسرائيل کي تسليم ڪرڻ ۽ سائنس امن واري ماحول ۾ رهڻ لاءِ تيار آهيون.“ اهڙي طرح انهي انٽرويو ۾ اولهندي ڪناري ۽ غزه جو خاص طرح سان ذڪر نه

ڪيو ويو آهي . اسرائيل کي اهو اختيار ڏنو آهي ته اهو
 پنهنجي مرضي موجب فلسطين کي اها ” اجازت “ ڏئي،
 ته هو سندس ڏنل ڪنهن به حصي تي فلسطين جي نالي
 سان پنهنجي مستقل رياست قائم ڪن ، جنهن مان ڪين
 ڪوبه ڊپ ڊاءَ ڪونه هوندو .

اهڙو عمل بورجوازي کي مڪمل طور تي آگاهڙو
 ڪري بيهاري ٿو ۽ عوام آڏو اها ڳالهه بالڪل صاف ٿي
 وڃي ٿي، ته بورجوازي جون اختيار ڪيل پاليسيون ڪنهن
 به نموني عوامي مفادن وٽان ڪونهن . اها ڳالهه بورجوازي
 کي اڃا وڌيڪ عوام کان پري ڪري، محدود ٿيڻ تي
 مجبور ڪري ٿي . ترقي پسند تنظيمن سان سندس اتحاد
 هن لاءِ وڌيڪ لاپائتو ڪونه ٿو رهي . ڪين اهڙي وقت
 ۾ پنهنجي ” قومي اڳواڻي “ کي بچائڻ جي وڌ کان
 وڌ ڳڻتي ڏئي ٿي . ان ريت سندس طرفان مختلف طريقا
 استعمال ڪيا وڃن ٿا . انهي جو هڪ مثال فلسطين جي
 پندرهن قومي ڪائونسل جي گڏجاڻي آهي ، جنهن جي
 تاريخ مقرر ڪرڻ کانپوءِ ان کي لاڳيتو ٻوڏي ڏڪڻ وارو
 عمل جاري رهيو . جيئن هڪ پاسي عرب ليگ جي اجلاس
 ۾ اردن جي سرڪار سان لاڳاپن متعلق ڪنهن به ٻڌڻي
 ڳالهه ڪرڻ کان پاسو ڪجي . انهي سلسلي ۾ ٻي-ايل
 -او جي اڳواڻن کي عرب رجعت پسندن پاران يقين ڏياريو

ويو هو، نه نئين رنگن انتظاميه فلسطين جي مسئلي کي
 نپيڻ ۾ مدد ڏيندي. ڪائونسل جي انهيءَ گڏجاڻي کي
 مهمل ڪرڻ پويان هڪ عنصر اهو به هو، ته علائقي ۾
 سامراجي مفادن کي برقرار رکڻ وارين يورپي ملڪن جي
 تجويزن جي نتيجي جو انتظار ڪيو وڃي. انهي نموني
 فلسطيني بورجوازي پاران پنهنجن مفادن جي پورائي لاءِ
 پهريون ڀيرو ڪائونسل جي ٺاهيل آئين جي پيڪڙي
 ڪئي وئي.

انهن سڀني پاليسين کي محب وطن عوامي قوتن پاران
 سٺين پٽ رد ڪيو ويو. سفارتي ڪوششن ۽ لاڳاپن
 متعلق انهن قوتن جو موقف هو، ته عوامي هٿياربند جدوجهد
 ذريعي ئي دشمن کي ڳالهه ٻولهه جي واٽ اختيار ڪرڻ
 تي مجبور ڪري سگهجي ٿو ۽ ساڻس پنهنجن شرطن مطابق
 ڳالهائي سگهجي ٿو. انهي ڪري ئي هٿياربند جدوجهد
 جيستائين اڳتي وڌيل مرحلي ۾ نه ٿي پهچي، تيستائين
 دشمن کان ڪنهن به رعايت جي توقع رکڻ اجايو آهي.
 انهي دليل لاءِ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ وڻ
 ٻولهه جو طريقو هڪ مضبوط جواز آهي.

انهي ڪري انهن قوتن پاران ان ڳالهه تي زل
 ڏنو ويو، ته اڳ ۾ قومي جدوجهد جي هڪ لازمي
 شرط طور عوام کي چرپر ۾ آڻي منجوس ايتري سياسي

مڃاڻي پيدا ڪجي، جو ڪير به ان جي حقن تي ڌاڙي
 هڻڻ جو ست ساري نه سگهي. ان ڏس ۾ ڪوشش ڪئي وئي، ته
 ۱۹۶۷ع جي جنگ ۾ والاريل علائقن ۽ اسرائيل اندر
 رهندڙ ويهه لک فلسطينين کي سڀ کان اڳ منظم ڪجي.
 ڇاڪاڻ ته فلسطين جي قومي جدوجهد ۾ انهن ماڻهن جو
 ڪردار فيصللي ڪندڙ عنصر جي حيثيت رکي ٿو. آگسٽ
 ۱۹۷۳ع ۾ ”فلسطين جو قومي معاذ“ قائم ڪيو ويو.
 اهو معاذ مختلف مرحلن تي جدوجهد ڪندڙ فلسطينين کي
 هڪ هنڌ تي گڏ ڪرڻ ۾ گهڻي اهميت رکي ٿو. معاذ
 ۾ فلسطينين جي مختلف ڌرين، خاص ڪري عوامي معاذ،
 جمهوري معاذ ۽ الفتح جي نمائندگي آهي. معاذ جي
 خاصيت اها آهي، ته سندس اڳواڻي عوامي معاذ ۽ جمهوري
 معاذ جي هٿ ۾ آهي ۽ الفتح معاذ جي پاليسين جي
 سلسلي ۾ اثرائتي حيثيت نه ٿي رکي.

قومي معاذ جو قيام اصل ۾ فلسطين جي سياست ۽
 آزادي واري ويڙهه ۾ هڪ گڏائي تبديلي آهي. ۱۹۷۰ع
 تائين وارو عرصو جدوجهد کسي منظم ڪرڻ، مقامي ۽
 بين الاقوامي سطح تي صيهوني ۽ سامراجي مفادن کي،
 فلسطيني مسئلي جي اهميت کان آگاه ڪرڻ ۽ فلسطيني
 عوام ۾ حوصلي وڌائڻ وارو دور ليکيو وڃي ٿو. ۱۹۷۰ع
 جي ڏهاڪي جي شروعات ۾ ئي عوامي معاذ ۽ ٻين ترقي
 پسندن پاران، واضح ڪيو ويو هو ته هاڻي هوائي جهازن

کي سوڳهو ڪرڻ ۽ ٻاهرين ملڪن ۾ ڪاروبار ڪرڻ وارو وقت پورو ٿي ويو آهي. اسرائيل اندر جدوجهد کي وڌيڪ منظم ڪيو ويو ۽ اسرائيل جي سرحدن ويجهو عرب ملڪن ۾ گوريلا جنگ جي تربيت ۽ ٻين لاڳاپيل ڪمن تي تيار ٿيڻو ويو.

عرب ملڪن سان لاڳاپيل متعلق فلسطين جي ترقي پسند ڌرين جو موقف آهي، ته عرب عوام لاءِ عوامي قوتن ۽ عرب حڪمرانن ۾ فرق سمجهڻ ضروري آهي. ڇاڪاڻ، ته عرب حڪمران طبقي جا مفاد سڌي يا اڻ سڌي طريقي سان سامراج سان ڳنڍيل آهن. شاهه فهد، شاهه حسين ۽ اهڙن ٻين حڪمرانن سان دوستانن ناتن رکڻ ڪري انهن ملڪن جي سامراج دشمن عوامي قوتن کي نقصان پهچي ٿو. ڇاڪاڻ، ته ناتن جي آڙ ۾ اهي حڪمران ترقي پسند ڌرين کي ڇيڙاڻڻ ۾ ايترو اڳتي وڌي وڃن ٿا، جنهن جو هو اڳ ۾ سوچي به نه ٿي سگهيا. انهي ڪري، انهن ملڪن جي حڪمرانن بدران عوامي قوتن سان ناتن کي وڌيڪ مضبوط ڪجي، جيڪي پنهنجي ملڪ جي خاص حالتن ۾ ڪم ڪري رهيون آهن؛ ساڳئي وقت انهن عرب حڪومتن سان پنهنجن ناتن کي ستارجي جيڪي هاڻوڪين حالتن ۾ سامراج دشمن ڪردار نڀائي رهيون آهن. انهي طريقي پنهنجو پاڻ فلسطيني عوام جي جدوجهد کي منهن ملي.

عالمي سطح تي لاڳاپن جي سلسلي ۾ ضروري آهي،
 ته سامراج ۽ سندس ساڌاري قوتن سان پنهنجن لاڳاپن کي
 مضبوط ڪرڻ بدران، قومي آزاديءَ جي تحريڪن، مختلف
 ملڪن جي عوامي مزاحمت ڪندڙ ڌرين ۽ موٽلست ملڪن
 سان پنهنجي ڳانڍاپي کي وڌيڪ مضبوط ڪجي .

فلسطيني مزاحمت ۽ اردن:

۱۹۶۷ع جي جنگ کانپوءِ هڪ پاسي، ته فلسطيني
 عوام پنهنجي جدوجهد کي منظم ڪيو پر ٻئي پاسي
 سندس لاءِ اهو مسئلو بنهه اهم هو، ته فلسطين ۾ آزاد
 ڪرايل علائقن نه هئڻ سبب پنهنجي جدوجهد ۽ ويڙهه
 لاءِ بنياد ڪهڙن علائقن کي ٻڌائجي . انهي سلسلي ۾
 پهرين اردن جي چونڊ ڪئي وئي . اهو فيصلو اردن جي
 شاهه حسين پاران فلسطينين کي هميشه پنهنجو ماتحت
 ڪري هلائڻ واري خواهش جي باوجود ڪيو ويو .
 اسرائيل سان پهرين جنگ کانپوءِ غزه ۽ اولهندي ڪناري
 کي ترتيب سان مصر جي شاهه فاروق ۽ شاهه حسين پاڻ
 ۾ ورهائي ڪنيو هو ۽ ائين فلسطيني رياست جي قائم ٿيڻ
 واري هر امڪان کي ختم ڪيو ويو هو . انهي چونڊ
 لاءِ فلسطيني مزاحمت تحريڪ وٽ هيٺيان سبب هئا :

— اردن ۾ سٺ سيڪڙو کان وڌيڪ آبادي فلسطينين
 جي آهي .

۱۹۶۷ع جي جنگ کان پوءِ اردن جي معاشي حالت
خراب هئڻ سان گڏ حڪومت به اڳتي کان وڌيڪ هٿي
ٿي چڪي هئي.

— عرب قوم پرست تحريڪ جي اثر ڪري مصر، شام،
عراق ۽ لبيا وغيره جو اردن تي دٻاءُ هو، ته هو
فلسطين کي پنهنجي ايراضي استعمال ڪرڻ جي
اجازت ڏئي.

اها ڳالهه پنهنجي جاءِ تي موجود هئي، ته شاه حسين
اردن ۾ فلسطين جي منظم هٿيار بند موجودگيءَ کان
هر حالت ۾ مطمئن ڪونه هو، جنهن جو مکيه ڪارڻ
اٿين ٿيڻ سان اردن جي عوامي قوتن کي سرهاني ملڻ
جو امڪان هو ۽ اها ڳالهه شاهي اقتدار لاءِ وڏو خطرو هئي.
شاه حسين جي مطمئن نه هئڻ جو پيو ڪارڻ، ان حالت
۾ ساسراج ۽ صهيونيت سان سودي بازي واري سندس حيثيت
کي ڌڪ لڳڻ جو خدشو هو سو شروع کان ئي سندس ڪوشش
رهي، ته اردن جي عوامي قوتن ۽ فلسطيني تحريڪ ۾
پيدا ٿيندڙ اتحاد کي پختي ٿيڻ کان اڳ ان کي ختم
ڪري ڇڏجي.

پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ شاه حسين هاءِ
ڪهوڙا شروع ڪئي، ته اسرائيل خلاف فلسطين جي گوريلا
ويڙهه اردن جي حاڪميت لاءِ خطرو آهي. پنهنجي خواب کي

۽ سندس منڊي زيد رافعي ٻاران، اردن ۾ موجود آمريڪي
 سفير ايل - ڊي برائون کي درخواست ڪئي وئي، ته
 شاهي حڪومت جي مدد لاءِ ”ڪنهن به پاسي کان
 ڪو به اڙائي وڃي.“ ان ۾ اسرائيل جي اڳرائي لاءِ
 دعوت کي پڻ شامل ڪيو ويو هو. اردني سرڪار انهي
 سياسي ۾ اها پڻ وضاحت ڪئي هئي، ته اسرائيلي هوائي
 فوج جي مدد کي زميني فوج جي مدد جي ڀيٽ ۾
 وڌيڪ سٺو سمجهيو ويندو. ان ريت آمريڪا، ۽ اسرائيل
 جي مدد سان مختلف ماڪن جي فوجي ماهرن کي انهي
 ڪم جي نگراني ڪرڻ لاءِ گهرايو ويو. آمريڪي
 بلاڪ لاپايل مختلف ماڪن جي فوجي دستن کي به
 اردن آندو ويو. اهڙي طرح سڄي سامراجي رٿا بندي
 هئي، فلسطينين جو انهن عرب حڪمرانن ٻاران قتل عام
 شروع ڪيو ويو، جيڪي اڃا تائين به سندن حقن جا
 وڏا دعويدار آهن. شاهي حڪومت ٻاران پنهنجي محدود
 طاقت جي بنياد تي جڏهن اردني سرڪار کي ان قتلام
 روڪڻ لاءِ چيو ويو، تڏهن اسرائيل، شام کي
 ڏيکي ڏني، ته هو انهيءَ معاملي کان ٻري رهي نه
 ته سندس سرحدون به سلامت نه رهنديون.

جولاءِ ۱۹۷۱ع ۾ عرب رجعت پسندن، مسراج ۽
 صهيونيت جي گڏيل سازش هيٺ فلسطينين کي اردن ڇڏڻ
 تي مجبور ڪيو ويو.

لبنان ۽ فلسطيني مزاحمت :

اردن ۾ ڇڏڻ کانپوءِ فلسطيني مزاحمت لبنان کي پنهنجي جدوجهد لاءِ مرڪز ڏانهن جو فيصلو ڪيو. انهي فيصلي لاءِ هي سبب ڄاڻائي سگهجن ٿا .

— لبنان ۾ وڏي تعداد ۾ فلسطيني رهيل هئا ، ۽ اهو تعداد ۱۹۴۸ع ۾ هڪ لک سٺ هزار هو جيڪو لاڳيتو وڌندو رهيو هو .

— لبنان جي ترقي پسند تحريڪ عرب دنيا ۾ سڀ کان وڌيڪ پراڻي ۽ وڌيڪ مضبوط هئي . اها ڳالهه فلسطيني مزاحمت لاءِ ٻين عرب ملڪن جي پيٽ ۾ وڌيڪ ڪارائتي هئي .

— لبنان جون سرحدون اسرائيل سان لاڳو هيون، انهي ڪري هتان گوريلا جنگ کي جاري رکڻ ۾ ڪا ڏکيائي نه هئي .

ان سان گڏ لبنان جي سياست تي به فلسطيني جي اچڻ ڪري سڌا اثر ٿيڻا هئا . ڇاڪاڻ ته ۱۹۲۰ع ۾ فرانس پاران لبنان کي شام کان جدا ڪرڻ کانپوءِ ملڪ جي سياسي ادارن جي جوڙجڪ مذهبي بنيادن تي ڪئي ويئي هئي. انهيءَ هاليسي ۾ خاص خيال رکيو ويو هو ، ته مسلمانن جي پيٽ ۾ عيسائين کي وڌيڪ ورسائجي، جيئن اُڪر، طبقاتي ۽ سامراج دشمن هئڻ

۽ سندس مددي زيد رافعي ٻاران، اردن ۾ موجود آمريڪي
 سفير ايل - ڊي برائون کي درخواست ڪئي وئي، ته
 شاهي حڪومت جي مدد لاءِ ”ڪنهن به پاسي کان
 جنگه الاهي وڃي.“ ان ۾ اسرائيل جي اڳرائي لاءِ
 دعوت کي پڻ شامل ڪيو ويو هو. اردني سرڪار انهي
 سياسي ۾ اها پڻ وضاحت ڪئي هئي، ته اسرائيلي هوائي
 فوج جي مدد کي زميني فوج جي مدد جي ڀيٽ ۾
 وڌيڪ سٺو سمجهيو ويندو. ان ريت آمريڪا ۽ اسرائيل
 جي مدد سان مختلف ماڪن جي فوجي ماهرن کي انهي
 ڪم جي نگراني ڪرڻ لاءِ گهرايو ويو. آمريڪي
 بلاڪ لائڊاپيل مختلف ماڪن جي فوجي دستن کي به
 اردن آندو ويو. اهڙي طرح سڄي سامراجي رٿا بندي
 هئي، فلسطينين جو انهن عرب حڪمرانن ٻاران قتل عام
 شروع ڪيو ويو، جيڪي اڃا تائين به سندن حقن جا
 وڏا دعويدار آهن. شاهي حڪومت ٻاران پنهنجي محدود
 طاقت جي بنياد تي جڏهن اردني سرڪار کي ان قتلام
 روڪڻ لاءِ چيو ويو، تڏهن اسرائيل، شام کي
 تڪڙي ڏني، ته ”هو انهيءَ معاملي کان پري رهي نه
 ته سندس سرحدون به سلامت نه رهنديون.“

جولاءِ ۱۹۷۱ع ۾ عرب رجعت پسندن، سامراج
 صهيونيت جي ڪڏيل سازش هيٺ فلسطين کي اردن ڇڏڻ
 تي مجبور ڪيو ويو.

لبنان ۽ فلسطيني مزاحمت :

اردن ۾ ڇڏڻ کانپوءِ فلسطيني مزاحمت لبنان کي پنهنجي جدوجهد لاءِ مرڪز ڏانهن جو فيصلو ڪيو. انهي قبضي لاءِ هي سبب ڄاڻائي سگهجن ٿا.

— لبنان ۾ وڏي تعداد ۾ فلسطيني رهيل هئا، ۽ اهو تعداد ۱۹۴۸ع ۾ ۵۵ لک سٺ هزار هو جيڪو لاڳيتو وڌندو رهيو هو.

— لبنان جي ترقي پسند تحريڪ عرب دنيا ۾ سڀ کان وڌيڪ پراڻي ۽ وڌيڪ مضبوط هئي. اها ڳالهه فلسطيني مزاحمت لاءِ ٻين عرب ملڪن جي پيٽ ۾ وڌيڪ ڪارائتي هئي.

— لبنان جون سرحدون اسرائيل سان لاڳو هيون، انهي ڪري هتان گوريلا جنگ کي جاري رکڻ ۾ ڪا ڏکيائي نه هئي.

ان سان گڏ لبنان جي سياست تي پڻ فلسطينين جي اچڻ ڪري سٺا اثر ٿيڻا هئا. ڇاڪاڻ ته ۱۹۲۰ع ۾ فرانس پاران لبنان کي شام کان جدا ڪرڻ کانپوءِ ملڪ جي سياسي ادارن جي جوڙجڪ مذهبي بنيادن تي ڪئي ويئي هئي. انهيءَ ڀاليسي ۾ خاص خيال رکيو ويو هو، ته مسلمانن جي پيٽ ۾ عيسائين کي وڌيڪ ورهائجي، جيئن ٽڪر، طبقاتي ۽ سامراج دشمن هڻڻ

مذھبي ۽ ويڙهائي حڪومت ڪريو واري
سي تي عمل نٿي. ٻي ڳالهه، لاء عيسائين جي هٿ ۾
قدرت هئڻ ڪري هو مذهبي لحاظ کان مسلمانن جي
سٺ ۾ فرانس جي وڌيڪ ويجهو هوندا.

ان ڪري فلسطين جي اڃا سان لاءن جي ترقي
پسند فوتين جي طاقت ۾ واڌ ٿي آئي، جيڪا هتان جي
رجعت پسند سياسي جوڙجڪ لاءِ لازمي طرح
هاڻيڪار هئي.

لبناني رجعت پسندن پاران انهي سڄي ڳالهه کي
شروع ۾ محسوس ڪيو ويو. اردن واري واقعي کان
اڳ ۱۹۶۹ع ۾ ئي لبناني فوج، لبنان ۾ رهندڙ فلسطينين
تي حملا شروع ڪري ڏنا. پنهنجي انهي ڪارروائي
۾ لبناني فوج کي سخت جهيڙاند کي منهن ڏيڻو پيو.
لبناني ترقي پسندن جي دٻاءُ ۽ عرب قوم پرست تحريڪ
جي زور ڀرڻ تي نومبر ۱۹۶۹ع ۾ ياسر عرفات، لبناني
چيف آف اسٽاف ۽ مصري پرڏيهي وزير قاهره ۾ هڪ
ٺاهه تي صحيحون ڪيون. ٺاهه مطابق لبنان ۾ فلسطينين
جي موجودگي کي هن ريت قبوليو ويو.

— لبنان ۾ فلسطينين کي روزگار - رهائش ۽ گهرڻ
ڦرڻ جي آزادي هوندي.

— فلسطيني ڪنهن ۾ مقامي حڪيمنتن جو قيام عمل

پر اندوويندو. اهي ڪاسينيون لبنان جي خود مختياريءَ
جو احترام ڪندي، مقامي انتظاميه جي سهڪار
سان انهن ڪئمپن ۾ رهندڙ فلسطينين جي مفادن جي
سار سنڀال لهنديون.

فلسطيني هٿيار بند جدوجهد جي ڪمانڊ کي قائم
ڪرڻ، جيڪا ڪئمپن ۾ ئي رهيل هوندي ۽
فلسطيني انقلاب ۽ لبناني خود مختياري جي اصولن
کي نظر ۾ رکندي ڪئمپن ۾ موجود هٿيارن وغيره
جو انتظام رکندي.

لبنان جي خود مختياري ۽ سلامتي کي نظر ۾ رکندي
لبنان ۾ رهندڙ فلسطينين کي ڪمانڊ جي اڳواڻيءَ
هيٺ فلسطيني انقلاب ۾ حصي وٺڻ جي آزادي
هوندي.

لبناني سرڪار فدائين کي اسرائيل خلاف سندن
ڪاررواين لاءِ خاص رستن ڏيڻ ۾ مدد ڏيندي.

فلسطيني فوجي ڪمانڊ انهي ڳالهه جي ضمانت
ڏيندي، ته سندس ڪارڪن لبنان جي اندروني
معاملن ۾ ٿي نه بوندا.

فلسطيني فوج جي ڪمانڊ ۽ لبنان جي هڪ گڏيل
ضابطا ڪميٽي جو قيام.

لبناني فلسطيني وفد انهي ڳالهه کي سمجهڻ نا، نه
فلسطينين جي هٿيار بند جدوجهد فلسطيني انقلاب ۽ عربن جي
فائدي ۾ هئڻ سان گڏ لبنان جي فائدي ۾ پڻ آهي.

انهي ڏاهه جي باوجود لبناني حڪمران ٽولي پاڻ
کي ڏاهه ۾ قبول ڪيل ڳالهين لاءِ ٻڌل نه هئي سمجهيو.
هاڪم ٽولي لاءِ فلسطيني مزاحمت کي سوڻ ڇڻ هڪ
اٽل مجبوري هئي، پر موقعي ملڻ تي ان کي ختم ڪرڻ
لاءِ تيار هو. ۱۹۷۳ع ۾ کيس اهو موقعو ائين هٿ آيو
ان وقت عرب قوم پرستي پنهنجي ڪردار جي لحاظ کان
اڻڄاڻي نه رهي هئي. لبناني فوج پاران ڀرپور نموني
فلسطيني ڪئمپن تي حملا ڪيا ويا. فلسطينين کي انهن
حملن کي اڪيلو ئي منهن ڏيڻو پئجي رهيو هو. ان
ڪارروائي ڪرائڻ لاءِ مئي ۱۹۷۳ع ۾، شام جي
سدد سان ميڪارٽ ڏاهه ٽي صحيحون ڪيون
ويون، جنهن جي نتيجي ۾ لبنان ۾ فلسطينين جي چرچن
تي اڃا وڌيڪ پابنديون لڳايون ويون. نه رڳو ڪئمپن ۾
هٿيارن جو تعداد گهٽايو ويو، پر گڏوگڏ، کين روڪيو
ويو، ته ڳرا ۽ وچولي درجي جا هٿيار ڪم ۾ نه آڻيندا
۽ نه ئي شهرن ۾ فوجي پوشاڪن ۾ هلي سگهندا.

انهي عرصي ۾ لبناني ترقي پسند تحريڪ هڪ
سگهاري ۽ منظم صورت ۾ سامهون آئي. ۱۹۷۲ع ۾

ڪمال جميلات جي اڳواڻي ۾ چونڊن واري اتحاد، مڪيه
 سوڀ حاصل ڪري، پاڻ کي هڪ ملڪ گر سياسي قوت
 جي حيثيت سان ميجرائي ورتو. انهي اتحاد، اڳتي هلي
 پنهنجي اتحاد کي وڌيڪ مضبوط ڪيو ۽ انکي ”لبنان
 جي محبت وطن تحريڪ“ جي نالي سان هڪ مستقل
 شڪل ڏني. ان تحريڪ ۾ ڪمال جميلات جي اڳواڻي
 ۾ لبنان جون ٻارهن ترقي پسند پارٽيون شامل ٿيون، جن
 ۾ ۱۹۲۴ع ۾ قائم ٿيل لبناني ڪميونسٽ پارٽي، سماجواڊي
 عمل جي تنظيم، عرب سوشلسٽ پارٽي، ڪمال جميلات
 جي پروگريسو سوشلسٽ پارٽي، شامي سوشل نئشنلسٽ پارٽي،
 ۽ آزاد ناصري تحريڪ خاص حيثيت رکين ٿيون. انهي
 تحريڪ ۾ رجعت پسندن جي پروڀنگندا جي آبهٽر محب
 وطن ۽ ترقي پسند عيسائين جو به جهجهو تعداد شامل
 آهي. تحريڪ ۾ سندن مکيه عيوضي پارٽي ”عيسائي
 محب وطن محاذ“ آهي. ان تحريڪ پنهنجي لاءِ فلسطيني
 انقلاب جي مدد ۽ پئپرائي کي خاص مقصد ڪري رکيو.
 جنهن لاءِ سندن چوڻ آهي، ته ڪنهن به عرب
 ماڪ ۾ انقلاب لاءِ اهو بنيادي شرط آهي. ان ڪري ئي
 تحريڪ جهٽ ٻٽ محسوس ڪري ورتو، ته فلسطيني
 مزاحمت تحريڪ تي حملا ۽ انهي کي ختم ڪرڻ جو
 اثر سڌي طرح لبنان جي ترقي پسند تحريڪ، تي پائيندين
 جي روپ ۾ ظاهر ٿيندو. ان ڪري لبنان جا ترقي پسند

فلسطين جا جن فطري سائي پنڄي ويا ۽ سائن ڪلهو
 ڪلهي ۾ ملائي لبناني فوج جي آسھون سامھون ٿي بيٺا
 ۽ ائين لبنان ۾ هڪ اهڙي سگھه آڀري سامھون آئي ،
 جيڪا علائقي ۾ سامراجي مفادن لاءِ جن پويون پھر هئي.
 انهن سڄي صورتحال کي منهن ڏيڻ لاءِ ساڄي ڌر
 رٿابندي ڪئي ته :

- اتحاد ۾ شامل ٻنهي ڌرين کي اڪيلي سر هٿو
 ڪجي .
- فلسطين ۽ لبناني ترقي پسندن ۾ غلط فهميون پيدا
 ڪري کين هڪ ٻئي کان ڌار ڪرڻ جي ڪوشش
 ڪجي .

انهن ٻنهي طريقن جي ناڪام ٿيڻ جي حالت ۾
 گهرو ويڙهه واري صورتحال پيدا ڪري عيسائي آبادي
 وارن علائقن کي باقي ماڻه کان ڌار ڪري، پيدا ٿيل
 ٽڪرائن کي مذهبي روپ ۾ سامھون آڻجي . اهڙي ريت
 عيسائي آبادي کي ترقي پسند خيالن کان پري ڪري
 کين پنهنجن مقصدن لاءِ استعمال ۾ آڻجي .

انهي رٿابنديءَ تي عمل ڪندي فيبروري ۱۹۷۵ع ۾
 سھده جي سڄي جي صنعت، جيڪا هڪ پروٽين ڪمپنيءَ
 جي مالڪيت هئي ۽ جنهن ۾ ساڄي ڌر مان واسطو رکندڙ
 اڳوڻي لبناني صدر ڪامل شمعون جو پڻ حصو هو، اتي

ڪم ڪندڙ ملاحن جي هڙتال ختم ڪرائڻ لاءِ لبنان جي فوج کي موڪليو ويو. ملاحن جي حقن جي حفاظت ڪندي لبناني محب وطن تحريڪ فوجي بندوقن جي سامهون ٿي بيٺي. تحريڪ جي هڪ اڳواڻ ۽ لبناني پارليامينٽ جو ميمبر معروف سعد، ملاحن جي هڪ جلوس مان، ساڻ هلندي فوجي گولين جو بڪ ٻڃي ويو. ان عملي ورتاءَ سبب تحريڪ جون پاڙون، عوام ۾ اڃا وڌيڪ پختيون ٿيون. هڪ هاسي تحريڪ تي ماڻهن جو ڀروسو وڌي ويو، جڏهن ته ماڳي نموني پراڻن روايتي اڳواڻن ۽ سرڪاري مشنيري ۾ سندن ڀروسو ماڳهڻي ختم ٿي ويو.

انهي رڌابندي هيٺ ئي ماڳهڻي مال، اپريل مهيني ۾ سرڪاري مدد ۽ سهڪار سان فلائجسٽن، اين - ايل روماني ويجهو فلسطين جي هڪ لاري تي اڳرائي ڪري ڪيترن ئي مسافرن کي قتل ڪري ڇڏيو.

انهن ٻنهي واقعن، لبنان ۾ عملي طرح سان گهرو ويڙهه واري صورتحال پيدا ڪري ڇڏي. ان جو فائدو، وڻندي سرڪار، جيڪا ماڳي ڌر جي نمائندگي ڪندڙ هئي، اڳيئي رڌيل رڌائن هيٺ پنهنجي سڄي انتظام کي ساڳي جي آترئين حصي، (جتي عيسائي آباديءَ جي گهڻائي هئي) تائين محدود ڪري ڏاڪڻي حصي کي مڪمل طرح چڻ پنهنجي اختيار کان ٽي ٻاهر ڪڍي

چڏيو. اهڙي طرح لڀنامي مهذب وطن بحريڪ تي
فلسطينين سان گڏجي انهن علائقن جو انتظام سڃاڻو پيو.

ان وقت لبنان ۾ هڪ پاسي ترقي پسندن ۽ فلسطينين جو
اتحاد ته ٻي پاسي مارونتي عيسائي سردارن جي اڳواڻيءَ
۾ ڪم ڪندڙ ”لبناني معاذ“ هو. انهي معاذ ۾
ڪامل شمعون جي نيشنل لبرل پارٽي، پارٽي جماعتن جي
فلانجسٽ پارٽي ۽ مسلمان فرنچيز جي سياسي گروپن کي
مڪيه حيثيت حاصل هئي. انهي معاذ کي ساڄي ڌر جي
مسلمانن، جن ۾ ملان سولوي ۽ مختلف قبيلا جا سردار
وغيره شامل هئا، تن جي پٺڀرائي پڻ حاصل هئي.

انهن ٻنهي ڌرين جي ٽڪراءَ جي نتيجي ۾ نئي
لبنان جي آئيندي جو نپرو ٿيو هو. لبنان کي ورهائڻ
واري مسئلي تي تحريڪ جو موقف ٻنهي ڌرين ۾، ته
لبنان کي ورهائڻ جي هر ڪوشش کي ناڪام بڻايو
ويندو. مسئلن جو حقيقي حل اهو آهي، ته هڪ ٿورائي،
جيڪا ته رڳو مذهب جي نالي ۾ ماڻگ جي گهٽائي تي
حڪومت ڪري ٿي، پر ان پنهنجي مقصدن کي حاصل
ڪرڻ، لاءِ مذهب جي نالي ۾ ماڻهن کي هڪ ٻئي جو
ويري بڻائي ڇڏيو آهي، تن جي راڄ جي پاڙ ٻئي وڃي
لبناني معاذ انهي جي ابتڙ انهي ڳالهه کي وڌيڪ بهتر
پيو سمجهي، ته مسئلن کي حل ڪرڻ بدران ملڪ کي

۱۹۷۵ع جي آخر ۾ اها ڳالهه گهڻي ڀاڱي صاف

ٿيڻ لڳي هئي، ته ساڄي ڌر ويڙهه هارائي چڪي آهي ۽ لبنان ڌرت تي عرب دنيا ۾ هڪ ترقي پسند سرشتي جو داعي ٿي آڏون آيو. علائقي جي مختلف ماڻهن لاءِ اها حقيقت سهڻي ڪان چڙهيل هئي. انهن ماڻهن مان اسرائيل ۽ شام مڪيه هئا. اسرائيل جي خاموش سهڪار مان شام پنهنجي ردعمل ظاهر ڪرڻ ۾ دير نه ڪئي. هتي هڪ ڀيرو وري عرب بورجوا قوم پرست جو ڪردار پنهنجي حقيقي صورت ۾ ظاهر ٿي رهيو هو. شام پاران وڏي واڪ پاڻ کي ترقي پسند ۽ عرب ۽ خاص طرح فلسطين جي ڪار لاءِ وڙهندڙ چوايو ويندو هو. شام جي انهي قدم جي سڄي دنيا جي ترقي پسندن پاران ملست ڪئي وئي. خاص طور تي سوويت يونين پاران شام جي انهي عمل جي مخالفت ڪندي کيس اهو چيو ويو، ته فلسطينين ۽ لبناني ترقي پسندن جي طاقت کي ختم ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪري. انهي سڄي مخالفت کي نظرانداز ڪندي جنوري ۱۹۷۶ع ۾ شام، ساڄي ڌر جي مدد لاءِ لبنان ۾ ترقي پسندن ۽ فلسطينين خلاف جنگ جي شروعات ڪئي. لبنان ۾ مداخلت مان شام پنهنجو اهو مقصد پئي حاصل ڪرڻ چاهيو، ته ترقي پسند قوتن کي مڪمل سوڀ کان روڪي، مختلف قوتن وچ ۾ برابري اهڙي

رڪجي جيڪا هتي شام جي مستقل فوجي موجودگي جي ضمانت ڏئي سگهي. ان جو قانوني حق کيس عرب ليگ جي آڪٽوبر ۱۹۷۶ع واري رياضي ۽ قاهره ڪانفرنس ذريعي حاصل ٿي ويو.

لبناني ترقي پسندن ۽ فلسطينين، شامي فوج کي ڀرپور طرح منهن ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي پر وري کين هڪ ڀيرو سڄي سامراجي جنگي رڌا بندي کي منهن ڏيڻو پئجي رهيو هو. انهي جي ٿوري وضاحت، اسرائيلي پڄاڻ واري وزير جنرل شيرون جي اسرائيلي پارليامينٽ ۾ ڏنل، بيان مان ٿئي ٿي، ته شامي فوج جڏهن فلسطيني ڪئمپ ٽل الزطار کي تمام وڏي جا ڪوڙ کان پوءِ ”فتح“ ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي هئي، تڏهن آئي فلسطين جي ٽينڊر قتل عام ۾ آهي اسرائيلي فوجي عملدار به شامل هئا جيڪي ان وقت عيسائي فلسطيني سان لاڳاپي ۾ هئا.

شام جي انهي مداخلت سبب صورتحال اها وڃي ٿي جو هرڪا ڌر چڻ ڪڻ ۽ هارائڻ جي وچ تي پئجي رهي. اها سڄي صورتحال، ساڄي ڌر جي فائدي ۾ هئي، ان ڪري ئي هن ڪوشش ڪئي ته پنهنجي پراڻي حيثيت کي وري حاصل ڪرڻ لاءِ اسرائيل سان ناتا وڌائجن. اها ڳالهه مڪمل طور تي شام جي مفادن سان ٺهڪندڙ نه هئي، ان ڪري اڳتي هلي شام سان مندرس تضادن جو وڌڻ لازمي ٿيو.

اسرائيل جي شروع کان ئي لبنان تي اڪ رهي آهي. اسرائيلي اڳواڻن ور ور ڪري اها ڳالهه ڪئي آهي، ته ڏکڻ لبنان کان سواءِ اسرائيل اڻ پورو آهي. انهي جو مکيه سبب اسرائيلي زراعت لاءِ پاڻي جو مسئلو آهي، جنهن لاءِ سندس نظر ليٽواني درياءَ جي پاڻي تي آهي، جنهن ڪري اسرائيل پاران لبنان جي ساڄي ڌر کي ”قرباني“ موت ملي. انهي مقصد لاءِ ڏکڻ ۽ اتر لبنان جي اڳواڻن مان ڌار ۽ مختلف نوعيت جا لاڳاپا رکيا ويا. لبناني فوج جي هڪ ميجر سعد حداد کي ڏکڻ لبنان جي اٽڪل ڇهه سؤ چورس ميل علائقي کي سڌي طرح اسرائيلي طاقتي هيٺ رکڻ لاءِ استعمال ڪيو ويو. انهي علائقي کي ميجر حداد پاران ”لبنان جي آزاد جمهوريه“ جو نالو ڏنو ويو آهي. سندس چوڻ آهي، ته هو باقي لبنان کي به جيڪو، سندس چوڻ موجب هينئر غلام آهي، آزاد ڪرائيندو. دلچسپ ڳالهه اها آهي، ته اسرائيلي نقشي ۾ لبنان ۽ اسرائيل وچ ۾ ڏيکاريل سرحد ۾ ميجر حداد واري علائقي کي اسرائيل جو حصو ڄاڻايو ويو آهي. ميجر حداد جي اسرائيل سان وفاداري جو اندازو انهي مان لڳائي سگهجي ٿو، جو سندس مليشيا کي نه رڳو هٿيارن وغيره جي سلسلي ۾ پوري اسرائيلي مدد حاصل آهي، پر ايستائين جو حداد کي اسرائيل پاران پنهنجو باقاعده پگهاردار ڄاڻايو ويو آهي.

اسر لبنان جي جمائل خاندان جي اڳواڻي ۾ ڪم
 ڪندڙ فلائجسٽ مليشيا کي به اسرائيل ڀرپور مدد ڪري
 ٿو. هتي جمائل خاندان ۽ اسرائيل طرفان ڪوشش ڪئي
 وڃي ٿي، ته سندن ناٿا لڪل رهن، جيئن جمائل خاندان
 کي لبنان جي قومي اڳواڻي هٿ ڪرڻ ۾ ڏکيائي نه
 ٿئي. فلائجسٽ اڳواڻن ۽ اسرائيلي جنرلن وچ ۾ ملاقاتن جو
 لاڳيتو سلسلو هلندڙ آهي. اهي وقت بوقت هڪٻئي جا
 مهمان ٿيندا آهن، جنهن جو تازو اقرار، جنرل شيرون،
 ٽانم لندڻ کي ڏنل هڪ انٽرويو ۾ اهو چئي ڪيو آهي،
 ته هن لبنان تي اسرائيلي حملي کان اڳ پوري صورتحال
 جي جائزي وٺڻ لاءِ بيروت جو دورو ڪيو هو ۽ اوڀر
 بيروت ۾ ٻه راتيون ۽ هڪ ڏينهن رهيو هو.

ساڄي ڌر ۽ اسرائيل جي انهن لاڳاپن جي بنياد تي
 ئي لبناني عوام ۽ فلسطينين تي اسرائيل طرفان مسلسل
 حملا ٿيندا رهندا هئا، جن ۾ گهڻي ڀاڱي شهري آباديءَ
 کي هاجو پهچايو ويندو هو. ايسٽائين جو اسرائيلي جهاز
 انهن ماڻهن تي به بم ڪرائيندا هئا، جيڪي پنهنجا گهر
 ڇڏي ڪنهن سلامت آجهي جي ڳولا ۾ هوندا هئا.
 اهڙي قسم جي حملن جو مقصد لبناني عوام ۽ فلسطينين
 ۾ ويڇو پيدا ڪرڻ ۽ لبناني عوام کي اهو سوچڻ تي
 مجبور ڪرڻ هو، ته سندن انهن مڃڻي تڪليفن جا ذميوار
 فلسطيني آهن. حملن ۾ خاص خيال رکيو ويندو هو، ته

ساجي در جي سسٽم ۾ انهن جي سلسلي ڪو نقصان نه رهي . وڏي پئماني تي اسرائيل پاران ۱۹۷۸ع ۽ ۱۹۸۱ع ۾ لبنان تي ٻه وڏا حملا ڪيا ويا . انهن ٻنهي حملن ۾ سندن ماڻهن جي سگهه ۽ نيڪيگي مڃرائي جي باوجود فلسطينين ۽ لبناني ترقي پسندن کيس پوئتي هٽڻ تي مجبور ڪري ڇڏيو .

لبنان تي گادي اسرائيلي حملي جو سبب، لبنان ۾ اسرائيلي سفير جي قتل جو پلانڊ وڻڻ ڄاڻايو ويو هو . انهي جواز کي ان وقت به ۽ هاڻي به ڪو عقل ڀرو مڃڻ لاءِ تيار نه آهي . ڇاڪاڻ ته ان قتل کان اڳ ئي اسرائيلي پرڏيهي وزير وضاحت ڪري چڪو هو ، ته سندن مقصد فلسطين جي آزادي واري تنظيم جو انهن خاتمو ڪرڻ آهي . حملي کانپوءِ جولاءِ ۾ اسرائيل جي فوجي ريڊيو کي انٽرويو ڏيندي ، ساڳئي وزير اها چيالهه به ڪئي ، ته لبنان تي ڪيل انهي حملي ۾ ڪين نه رڳو آمريڪا جو مڪمل راضو آهي ، پر انهي سلسلي ۾ آمريڪا ۽ اسرائيل جي مؤلف ۾ سؤسيڪڙو هڪجهڙائي به آهي .

هڪ ڊگهي مقصد واري حڪمت عملي هيٺ انهي حملي لاءِ هڪ پاسي اسرائيل ۾ وڏي پئماني تي تياريون ٿي رهيون هيون ، ته ٻئي پاسي آمريڪا ۽ اسرائيل ۾

انهي مشن کي ڪامياب ڪرڻ لاءِ لاڳيتو صلاحون ڏني
 ٿيون. ۱۹۴۰ع مئي تي اسرائيلي چيف آف اسٽاف هڪ اخباري
 انٽرويو ۾ چيو، ته ”اسان کي هڪ طاقتور جنگي قوت کي
 عمل ۾ پرکڻو آهي. اها ڳالهه بنهه ممڪن آهي، ته
 آءٌ سپاڻي بيروت ۾ هجان. فلسطيني مسئلي کي رڳو
 فوجي طريقي سان ئي نپيري سگهجي ٿو.“ ساڳئي مهيني،
 انهي جنگ لاءِ شيرون جي تيار ڪيل رٿا کي اسرائيلي
 اخبار ۾ ڇپيل مضمون ۾ تفصيل سان بيان ڪيو ويو.
 آمريڪا طرفان ساڻي ٻئي ڏيکارڻ کانپوءِ، انهي رٿا کي
 عمل ۾ آندو ويو. حملي ۾ آمريڪا جي ڀاڱي ڀائوار
 هنڌ وارو ثبوت آمريڪا جي پريس ۾ هلندڙ ان بحث مان
 به ملي ٿو، ته هيگ کي ان حملي جي اڳواٽ ئي خبر هئي.
 حملي جي شروعات ۾ اسرائيل ٻارن ڇڏيو ويو هو،
 ته سندس مقصد رڳو ڏکڻ لبنان ۾ ۲۵ ميلن جو هڪ
 بغر زون قائم ڪرڻ آهي، جيئن آخر اسرائيل کي فلسطيني
 گوريلا جي حملن کان سلامت رکي سگهجي پر اسرائيل
 ٻارن جنهن وڏي فوجي طاقت کي حملي لاءِ ميدان ۾
 لائو ويو هو، اها سندس دعويٰ جي ان وقت ئي ٺهڪر
 ڪرڻ لاءِ ڪافي هئي. هڪ اندازي موجب، اسرائيل جي
 فوج جو تعداد، سندس ان فوج کان وڌيڪ هو، جنهن
 ۱۹۶۷ع ۾ مصر سان مقابلو ڪيو هو. اسرائيلي ڪلام جا
 مقصد هئا.

” بهريون فلسطين جي تنظيم آزادي کان چوٽڪارو حاصل ڪرڻ ۽ لبنان ۾ فلسطينين جو موجودگي کي ختم ڪرڻ. ٻيو اولهندي ڪناري ۽ غزه ۾ عوامي تحريڪ کي ڇڏائي آتان جي عوام تي زوري ڪئمپ ڏيڍ ٽاهه واري خودمختياري مڙهجي. اهڙي ريت انهن علائقن ۾ نوآبادياتي عمل کي وڌائي، ڪمن پاڻ سان ملائي ڇڏجي. ٽيون لبنان ۾ هڪ اهڙي نئين حڪومت قائم ڪجي، جيڪا آمريڪا ۽ اسرائيل جي نگراني ۾ ڪم ڪري. چوٿون شام کي لبنان مان ٻاهر ڪڍجي ۽ گڏوگڏ دمشق جي موجوده سرڪار جو تختو اونڌو ڪجي يا کيس انهي ڳالهه لاءِ مجبور ڪجي، ته هو ڪئمپ ڏيڍ واري جوڙجڪ ۾ پاڻي پائڻ وارو بنجي.“

اسرائيلي حملي کانپوءِ آمريڪي اڳواڻن جو رد عمل سندن انهي ڏوهه ۾ شريڪ هئڻ جي وڌيڪ ثابتي مهيا ڪري ٿو. ۱۲ سيپٽمبر تي يونائيٽيڊ جيوئش ايل کي مخاطب ٿيندي، آمريڪي پرڏيهي وزير جارج شلٽز اها ڳالهه زور ڏيندي چئي، ته ” اسن جي نتيجي کي عمل ۾ آڻڻ لاءِ دشمنن کي پنهنجي طاقت جو ڦاٽل ڪرڻو پوندو آهي.“ اها ڳالهه ڪسنجر پنهنجي واشنگٽن پوسٽ ۾ ڇپيل مضمون ۾ هن ريت وضاحت سان بيان ڪيو آهي. سندس چوڻ موجب انهي ڪاھ مان علائقي ۾ آمريڪي پاليسيءَ

کي ٿي اھم ڦاندا ٿيندا .

— لبنان جو گھوٽالو ختم ٿي ويندو . ٻين لفظن ۾ فلسطين کي تڙي ڪيڻ سان اسرائيلين ۽ لبناني رجعت پسندن لاءِ اھا ڳالھ آسان ٿي پوندي، تہ اھو هتان جي محب وطن ۽ ترقي پسند قوتن کي ڇيڻائي، وري پنھنجو پراڻو راڄ ماڻي سگھن .

— اولهندي ڪناري ۽ غزه ۾ فلسطينين جي خودمختياري واري حق متعلق ڳالھيون اڳتي وڌنديون .

— نار واري علائقي ۾ اولھ وارن ملڪن جي مفادن کي جڳو خطرو آھي، اھو ختم ٿي ويندو .

ان ريت، ڪسنجڙ جي نظر ۾ آزادي پسند فلسطيني پنھنجي ترقي ۽ انقلابي سوچ ڪري، علائقي ۾ آمريڪي ۽ يورپي ڊڪ مٿين لاءِ وڏي ۾ وڏو خطرو آھن . اسرائيل جي وحشي طاقت وسيلي کين ختم ڪرڻ سان، علائقي ۾ آمريڪي ٻاليسي تي عمل ڪرائڻ ۾ ڪا به رنڊڪ باقي نہ رھندي .

اسرائيلي ڪاھ ۽ آمريڪي ٻاليسي جي وچ ۾ لاڳاپي کي بيان ڪندي، هڪ اسرائيلي عملدار چيو، تہ اسان هر ٻيري جنگ وسيلي آمريڪي سفارتي ڪوششن لاءِ هڪ نئين واٽ کولي ڇڏيندا آھيون . انھي ڳالھ جي ثابتي

قلب حبيب جي روپ ۾ انهن آمريڪي سفارتي ڪوشش
 مان ملي ٿي، جن کي سوڀارو بنائڻ لاءِ گڏيل قومن
 پاران ورتل هر ڪوشش کي، پنهنجي ويڻو اختيار ذريعي
 ڊاڻو ويو. حبيب جي انهن سفارتي ڪوششن جو مقصد
 ئي اهو هو، ته اسرائيل جنهن مقصد سان لبنان تي ڪاهه
 ڪئي آهي، تنهن کي گهٽ ۾ گهٽ نقصان ذريعي
 حاصل ڪجي. جارج هبائش جي اها ڳالهه بلڪل ٺهڪندڙ
 آهي، ته سندس نظريي ۾ ڀڳن ۽ حبيب ۾ ڪو فرق ڪونهي.
 حبيب جو ڪم هڪ اهڙي تهليءَ جو آهي، جيڪو
 اسرائيلي تجويزن کي ڪٽي اچي لبنان ۽ فلسطين تائين
 پهچائي ٿو ۽ ڪين انهن تي ڪاڌل ڪرڻ جي ڪوشش
 ڪري ٿو.

ڀڳن سان وائٽ هائوس ۾ تازي ڏيڻ ملاقات ۾
 ريگن آمريڪي پاليسيءَ جي وضاحت ڪندي چيو هو،
 ”اسان وڌيڪ مصر پيدا ڪرڻ چاهيون ٿا، ڇاڪاڻ ته
 اهو اسرائيل جي ئي فائدي ۾ آهي.“ پنهنجي حملي
 وقت ڀڳن جي نظر ۾ لبنان ۽ شام جي شڪل ۾ اهڙا
 ٻه مصر هئا. اهڙي طرح اسرائيل ڄڻ اڳ ئي آمريڪي
 صدر جي خواهش کي سمجهي، ان کي پوري ڪرڻ جا
 جتن شروع ڪري ڏنا هئا. والاريل علائقن ۾ ڏينھون
 ڏينھن وڌندڙ عوامي ويڙهاند به اسرائيل، عرب رجعت
 پسندن ۽ آمريڪي مفادن لاءِ پوائنٽي ٿيندي پئي وئي

جنهن کي ختم ڪرڻ لاءِ به اها ڳالهه ضروري هئي، ته
بيروت جي عوام جو قتل عام ڪيو وڃي.

اسرائيلي حڪمرانن کي لبنان مشن يا آپريشن کليلي
کي پوري ڪرڻ لاءِ ڪل چار ڏينهن گهريل هئا. پر
۴ جون کانپوءِ وقت ۾ اينگهه ايندي رهي. جنرل شيرون،
مهيني کان وڌيڪ عرصي گذرڻ کانپوءِ پنهنجي هڪ
ٽيمپوريزن انٽرويو ۾ ورجايو، ته کين هاڻي هڪ هفتي
کان وڌيڪ وقت نه لڳندو. انهي تي انٽرويو وٺندڙ
کيس ياد ڏياريو، ته هُو پهرين به ڪافي ڀيرا ساڳي
ڳالهه ڪري چڪو آهي. پنهنجي پوري تيڪنيڪي ۽
لشڪري مشينري جي باوجود، اسرائيل کي مڪمل
سوڀ رڳو انهي ڪري نه هئي ٿي، جو سندس ماسهون
يئڻل ماڻهن وٽ رڳو هڪ ڳالهه هئي ”موت يا فلسطين“
ان جو اقرار نيوزويڪ سان ڳالهائيندي هڪ اسرائيلي
فوجي هن ريت ڪيو.

”اسان پهريون ڀيرو سڌي طرح فلسطينين
سان وڙهي رهيا آهيون. اهي ماڻهو جنهن
نموني وڙهن ٿا، ان مان اها ڳالهه ظاهر
آهي، ته سندن ڀويان ڪو اهم مقصد ۽ نظريو
ڪم ڪري رهيو آهي. انهي ڳالهه منهنجي
دل ۾ سندن شان وڌايو آهي“

بيروت جي جنگ، ثابت ڪيو، ته دنيا جا آدم
هٿيار به جذبن ۽ مقصد کي شڪست نه ٿا ڏئي سگهن.
اڍائي مهينن تائين لکن جي حساب سان شهري آباديءَ
تي ٻه وڏا ۽ وڏي تعداد ۾ ماڻهن جو ڪوس ڪرڻ
جي باوجود، اسرائيلي فوج جو اولهه بيروت ۾ داخل ٿيڻ
وارو خواب پورو نه ٿيو. عرب اسرائيل، جنگين ۾ اها
پهرين جنگ هئي، جنهن ۾ ايتري ڊگهي عرصي ۽ ايتري
فوجي قوت جي زور تي به اسرائيل پنهنجا مقصد حاصل
نه ڪري سگهيو. کيس مجبور ٿي آمريڪي مدد لاءِ
سڌي درخواست ڪرڻي پئي. فلسطيني ويڙهاڪن جي
بيروت ڇڏي وڃڻ جي باوجود، بيروت جي جنگ ساراج
۽ صيهونيت خلاف جنگ ۾ عرب عوام جي حوصلن کي
اڇو ڪري ڇڏيو آهي.

لبنان جي جنگ متعلق ڳالهائيندي، بيگن ڊڪ
دلعي چيو هو، ته اسرائيل لاءِ مڪمل فوجي فتح
کان ڪابه گهٽ ڳالهه، سياسي شڪست جي برابر آهي.
انهي مڪمل لشڪري فتح ۾ رڳو فلسطيني فدائين جو
بيروت مان نڪرڻ ڪونه هو. ان ۾ انهن فدائين کي به
لبنان مان ڪڍڻ شامل آهي، جيڪي ڏهن کان ويهه
هزار اڃا تائين لبنان جي مختلف علائقن ۾ ڪم ڪري
رهيا آهن ۽ اسرائيلي ۽ سندس ساٿين لاءِ هڪ مستقل ڊپ
اٿيل آهن. شامي فوجن کي لبنان مان ڪڍڻ ۽ لبناني

حڪومت سان امن ٺاهه ڪرڻ سڀ انهي جا حصا آهن .

انهن ئي منصوبن جي پورائي لاءِ اسرائيل جي نظر ۾ فلانجسٽ اڳواڻ بشير جمائل سڀ کان بهتر ثابت ٿي سگهي ها ۽ ان ارهه زورائي ڪري کيس لبنان جو صدر چونڊايو .

لبنان جي صورتحال ڏسندي، بشير جمائل جو خيال هو، ته مختلف ساڄي ۽ کاٻي جي مخالف ڌرين سان ڊگهي عمل ذريعي اسرائيلي رڌابندي کي پورو ڪجي . بشير جمائل جي لبناني کاٻي ڌر سان دشمني شروع کان هئي . اڳتي هلي ساڄي ڌر جي لبناني معاذ ۾ به اڳواڻي ۽ مختلف سياسي مسئلن تي ڦڙا پيدا ٿي پيا هئا، انهن اختلافن جي ڪري ئي بشير جمائل، سليمان فرنجي جي پٽ ٽوني ۽ سندس زال کي قتل ڪرايو هو . ۱۹۸۰ع ۾ ڪامل شمعون جي سايشيا کي به هن ئي چڙچاڻيو هو . ان ڪري صدر چونڊجڻ کانپوءِ سندس اهو خيال هو، ته هڪ قومي اڳواڻ جي حيثيت ۾ سامهون اچڻ لاءِ سڄي ڌرين سان ڳالهائون هلائڻ ۽ ڪنهن ڀروسي ۾ وڻڻ ضروري آهي . انهي سڄي ڳالهه کي نظر ۾ رکندي هن اسرائيلين کي چيو، ته جيسين مندن فوج لبناني سرزمين تي موجود آهي، تيسين امن ٺاهه تي صحيحون نٿيون ٿي سگهن . فوجن جي واپس وڃڻ کانپوءِ به ۵۰۰ پارليامينٽ ۽ مسلمان

وزير اعظم جي مرضي بنا اسرائيل سان ڪو ٺاهه نه
ڪندو. سندس اهڙي ورتاءُ تي جنرل شيرون، کيس
ڏسڻ جي ڏني هئي، ته امن ٺاهه ٿيڻ جي حالت ۾ اسرائيل
لبنان جي اهم علائقي تي قبضو ڪندو. شام جي فوجن
جي لبنان مان واپسي بابت به بشير جو خيال هو ته
اهڙي ڳالهه عرب ليگ جي فيصلي جي صورت ۾ ئي
ٿي سگهي ٿي. هن لبنان جي عربي ۽ عرب ليگ جي
هڪ ميمبر واري حيثيت کي برقرار رکڻ تي به زور ڏئي
ڏنو.

اسرائيل انهي سڄي عمل کي قبول ڪرڻ لاءِ تيار نه هو.
کيس ڌرتي تي مسئلي جو ٻيو گهربل هو، ان ڪري
مٿي ڪاروائي ڪرڻ جو فيصلو ڪيائين. پهرئين مرحلي
۾ اوڀر بيروت جي هڪ گڏجاڻي ۾ شريڪ بشير جمائل
۽ سندس ڪيترن مائٽن کي ڏورانهن ڪنٽرول ذريعي ڪم
ڪندڙ ۾ وسيلي قتل ڪيو ويو. انهي جي ثابتي، ان
ڳالهه مان به ملي ٿي، ته بشير جمائل جي سڀ کان
وڏي دشمن سليمان فرنجي ان کي پنهنجو نڀاڳ ڄاڻايو.
آهي، ته هو بشير جمائل کي قتل نه ڪري سگهيو. سندس
مخالفت، ٻين گروهن به اهڙي ڪنهن ذميواري قبول ڪرڻ
انڪار ڪيو آهي. انهيءَ کي بهانو ٺاهي اسرائيل جو
اولهه بيروت ۾ داخل ٿيڻ، ان قتل ۾ اسرائيلي هٿ ڪي
اڃا وڌيڪ پترو ڪري ٿو.

جنرل شيرون، تائملين کي ڏنل انٽرويو ۾ چيو هو، ته اسرائيلي فوج جو مقصد بيروت ۾ داخل ٿيڻ نه هو. لڳاتار حملن جو سبب رڳو اهو هو، ته فلسطينين تي دٻاءُ وجهي کين بيروت مان نڪرڻ تي مجبور ڪجي. شيرون جي اها دعويٰ ته اسرائيلي فوجن جي اولهه بيروت ۾ داخل ٿيڻ مان غلط ثابت ٿي آهي. حقيقت ۾ اها فلسطينين جي ويڙهه جي اثر ۾ فلسطيني فداڪن جي بيروت منجهان وڃڻ کانپوءِ به اسرائيل کي ڏپ اچي ورايو هو، ته متان اتي رهندڙ فلسطيني شهري منظم ٿي سندس لاءِ ڪو ڏڇو نه پيدا ڪن.

اهڙي طرح بشير جمائل جي قتل کانپوءِ اسرائيل
هڪ پاسي بيروت کي فتح ڪرڻ واري پنهنجي خواهش
کي پوري ڪرڻ لاءِ ۽ ٻئي پاسي فلانجسٽن ۽ ميجر
حداد جي فلسطينيا جي مدد سان فلسطيني مزاحمت جو
فلسطيني شهرين کان بدلو وٺڻ لاءِ؛ اولهه بيروت ۾
داخل ٿيو. فلسطيني ڀارن، عورتن، پوڙهن ۽ بيمارن جي
قتل ڪرڻ لاءِ اسرائيل اها هڪمات عملي اختيار ڪئي،
تم پنهنجي مقصد کي بنا ڪنهن هاڃي جي حاصل ڪجي.
فلسطيني ڪئمپن، صابره ۽ شتيلا کي اسرائيلي فوجن جي
گهيري ۾ وٺي، ميجر حداد جي فوج ۽ فلانجسٽ فلسطينيا
کي قتلام لاءِ ڪيمپن اندر موڪليو ويو. انهي سڄي قتل

عام ۾ ياسر عرفات چوائسي انگل ٻڌيهم سؤ همين خالي
فلسطين کي ڪمورتا مان ڪمڻو ويو آهي .

انهي سڄي ڪارروائي جي باوجود اسرائيل اڃا
مڪمل فوجي فتح حاصل نه ڪري سگهيو آهي . لبنان
جي ترقي هن لاءِ ڏينھون ڏينھن سوڙهي ٿي رهي آهي .
جنرل شيرون اعتراف ڪندي چيو آهي ، ته اسرائيلي
فوجي هاڻي لبنان ۾ وڌيڪ دير رهڻ لاءِ تيار نه آهن .
گوريلا ڪاروايون ڏينھون ڏينھن وڌي رھيون آھن . ان
ریت آھا چوڻي برابر ثابت ٿي رهي آهي ، ته لبنان ۾
پرڏيهي فوج جو داخل ٿيڻ جيترو سٺو آهي ، اتان ٻاهر
نڪرڻ . ان کان گھڻو ڏکيو آهي .

لبنان جي جنگ بابت هڪ پاسي ، ته عرب رجعت
پسندن ۽ ترقي پسندن ۾ اختلاف وڌي ويا آهن ۽ ٻئي پاسي
فلسطيني مزاحمتي تحريڪ جي نئين ۽ ڪارائتي اڳواڻيءَ
جي سامھون اچڻ جا آثار اڃا وڌيڪ چٽا ٿي ويا آهن .

لبنان جي ڪرنل قذافي اسرائيلي حملي وقت عربن
آڏو تجويز رکي هئي ، ته پنج سؤ هوائي جهازن ۽ ڏھ
دويزن جي هڪ فوج ٺاهي وڃي ، جيڪا لبنان ۾ اسرائيل
کي منھن ڏيڻ سان گڏ ، والاريل علائقن کي اسرائيلي
قبضي مان ڇڏائڻ جي ڪوشش ڪري . انهي تجويز
کي ڪابه هاڪاري موٽ نه ملي . عرب رجعت پسند

آمريڪا جي مدد تي پاڙي، ان ڪوشش ۾ لڳل هئا، ته
 اهي ايل او ڪسان جنهن چڏائڻ ۽ آمريڪا ۽ اسرائيل
 سان پنهنجن ناتن کي وڌيڪ ڳنڍڻون ڏجن. انهي ڪري
 ڪرنل قذافي جي اسرائيل سان وڙهڻ واري تجويز سندن
 مفادن جي بالڪل ابتڙ هئي. فلسطينين لاءِ سندن مدد،
 اڇڙ ۽ بيانن کان اڳتي وڌي نٿي سگهي. سندن ان
 همت جو نسخو لازمي طور اڳتي هلي عرب عوام جي
 وڌندڙ سياسي شعور جي صورت ۾ ظاهر ٿيندو، جڳو
 انهن حڪمرانن کي آمريڪي مدد جي هوندي ڪڪ
 ان ڪري لوڙهي ويندو ۽ پنهنجن ماڻهن ۾ هڪ ترقي
 پسند سماجي انقلاب جو باعث بڻجي ۽ اهو لازمي طرح
 سان فلسطينين جي انقلاب جو حقيقي ساٿي هوندو.

بيروت جي جنگ، ايل او ۾ چڪتاڻ کي وڌيڪ
 صفائي سان سامهون آندو آهي. پورچوا اڳواڻي جي
 واقعي پرستي مڪمل نموني ظاهر ٿي پئي آهي. پاسر
 عرفات شروع ۾ ئي اسرائيلي شرطن کي مڃڻ لاءِ تيار ٿي
 ويو هو. موت ۾ سندس رڳو اها گهر هئي، ته آمريڪا
 مائٽس سڌو لاڳاپو رکي. جولاءِ ۾ پاسر عرفات جي بيانن
 مان اها ڳالهه ظاهر ٿيڻ لڳي هئي، ته هو بيروت کي
 ڇڏڻ لاءِ تيار آهي. سندس ڪوشش هئي، ته جنگ کي
 ڊگهو نه ڏجي، ڇاڪاڻ، ته اهڙي نموني سندس اڳواڻ
 واري حيثيت وڌيڪ پٽڙي ٿي پوندي ۽ ٻيو، ته رجعت

پسند عرب ملڪن جي اهي عمل ڪردار سبب اٿان جو
 عوام پنهنجن حڪمرانن خلاف اٿي ڪڙو ٿيندو. انهي
 سلسلي ۾ هن ٻارن مختلف ذريعن مان آمريڪا سان ٻه
 لاڳاپي قائم ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. ٽائيم رسالي کي
 ڏنل هڪ انٽرويو ۾ عرفات ٻڌايو، ته شام عهد جي
 وسيلي آمريڪا سان سندس سٺو لاڳاپو قائم آهي. انهي
 سوڊي بازي ۾ عرفات لاءِ سڀ کان مڪمل رٿيڪ به ايل
 او ۾ موجود ترقي پسند قريون هيون، جن جي دٻاءُ هيٺ
 ٿي هر اڍائي مهينن تائين جنگ ڪرڻ لاءِ مجبور ٿيو.
 پورجوا اڳواڻي جي موقعي پرست لاڙي ۽ ترقي
 پسند عوامي قوتن جي زور وٺڻ جي صورت ۾، انهن
 پنهنجي قريبن جو اتحاد وڌيڪ دير تائين ممڪن نه رهيو
 آهي. ياسر عرفات پنهنجن ناتن کي عرب رجعت پسندن
 ۽ ماسراج مان وڌيڪ پختو ڪيو آهي. فيض ڪانفرنس
 ۾ سندس شرڪت ۽ ريگن امن منصوبي لاءِ، جنهن ۾
 فلسطيني رياست جي قيام کي ئي رد ڪيو ويو آهي؛
 لهو چوڻ، ته اسان انهي تي غور ڪرڻ ۽ ڳالهائڻ لاءِ
 تيار آهيون، سندس انهي لاڙي کي ظاهر ڪن ٿا. ٻئي
 پاسي جارج حباش ۽ ٻين ترقي پسندن، ريگن امن منصوبي
 کي مڪمل طور تي ٽڙي عوامي جدوجهد کي وڌيڪ
 زور وٺائڻ جي ڳالهه ڪئي آهي.
 فلسطين جي عوامي جدوجهد ۾ اها گڏائي تبديلي

لازمي طرح سامراج دشمن ۽ هڪ نئين ڪارائتي واٽ آهي.

اسرائيلي — هڪ فاشسٽ رياست

اسرائيلي رياست جو بنياد ئي صيهونيت جي فاشسٽ نظريي تي رکيل آهي. انهي ڪري اندروني ۽ ٻرڏيهي اسرائيلي پاليسيون ۽ لاڳاپا انهي نظريي سان هڪجهڙائي ۾ ئي طئي ڪيل آهن. ۱۹۴۷ع ۾ عالمي يهودي ڪانگريس جي مستقل چيئرمين گولڊمئن کي اٽلي جي فاشسٽ حاڪم مسوليني هڪ ڏياري هئي، ته ”توهان ضرور يهودي رياست قائم ڪريو، آءٌ شخصي طرح صيهونيت جي طرف آهيان. توهان جي لاءِ هڪ حقيقي رياست هئڻ ضروري آهي ۽ اهڙي رياست قائم ڪرڻ ۾ آءٌ توهان جي مدد ڪندس. ساڳي ريت هٽلر جي پڻ فاشسٽ قوتن پاران به صيهونيت جي مڪمل پٺڀرائي ڪئي وئي.“

صيهونيت جو مقصد يهودين ۾ فاشسٽ موج پيدا ڪري، کين اهو باروڪرائڻ هو، ته هو خدا جا چونڊيل ٻانها آهن ۽ ٻيا سڀ ماڻهو کائنات ۾ گهٽ آهن. انهي اصول جي پوئواري ڪندي، اسرائيلي رياست قائم ٿيڻ کانپوءِ اهڙا قانون لاڳو ڪيا ويا، جن جي آڌار تي فلسطين جي عرب آبادي کي منگهه جي زور تي سندن گهرن ۽ ملڪيتن کان وانهيو ويو ۽ دنيا جي مختلف ماڪن مان ايندڙ

يهودين کي پنهنجي فاشي نظريي جو غلام بڻائي انهن کي
 ملڪيتن سان ورسايو ويو. انهيءَ سلسلي ۾ ۳۰ جون
 ۱۹۴۸ع تي ”خالي ڪيل علائقن وارو آرڊيننس“ لاڳو
 ڪيو ويو. انهي آرڊيننس موجب سرڪار کي اختيار ڏنو
 ويو، ته هو ڪنهن به علائقي کي، جنهن کي فتح ڪيو
 ويو هجي، هٿياربند فوجن جي حوالي ڪيو ويو هجي يا
 جنهن کي اتان جي رهاڪن جزوي يا مڪمل طرح خالي
 ڪيو هجي، پنهنجي قبضي ۾ وٺي ۽ سرڪار جي حق ۾
 ضبط ڪري سگهي ٿي. انهي عمل کي زور وڌائڻ لاءِ
 ۱۹۵۰ع ۾ غير حاضر ملڪن جي ملڪيت جو قانون ۽
 ۱۹۵۸ع ۾ زمين حاصل ڪرڻ وارو قانون لاڳو ڪيا ويا.
 زمين متعلق انهي صيهوني پاليسي کي برطانوي تاريخ
 نويس آرنلڊ ٽاڻبي ”بدمعاشي واري عمل“ جو نالو ڏنو
 آهي. انهي عمل ذريعي ئي اسرائيلي سرڪار هن وقت
 تائين ۱۹۶۷ع ۾ والاريل اولهين ڪناري جي ڪل زمين
 جو اٽڪل ۳۳ سيڪڙو هضم ڪري چڪي آهي.

اسرائيل جي فاشسٽ ڪردار کي ۱۹۵۲ع ۾ لاڳو
 ڪيل شهرت وارو قانون پڻ چڱي نموني ظاهر ڪري ٿو.
 انهي قانون موجب هر اهو يهودي جيڪو اڳ ڪڏهن
 اسرائيل ۾ نه رهيو هجي ۽ نه ئي آيو هجي، اسرائيل ۾
 داخل ٿيڻ سان ئي اسرائيلي شهري ٿي وڃي ٿو. جڏهن
 ته ڪنهن به غير يهودي جي اسرائيلي شهري هئڻ لاءِ

ضروري آهي، ته هُو اسرائيل جي قائم ٿيڻ کان وٺي
انهي شوري واري قانون جي لاڳو ٿيڻ تائين اسرائيل
۾ رهندو آيو هجي. ان ريت عربن جي گهڻائي کي
صيهوني ڏاڍ وسيلي سندن گهرن مان تڙي ڪن انهي حق کان
به محروم رکيو ويو.

اها ساڳي پاليسي يهودي ۽ غير يهودي پورهيت جي
معاملي ۾ به روا رکي وڃي آهي. روزگار ۽ اجرت وغيره
جي معاملي ۾، يهودي مزدور کي غير يهودي مزدور جي
پيٽ ۾ وڌيڪ سهولتون ڏنيون وڃن ٿيون. شروعاتي دور
۾ جڏهن اڃا صنعتي عمل ايترو اڳتي نه وڌيو هو، سڄو
زور انهي ڳالهه تي ڏنو ويندو هو، ته عرب مزدور جي
بدان يهودي مزدور کي روزگار مهيا ڪيو وڃي.
صنعتي عمل جي ترقي ٿيڻ سبب هڪ پاسي پورهيتن جي
ڪوت ۽ ٻئي پاسي مستي عرب پورهيتي، صيهوني سرمايه دار
کي هرڪايو، ته ڇو نه عرب مزدور جي واڌو قدر کي
پنهنجي لاءِ استعمال ڪيو وڃي. ان ۾ خاص خيال رکيو
ويو، ته انهن مزدورن کي سڌي صنعتي پيدا واري عمل
کان ڌار رکي، ڪيئن خدمتن، اڏاوت ۽ زراعت ۽ گهٽ
درجي جي ڪمن ۾ ڪهايو وڃي. انهي کانسواءِ اجرتن
جي معاملي ۾ ايندو سٺو آهي، جو ساڳي ڪم لاءِ هڪ
عرب مزدور کي، يهودي مزدور جي پيٽ ۾ اڌ اچورو

ڏٺو ويندو آهي . انهي آجوري کسي اڃا گهٽ وري
انهي نموني ڪيو ويندو آهي ، جو سندس پگهار جو
چڱو حصو سوشل سيڪيورٽي فنڊ ۾ ڪاٽيو ويندو آهي ،
جڏهن ته يهودي پورهيت لاءِ سوشل سيڪيورٽي واري اها
ڪٽوتِي گهڻي گهٽ هوندي آهي .

هٽلر وانگر ، اسرائيلي حڪمران به پنهنجي هر
جنگ ۽ هر اڳرائي کي پڄاءَ واري جنگ جو نالو ڏيندا
آهن . ان ريت جنهن ملڪ تي اڳرائي ڪئي ويندي آهي ،
انهي کي اڳرائي ڪندڙ سڏيو ويندو آهي . هٽلر جي
آڌ يورپ تي دعويٰ وانگر ، اسرائيلي حاڪم به پاڻ کي
عظيم تر اسرائيل جي نالي ۾ پوري وچ اوڀر جو مالڪ
سمجهن ٿا . سندن نظر ۾ ٻين ملڪن جا رهاڪو اصل ۾
سندن چاڪري لاءِ پيدا ڪيا ويا آهن . لبنان تي ڪيل
اڳرائي کان مگهو پوءِ اسرائيل جي ٻڙڪڻ ، ۽ هوائي
ڪمپنين ۽ اهڙن ٻين ادارن ڪوشش ڪئي ، ته هتان وڌ
۾ وڌ ٺاڻو ميڙجي . اسرائيلي سرڪار وٽ اهڙي عمل کي
همنائڻ جو سبب ، جنگ تي ڪيل خرچ کي ڪنهن حد
تائين پورو ڪرڻ آهي . ۱۹۶۷ع ۾ والاريل علانقن جي
قرئت کي به باقاعده ۽ منظم شڪل ڏني وڃي آهي .
جهجهي تعداد ۾ ماڻهن کي پنهنجن گهرن مان تڙيو ۽
ماڳين تي قبضو ڪيو ويو آهي . انيڪ طريقن
سان انهن علانقن کي ٻيئي شڪل ڏني وئي آهي .

سعاشي جوڙجڪ کي سمورو پنهنجي تابع ڪيو ويو آهي. زراعت ۾، رڳو اهڙي اڀت ڪرڻ لاءِ مجبور ڪيو وڃي ٿو، جيڪا اسرائيلي صنعتن ۾ ڪم اچي، يا وري اسرائيلي منبدي ۽ روانگي واپار لاءِ استعمال ٿي سگهي. رڳو ۷۴-۱۹۶۷ع جي ستن سالن ۾ اسرائيل والاريل علائقن مان ڪيل واپار ۾ ڪل ۱۵ ڪروڙ ۳۰ لک ڊالر نقصو ڪمايو. ان علائقي جي مستي پورهئي جي ٻه اسرائيلي سرمائي ذريعي گهڻي پرمريت ڪئي ويئي آهي. سرڪاري انگن اکرن موجب، اسرائيل اندر والاريل علائقن جي پورهيتن جو ڪم ڪندڙ تعداد ۱۹۶۹ع ۾ ۹ هزارن کان وڌي ۱۹۷۴ع وڃي ستر هزارن تي پهتو.

پورهئي جي وڏي تعداد ۾ لڏ پلاڻ سبب فلسطيني زميندارن، دڪاندار ۽ ڪاريگر، جيڪو اجرتن جي ڏس ۾ اسرائيلي سرمايه دار مان چٽا پيئڻي نه ٿي ڪري سگهيو، سو وڌيڪ متاثر ٿيو. کيس پورهيت جي ان واڌو ملهه سان هٿ ڪڻو پيو جيڪو اڳ ملندو هوس. نتيجي ۾ پيئڻي پورجوازيءَ جو هڪ وڏو تعداد پنهنجي اڳوڻي حيثيت کي جاري رکي نه سگهيو ۽ اچي پرولتاريه سان شامل ٿيو.

سامراج ۽ فاشزم:

عالمي آلتق تي فاشست رياست لازمي طور تي سامراجي

طاقتن مان پنهنجن نالن کي وڌائيندي ۽ پهتو ڪندي
 آهي، انهن نالن جو وڌڻ، ان ڪري به ضروري ٿيندو
 آهي، جو اهي پيشي ۾ ڪي پيشي جي ضرورت هوندا آهن.
 ان ڪري ئي شروع ڪسان وٺي اسرائيل کي سامراج
 هلاڪ جي ملڪن جو مڪمل ساٿ مليل آهي. سامراجي
 هارن اسرائيل کي هر قسم جي فوجي ۽ معاشي مدد مهيا
 ڪئي وڃي ٿي. ۱۹۸۰ع تائين اسرائيل کي مليل ڪل
 آمريڪي فوجي مدد اٽڪل ۹ ارب ۶۹ ڪروڙ ڊالر آهي،
 جنهن مان اٽڪل ۵ ڪروڙ ڊالر امداد ۾ ڏنل آهن ۽
 باقي قرض آهي، جيڪو به گهڻي ڀاڱي معاف ٿي ويندو
 آهي. آمريڪا جي اها فوجي مدد اسرائيل جي ٻين
 ماڻهن مان خريد ڪيل ڪل فوجي سامان جي خرچ
 کان به ۲۹ سيڪڙو وڌيڪ آهي. ساڳي ريت ۱۹۷۹ع
 تائين اسرائيل کي ڏنل ڪل آمريڪي معاشي امداد جو
 ڪاٿو، اٽڪل چار ارب ۷۷ ڪروڙ ڊالر آهي، جنهن مان
 اٽڪل ۳ ارب ۹۳ ڪروڙ ڊالر امداد ۾ ڏنل آهن.

سيپٽمبر ۱۹۵۲ع ۾ اولهه جرمني جي سرڪار اعلان
 ڪيو، ته نازي ڏاڍ جي ڪري جرمني مان اسرائيل ويندڙ
 پنج لک يهودي لاءِ، اسرائيلي سرڪار کي ۱۲ سالن جي
 مدتي ۾ شين، خدمتن ۽ روڪ جي صورت ۾ ٽي ارب
 جرمن مارڪ ٻاڻ هرتو ٿاوان طور ڏيندي. ۱۹۶۶ع ۾
 انهي مدتي ختم ٿيڻ کانپوءِ جرمن سرڪار ۱۹۷۸ع تائين

هر سال اسرائيل کي ۱۴ ڪروڙ مارڪ قرض ڏيڻ جو
اعلان ڪيو.

آئين فرانس جي سرڪار پاران به اسرائيل
کي مختلف وقتن تي رعائتي وياج تي قرض مهيا ڪيا
ويا. برطانيا پاران، ۱۹۵۰ع ۾ رڳو ۲۵ ڪروڙ وياج
تي اسرائيل کي ٽيهه لک پاؤنڊ قرض ڏنو ويو، جيڪو
۱۴ سالن ۾ ادا ٿيڻو هو. انهيءَ کان سواءِ آمريڪي
۽ يورپي ڪمپنين پاران اسرائيل کي خاص طرح تي
اهڙي فوجي ٽيڪنالوجي ڏني وئي جيڪا ٻين دوست
ملڪن کي به نه ڏيڻي هئي. اسرائيل کي انهي لائق
بڻايو ويو، جيئن هو پنهنجي مقامي فوجي سامان جي
صنعت کي ترقي وٺرائي سگهي ۽ اڳتي هلي علائقي
جي سامراج دوست ملڪن جي اڳواڻي وارو ڪردار ادا
ڪري سگهي. هن وقت اسرائيلي بحيت جي انگل
نئين حصي کي فوجي مقصدن لاءِ خرچ ڪيو وڃي ٿو،
هٿيارن واري صنعت گهڻي اڳتي وڌيل آهي ۽ ڪيترن
ملڪن کي اسرائيل، هٿيار ڏيندو به آهي.

اڻن اسرائيل کي مڪمل طرح سان تيار
ڪيو ويو، ته هو علائقي جي سامراجي مفادن جو بچاءُ
ڪري سگهي. ۱۹۵۶ع ۾ سوئيز کي قومي ملڪيت ۾
واٽڻ کان پوءِ برطانيا، فرانس ۽ اسرائيل جي مصري

گڏيل اڳواڻي ان جي شروعات هئي. جنرل شيرون
 انهي جي وڌيڪ وضاحت پنهنجي ٽائيمز لنڊن واري انٽرويو
 ۾ هن ريت ڪئي آهي ته ”اسرائيل هڪ خاص ماڻه
 آهي. کيس ٽن دائرن اندر رهڻو پئي ٿو. هڪ فلسطيني
 دهشت پسنديءَ کي منهن ڏيڻ، دشمن عرب ملڪن جو
 تدارڪ ڪرڻ ۽ ٽيون پاڪستان، ايران، ترڪي ۽ نار
 واري علائقي ۾ وڌندڙ سوويت خطري کي منهن ڏيڻ.
 ڇاڪاڻ ته اهو اسرائيل جي وجود جي بقاء لاءِ پنهنجو
 ضروري آهي.“ پنهنجي فوجي طاقت ۽ آمريڪي سفارتي
 ڪوششن کي گڏي، جاڪوز ان لاءِ ڪئي پئي وڃي،
 ته وچ اوڀر جي مختلف ملڪن ايران ۾ آمريڪي اڳواڻي
 ۾ گهڻ قومي فوج جي نالي ۾ نائو جي فوجن کي
 آڻي وسائڻ لاءِ وات سنواري وڃي؛ جيئن سامراجي مفادن
 جي پلي پٽ سنڀال ڪري سگهي. پوريائين ميناءَ
 جو رڻ پٽ، مصر حوالي ڪرڻ جي نالي ۾ آمريڪي
 اڳواڻي ۾ نائو جي فوجن جي حوالي ڪيو ويو ۽ مصر
 کي علائقي ۾ ڪنهن به نموني فوجي موجودگي جي
 اجازت نه هئڻ جو شرط مقرر ڪيو ويو. پئي قدم طور
 لبنان ۾ نائو جي فوجن لاءِ راه سنواري وئي. اهي
 فوجون پهرئين مرحلي ۾ اسرائيل کي اولهه بيروت ۾
 داخل ٿيڻ جي موقعي ڏيڻ لاءِ پنهنجي وقت کان اڳتي
 لبنان ڇڏي ويون. پوءِ جي صورتحال ڪين مقرر ٿي

ڪيو آهي، ته هو وڌيڪ دير تائين لبنان جي سر زمين
کي پنهنجن مقصدن لاءِ استعمال ڪن.

ايراني انقلاب ۽ علائقي جي عوام جي سياسي شعور
۾ واڌاري اچڻ ڪري ضرورت محسوس ڪئي ويئي
آهي، ته آمريڪا، اسرائيل اندر پنهنجي مڌي لشڪري
موجودگي قائم ڪري، جنهن لاءِ تازو ٻنهي ملڪن ۾
حڪمت عملي وارو ٺاه ٿيو آهي.

اسرائيل جي فوجي سگهه ۾ واڌاري کي آمريڪا
پاران هميشه پنهنجي فائدي ۾ سمجهيو ويو آهي. لبنان
۾ نازي اسرائيلي حملي تي پنهنجي خوشيءَ جو اظهار
ڪندي، ريگن، چوڻ کان رهي نه سگهيو، ته ”اسرائيل
جون فوجي سوڀون ثابت ڪن ٿيون، ته هن وقت علائقي
۾ ڪو اهڙو ملڪ موجود ناهي جيڪو ساڻس ڪلهو هڻي
سگهي.“ آمريڪي پرڏيهي وزير شلٽز اسرائيلي اڳواڻي
کي ساراهيندي چيو: ”اسرائيل هڪ ڀيرو وري پنهنجي
فوجي طاقت ۽ دليري کي ثابت ڪري ڏيکاريو آهي.“
هن وقت سندس مسئلو پنهنجي طاقت ۽ سفارتي مرڪز
کي ڳنڍڻ آهي.

سڄي پاليسيءَ جو لازمي نتيجو اهو نڪتو آهي، جو
ملڪي معاملن ۾ اسرائيل جي فوج جو ڪردار وڌي ويو
آهي. مختلف رٿابندي فوجي جرنيل ۽ ڪرنيل سياست ۾

حصو وٺي اهم وزارتن کي هلائي رهيا آهن. ملڪي پاليسين جي ٺاهڻ ۾ فوج اهم عنصر جي حيثيت اختيار ڪري ويئي آهي. فوجي آفيسر نه رڳو سرڪار تي زور ڀرين ٿا، ته بيجيٽ ۾ فوج جو حصو اڃا وڌايو وڃي، پر سندن ٻارن امن جي نالي ماتر ڪوشش جي به سخت مخالفت ڪئي ويندي آهي، جيئن اسرائيلي رياست لاءِ فوج جي اهميت ۾ ڪا گهٽتائي نه اچي. ائين فاشزم ۽ سامراج جي لاڳاپن مضبوط ٿيڻ جي نتيجي ۾ ملڪي معاملن تي فوج جي جڪڙ ڏينھون ڏينھن پختي ٿي رهي آهي.

فاشسٽ رياست ۽ عوام:-

اسرائيل اندر اهڙيون ڪوڙ تنظيمون موجود آهن، جيڪي پنهنجي ورتاءُ فريمي ظاهر ڪن ٿيون، ته اسرائيلي عوام مڪمل طور تي اسرائيلي رياست جي فاشسٽ پاليسين سان گڏ ڪونهي. جيتوڻيڪ انهن تنظيمن جو وڌيڪ اثر ڪونهي، پر به اها ڳالهه پنهنجي جاءِ تي موجود آهي، ته اهو هڪ ڪارائتو لاڙو آهي، جيڪو وڏي پيماني تي لبنان تي ڪيل اڳرائي مهل حڪومتي پاليسين جي جيڪا مخالفت ٿي آهي ان مان ظاهر ٿئي ٿو. القدس ۾ اڏائي سؤ عورتن جي هڪ جلوس، نهايت چرڪائيندڙ نموني سان رياستي پاليسين سان پنهنجي نفرت جو اظهار ڪيو. سندن چوڻ هو ”اسان جا ڀٽ اسان کي واپس ڏيو... اسان ٻار ڇڏينديون

آهيون، ٿوڀن جا گولائيم. ” ساڳي طرح تل ابيب ۾
هڪ لک کان چار لک ماڻهن جا جلوس اسرائيلي تاريخ ۾
هڪ رڪارڊ آهن.

انهن تنظيمن مان مکيه اسرائيل جي ڪميونسٽ پارٽي
”راڪا“ آهي. اسرائيل جي وجود ۾ اچڻ کانپوءِ ڪميونسٽ
پارٽي جا مختلف عرب ۽ يهودي ڌڙا پاڻ ۾ گڏ ٿي ويا
هئا. سندن اهو اتحاد وڌيڪ جڙدار نه ٿيو. يهودي ڌڙي
پاڻ کي وري صيهونيت سان ڳنڍڻ جي ڪوشش شروع ڪري
ڏني. نتيجي ۾ پارٽي وري ٻن حصن ۾ ورهائجي ويئي.
”ماڪي“، گهڻائي جي لحاظ کان يهودي ڌڙي جي
پارٽي آهي ۽ ”راڪا“ گهڻائي جي لحاظ کان عرب ڌڙي
جي پارٽي آهي. ماڪي اڳتي عمل ۾ هلي عوام ۾ پنهنجي
ساڪ وڃائي ويئي. سندس پاليسين تي گهڻي پائگي صيهونيت
جي چاپ لڳل آهي، جيڪا حڪمران طبقي جي مفادن
سان ٺهڪندڙ آهي. ”راڪا“ پنهنجي عمل ۽ ساڪ جي
لحاظ کان هينئر بين الاقوامي سطح تي اسرائيل جي حقيقي
ڪميونسٽ پارٽي طور سڃاتي وڃي ٿي. صيهونيت ۽ فاشسٽ
پاليسين جي مخالفت راڪا جو ڪم رهيو آهي. راڪا، اسرائيل
۾ رهندڙ عربن جي عيوضي پارٽي ٿي سڃاتي وڃي، ۽ سندس
ٻاراڻ اسرائيل جي حيثيت کي سڃيندي زور ڏنو وڃي ٿو،
ته فلسطينين کي به پنهنجي ڌار رياست قائم ڪرڻ جو
حق حاصل آهي.

اسرائيل ۾ رهندڙ يهودين جو واسطو دنيا جي اٽڪل هڪ سؤ ملڪن سان آهي انهن يهودين کي ايشيائي ، آفريڪي (اورينٽل) ۽ يورپي ۽ آمريڪي يهودين ۾ ورهائي سگهجي ٿو . فاشسٽ رياستي پاليسي ڪري اڀرندي جي يهودين کي اهي سهولتون مليل ڪونهن ، جيڪي اولهه وارن ملڪن جي يهودين کي مليل آهن . سرڪاري ذريعن پاران ان جو دليل سندن جهانگ ، هنر کان وانجهيل ۽ وڏا ڪٽنب هئڻ ڏنو وڃي ٿو . ان ڪري هڪ جاءِ کان ٻي جاءِ تائين روزگار سانگي وڃڻ وارو سندن عمل وڌيڪ سوڙهو آهي .

هياتي جي هر وڪ ۽ ڏس ۾ آڀرندي وارن کي ٻڌائي رکيو ويو آهي . سندن حيثيت مستو پورهيو وڪيندڙ کان وڌيڪ ڪانهي . يورپي يهودين جي ڀيٽ ۾ سندن آجورو اڌ کان به گهٽ آهي . کين شروع کان ئي پنهنجي حيثيت ستارڻ کان روڪڻ ۾ هنن جي سستي پورهيتن واري حيثيت کي برقرار رکڻ لاءِ ، نه کين زمين جي ملڪيت جو حق ڏنو ويو آهي ۽ نه ئي کين زراعتي سهڪارين ۾ شامل ڪيو ويو آهي . سندن آباديءَ جي گهٽائي يا ، نه وڌڻ شهرن جي گندن علائقن ۾ رهي ٿي ، يا وري کين ملڪ جي ٻڌائي ٻيل آندڙ ۽ ڏکڻ وارن علائقن ۾ رهڻ لاءِ مجبور ڪيو وڃي ٿو ، جتي زراعت وغيره لاءِ سندن

پرڙهي کي ڪم آڻي سگهجي . شوري انتظاميا جي وڏن
عهدن ۾ سندن حصو ٿي سگهڙو مس آهي جڏهن ته فوج
جي وڏن عهدن مان وٺڻ هڪ به ڪونهي .

انهي متحيد واري سلوڪ خلاف شروعات ۾
ٽيندر جو جهڊ ان ڪري منظم شڪل اختيار نه
ڪري سگهي، جو هتي قومي سلامتي جي نالي ۾ هميشه
سماجي انصاف لاءِ ڪيل جهڊ کي ڇڏائڻو پيو آهي .
هن وقت انهي جهڊ هڪ منظم شڪل اختيار ڪئي
آهي . سندن هڪ تنظيم ” بلاڪ پينٽر “ اثرائتي نموني
مظاهرن، جلسن ۽ جلوسن وغيره جي صورت ۾ مسلمان
کي سامهون آندو آهي . اسرائيلي معاشرتي ۾ انهي تنظيم
جي اهميت انهي ڪري به وڌي وڃي ٿي، جو سندس
پاران، بڌري پٽ ڇڏو وڃي ٿو، ته اورينٽل يهودين جي
اسرائيلي فاشسٽ رياست خلاف ويڙهه فلسطيني عربن جي
جهڊ مان ڳنڍيل آهي . سندس نظر ۾ ٻنهي جي
مسلمان جو نپرو گڏيل جهڊ ٿي آهي، ڌار
ڌار نه :

انهن تنظيمن کانسواءِ امن تحريڪ ۽ ٻيا اهڙا گڏيل
معاذ ۽ تنظيمون آهن، جيڪي پنهنجي پنهنجي سطح تي
فاشزم خلاف اثرائتو ڪردار ادا ڪري رهيا آهن .
اسرائيلي ۽ سندن قومي حيثيت :

انهن سڃڻي ڳالهين کي نظر ۾ رکي ڏسڻو اهو آهي،
 ته ڇا اسرائيلي ڊڪ قوم جي حيثيت وٺي سگهيا آهن،
 جنهن جي وڪالت ڪندڙن جو چوڻ آهي، ته
 اسرائيلي رڳو يهودي ڪونهن ۽ هڪ جاءِ تي گڏجي
 رهڻ سبب سندن ثقافت ۽ ٻولي وغيره ۾ به ويجهڙائي
 پيدا ٿي آهي، ان ڪري ڪين، هڪ قوم چئي سگهجي
 ٿو. ٿوري گهري نظر وجهڻ سان اهو دليل گهڻو سمجهيل
 ۽ سمجهائيندڙ لڳي ٿو. پهرين ڳالهه، ته اسرائيل دنيا جي
 آها اڪيلي رياست آهي، جنهن جي ٻارن پنهنجين سرحدن
 کي طئي نه ڪيو ويو آهي، حاڪمن جو چوڻ آهي،
 ته ماڻڪي سرحدون جنگ ذريعي طئي ٿينديون. ان ڪري
 اڄ ۾ فيصلو ڪرڻو پوندو، ته اسرائيلي قوم ۾ ڪنهن
 کي شامل سمجهجي؟ جنهن علائقي تي شروع ۾ اسرائيلي
 قائم ٿيو هو يا ۱۹۴۹-۱۹۴۸ع واري جنگ جي نتيجي ۾
 مقرر ٿيل سرحدون صحيح مڃجن. ۱۹۶۷ع جي جنگ ۾
 والاريل علائقن مان اسرائيل ٻرائي بيت المقدس ۽ گولان
 جبل جي چوٽين کي هاڻ ۾ ملايو آهي. ان ڪري انهن
 علائقن جي ماڻهن کي اسرائيلي قوم جو حصو ڄاڻائي
 سگهجي ٿو يا نه انهي جو به فيصلو ڪرڻو پوندو. لبنان
 جي ڏاکڻي حصي کي اسرائيل پنهنجو حصو سمجهي ٿو.
 انهي ڪري جيڪڏهن، اسرائيل طاقت جي زور تي ان
 کي به پنهنجو حصو بڻائي ٿو، ته ڇا هتان جا ماڻهو به

اسرائيلي قوم جو حصو ٿي ويندا. انهي ڪري هڪ رياست جي حيثيت ۾ سڀ کان اڳ اسرائيل جي عالمي طرح مڃيل سرحدن جي مقرري کان پوءِ ئي سندس قومي حيثيت ٿي ڳالهائي سگهجي ٿو.

جيڪڏهن ۱۹۶۷ع جي جنگ کان اڳ واري اسرائيل کي، هڪ ايڪي طور وڻجي، ته به اسرائيل ۾ رهندڙ ماڻهن کي هڪ قوم نه ٿو مڃي سگهجي. سبب اهو آهي، ته اسرائيل جي عرب آبادي پنهنجي ثقافت ۽ ٻولي وغيره جي لحاظ کان هتان جي يهودي نوآبادڪارن کان باڪل مختلف آهي. عرب آباديءَ جو اسرائيلي معاشري ۾ گڏجڻ وارو عمل شروع نه ٿي سگهيو آهي جو اسرائيلي رياست پنهنجي فائسٽ پاليسي ڪري ڪين هميشه ڏاڍ جو نشانو بڻايو آهي. نتيجي ۾ ڪين انهي ڳالهه لاءِ مجبور ٿيو پيو آهي، ته هو پنهنجي ڌار مڃاڻپ قائم رکن ۽ پنهنجي گڏيل بقاء واري جدوجهد کي وڌيڪ منظم ڪن. انهي ڪري اسرائيل جي عرب آبادي کي ڪنهن به طرح اسرائيلي قوم جو حصو نه ٿو چئي سگهجي.

هاڻي مسئلو آهي اسرائيل جي يهودي آبادي جي حيثيت جي ٽٻيري جو. اسرائيل ۾ رهندڙ يهودين جو واسطو دنيا جي اٽڪل هڪ سؤ لکن سان آهي. سندن هڪڙي سان مڃاڻپ جو وسيلو رڳو سندن مذهب آهي. منجهن پيو

ڪوبه گڏيل ثقافتي قدر موجود ڪونهي ۽ اٽليون ويهڻون
ڌار اٿن. اهو فرق، ايڏو آهي جو هر ملڪ جي يهودين
جو پنهنجو ڌار پاڙو آهي، ان ڪري اسرائيل ۾ رهندڙ
يهودين کي باقي دنيا جي يهودين کان ثقافتي ۽ قومي
محاذ کان ڌار ڪري ڪنهن خاص ايڪي جي حيثيت نه
ڏئي سگهجي.

ساڳي وقت ٻين ملڪن جي يهودين جو اسرائيل ۾
اچي آباد ٿيڻ ۽ هتان يهودي آبادي جي ٻين ملڪن ڏانهن
لڏڻ وارو عمل اسرائيل جي وجود ۾ اچڻ کان وڌيڪ اڄ
تائين جاري آهي. هن وقت حالت اها آهي جو
اسرائيل مان لڏي ويندڙ يهودين جو تعداد
اسرائيل ايندڙ يهودين کان وڌيڪ آهي.
جيڪڏهن ڪنهن به يهودي کي اسرائيل ۾ داخل ٿيڻ
مان اسرائيلي قوم جو حصو سمجهيو وڃي، ته پوءِ اها
ڳالهه سچڻ ۾ به ڪا هڪ نه هئڻ ڪري، ته انهي قوم
جو بنياد گڏيل ملڪي ثقافت نه، پر مذهب آهي جنهن
جي ڪري اسرائيلي يهودين جي سڃاڻپ به اسرائيل کان
ٻاهر يهودين مان آهي.

ان ڪري ڪنهن خاص علائقي ۾ رهندڙ ڪجهه
ماڻهن کي جيڪڏهن رڳو مذهب جي بنياد تي هڪ قوم
قرار ڏيئي، سندن لاءِ ڌار وطن جي گهر ڪڍي وڃي ٿي،

تم پوءِ اهڙا قومي وطن فلسطين کان سواءِ ٻين ڪيترن
 ماڪن ۾ به وجود ۾ اچڻ گهرجن ۽ قوم ۽ قوميت جي
 ٿيل تعريف کي به انهي مطابق ڏاهڻ گهرجي. رڳو طاقت
 جي زور تي ڪنهن ماڪ تي قبضي ڪرڻ ۽ اتان جي
 رهاڪن کي سندن گهرن مان تـڙي ڪڍڻ سان طاقتور
 کي انهي ماڪ تي قانوني حق حاصل نه ٿو ٿي وڃي.

فلسطيني مسئلو — آمريڪا ۽ سوويت يونين جو موقف:

فلسطين جي مسئلي جي اهميت کي عالمي سطح تي
 مڃيو ويو آهي. انهي مسئلي ۾ دنيا جي ٻن مخالف
 سرشتن سرمايمداري ۽ سوشلزم جي اڳواڻن آمريڪا ۽
 سوويت يونين جو ورتاءُ خاص اهميت رکندڙ آهي. ٻنهي
 ماڪن جو ورتاءُ سندن عالمي لاڳاپن ۽ سندن نظر ۾ نئين
 ماڪن جي اهميت ۽ حيثيت متعلق وضاحت ڪري ٿو.

آمريڪي هات جي لحاظ کان اسرائيل، سندس اعتبار
 جوڳو عيوضي آهي، جيڪو پنهنجين زميندارن کي چڱي
 نموني پورو ڪري ٿو. انهي کي ساراھيندي، ريگن
 پنهنجي هڪ تقرير ۾ چيو ”آءٌ شخصي طرح شروع کان
 ئي اسرائيل جو مداح رهيو آهيان ۽ سندس دليريءَ کي
 هميشه ساراھيو ۽ سندس مدد ڪئي آهي. هو چوٽيهه سالن

کان لاڳيتو پنهنجي بقاء لاءِ جدوجهد ڪري رهيو آهي. انهي ڪري آمريڪي پاليسي ۽ آمريڪي موقف جو مدار هميشه کان انهي ڳالهه تي رهيو آهي، ته اسرائيل جي موجوده سياسي جوڙجڪ کي ڪو به نقصان نه پهچي. ان اصول کي نظر ۾ رکندي مختلف آمريڪي مڊرن فلسطيني مسئلي جي ٺهڻ لاءِ پنهنجي پاليسي ٺاهي. گيمپ ڊيوڊ ٿا انهن پاليسين جو هڪ اولڙو هو. انهي ٿا موجب خود مختياري جو واسطو زمين سان ڪونهي پر رڳو فلسطيني ماڻهن سان آهي. ٻين لفظن ۾ اسرائيل پاران انهن علائقن ۾ پنهنجي فوجي موجودگي کي مستقل بنائي شهري انتظاميا ۾ فلسطينين کي محدود اختيار ڏنا ويندا. تازو صدر ريگن پنهنجي وچ اوڀر لاءِ امن رٿا جو اعلان ڪيو آهي. تقرير ۾ ريگن اٽڪل چوڏهن ڀيرا انهي ڳالهه جو ذڪر ڪيو، ته آمريڪا اسرائيل جي سلامتي لاءِ ٻڌل آهي ۽ اها آمريڪي پاليسيءَ جو سگهارو ٿيپ آهي. اها رٿا هن ريت آهي:

— اسرائيل جي سلامتيءَ لاءِ هر آڀاءُ هنن ضروري آهي.

— پنجن سالن جو هڪ عارضي دور، جنهن ۾ اولهندي ڪناري ۽ غزه جي علائقي ۾ رهندڙ فلسطينين کي اندروني طرح مڪمل خودمختاري مليل هجي.

— انهي کان پوءِ اردن جي شرڪت سان فلسطين
جي پنهنجي حڪومت جو قيام .

— اولهندي ڪناري ۽ غزه ۾ آزاد ۽ خود مختيار
فلسطيني رياست کي مڪمل طور تي رد ڪرڻ .

سوويت يونين جي موقف کي پٽرو ڪندي، سوويت
ڪميونسٽ پارٽي جي چوڻين کانگريس ۾ صدر برزنيف
اها ڳالهه ڪئي هئي، ته سوويت يونين هميشه هي ايل او
جي اڳواڻيءَ ۾ فلسطين کي پنهنجي جدا ۽ دار
رياست قائم ڪرڻ جو حق ملڻ جي ڳالهه ڪئي آهي،
جيڪا هر قسم جي ٻاهرين هٿ چراند کان آزاد ۽ خود مختيار
هجي . گڏو گڏ سوويت يونين جي اڳواڻن پاران گهڻن
موقعن تي چيو ويو آهي، ته اسرائيل سميت اولهه ايشيا
جا سڀئي ملڪ امن سان رهن ۽ هڪ ٻئي جي خود مختياريءَ
جو احترام ڪن .

سوويت يونين پاران فلسطيني مزاحمتي تحريڪ کي
هر قسم جي مدد مهيا ڪئي ويئي آهي . انهي ۾ فوجي
سياسي ۽ سفارتي مدد شامل آهي . سوويت يونين هميشه
زور ڏنو آهي، ته اسرائيل جي فاشسٽ رياست، جنهن
ان سڄي علائقي جي امن کي خطرو آهي، ان جي
خلاف وڙهندڙ هر تنظيم ۽ هر ملڪ کي سوويت يونين
هر قسم جي مدد ڏيندو . پنهنجي انهي پاليسيءَ جو

عملي ثبوت ڏيندي ۱۹۶۷ع ۾ ئي سندس ٻاران اسرائيل
مان سفارتي لاڳاپا مڪمل طرح ٽوڙيا ويا هئا.

سوويت يونين وچ اوڀر جي امن متعلق آمريڪا جي
ڌار ۽ جزوي ڪوششن جي هميشه ننڍا ڪئي آهي. سندس
موقف آهي، ته بين الاقوامي سطح تي هڪ ڪانفرنس
کوڏائي وڃي، جنهن ۾ ٻي ايل او سميت سڀني ڌرين
شرڪت ڪن ۽ انهيءَ ۾ آمريڪا ۽ سوويت يونين ٺهري ۾
مدد لاءِ موجود هجن.

فلسطيني انقلاب جو آئيندو

بيروت ڇڏڻ کانپوءِ فلسطيني انقلاب ڪهڙو رخ اختيار
ڪندو ۽ سندس واٽ ڇا هوندي؟ انهيءَ متعلق هرڪو
پنهجي ليکي اڳڪٿيون ڪري ۽ نتيجا ڪڍي رهيو آهي.
ويجهي کان حالتن کي ڄاڻڻ مان ڪجهه ڳالهون سامهون
اچن ٿيون.

فلسطيني انقلاب ۱۹۶۷ع کانپوءِ ٻن اهم مرحلن مان
گذري چڪو آهي. پهرئين مرحلي ۾ گهڻو ڪري فلسطين
کان ٻاهر ٻين ملڪن ۾ صيهوني ۽ سامراجي مفادن کي
نشانو بنائڻ هو، جيئن عالمي سطح تي محسوس ڪرائجي،
ته فلسطيني مسئلو اڃا موجود آهي. اهو مرحلو ۱۹۷۰ع
جي ڏهاڪي جي پهرئين اڌ ۾ پورو ٿيو. ٻيو مرحلو هو

فلسطين جي سرحدن يعني لبنان ۾ پنهنجي باقاعده لشڪري
 سگهه کي منظم ڪرڻ ۽ مضبوط بنائڻ؛ جيئن صيهوني
 رياست مان باقاعدي مهاڏو اٽڪائجي. هيٺ ۾ اهو مرحلو
 ختم ٿي چڪو آهي. هاڻي ٽيون ۽ فيصلي ڪندڙ مرحلو
 آهي. اسرائيل اندر هٿياربند جدوجهد کي منظم ڪرڻ ۽
 انهي نموني صيهونيت کان فلسطين جو چوٽڪارو.

ان ويڙهه لاءِ ڪجهه ڳالهين جو اڳواٽ پوراڻو
 ڪرڻو پوندو. انهن مان اهم ۽ بنيادي ڳالهه آهي
 پرولتاري نظريه واري تنظيم جي اڳواڻيءَ ۾ سڃني محب
 وطن طبقن جو سامراج دشمن اتحاد. فلسطيني عوام جي
 جدوجهد جي مختلف مرحلن ۾ سندن جزوي سوڀ ۽ مڪمل
 ناڪامي اهڙي تنظيم جي قيام ۽ سندس سامراج دشمن
 اتحاد جي اڳواڻي واري ڪردار کي الٽو ڪري ڇڏيو
 آهي. ۱۹۳۶ع واري انقلاب جي ناڪامي جو مکيه ڪارڻ
 قيادت جو اڀرن ۽ سرمايه دارن جي هٿن ۾ هئڻ هو.
 ۱۹۳۶ع کان پوءِ لاڳيتو بئرجوازي ۽ ڀڃڻي بئرجوازي
 جي اڳواڻي هئڻ ڪري انقلاب، اڃا تائين پنهنجو مقصد
 ماڻي نه سگهيو آهي. ۱۹۶۷ع کانپوءِ جيتوڻيڪ پورهيت
 طبقي جي تنظيم جي آسڻ وارو عمل به شروع ٿيو، پر
 اڳواڻيءَ جي ساڳئي ريت بئرجوازي هٿن ۾ هئڻ ڪري
 انقلاب لاءِ پنهنجي منزل کي حاصل ڪرڻ پري ٿي ويو.
 بيروت جي جنگ کانپوءِ بئرجوازي اڳواڻي جي موقعي

پرستي سامهون اچڻ سان گڏ، اها ڳالهه به پڌري ٿي
 ويئي آهي، ته سندس مقصد هينئر دشمن کان رڳو ڪجهه
 رعايت حاصل ڪرڻ تائين وڃي سوڙهو ٿيو آهي. ريگن
 رٿا کي رد نه ڪرڻ، فيض واري عرب ليگ جي ڪانفرنس
 ۾ شرڪت ۽ انهي ۾ پنهنجي هيٺاڻي کي مڃيندي آمريڪا
 ۽ اسرائيل کي، ڪانفرنس جي ڍڪراءَ پاس ڪيل ٺهراءَ
 جي صورت ۾، درخواست ڪرڻ، ته هو اسرائيل جي قائم
 رهڻ واري حق کي قبول ڪرڻ لاءِ تيار آهن ۽ کين رڳو
 فلسطيني رياست قائم ڪرڻ جي اجازت ڏني وڃي؛ سندن
 سڄي پاليسيءَ جي پڌرائي ان ورتاءَ ٿيئي ٿي.

ساڳئي وقت باقاعده رٿيل سماءَ هيٺ قبول، ته
 فلسطيني مزاحمت کي مختلف ماڳن ۾ ورهايو وڃي،
 جيئن سندس زور ٽٽڻ سان گڏ پورچوا اڳواڻي تي ترقي
 پسندن جو دٻاءُ گهٽجي ۽ هو آزاد ٿي پنهنجن ڪيل
 فيصلن کي تنظيم جي فيصلن جي نالي ۾ مڙهي سگهن.
 هڪ ٽيلاءَ ويزن انڊرويو ۾ جارج حباش اها ڳالهه ڪئي،
 ته تنظيم جو مرڪز مختلف ملڪن ۾ ورهائجڻ ڪري
 گڏيل سياسي مؤلف جي موجودگي ممڪن ناهي. اهو
 مرڪز هينئر جاگرافياڻي ۽ نظرياتي طرح سان اڳ جي
 پٽ ۾ وڌيڪ ورهايل آهي.

پورچوازي ۽ ترقي پسندن جي مؤلف ۾ اهو فرق

ٽينهن ڏينهن وڌيڪ واضح ۽ ڄڻو ٿيندو ويندو. نتيجي ۾
جدوجهد کي ترقي پسند اڳواڻيءَ ۾ وڌيڪ سائنسي بنياد
تي منظم ڪري سگهيو.

۱۰. فيبروري ۱۹۸۲ع تي ڪميونسٽ پارٽي جي
فلسطيني ميمبرن، ڌار ٿي ”فلسطيني ڪميونسٽ پارٽي“
جو نئين نموني بنياد وڌو آهي. انهي قدم کي فلسطينين
جي مختلف مارڪسٽ گروهن پاران هڪ سٺو قدم سڏي،
انهي جي آڃيان ڪئي ويئي آهي ۽ آسيد ڏيکاري وئي
آهي، ته اها هڪ گڏيل فلسطيني ڪميونسٽ پارٽي ٺاهڻ
جي اهم شروعات آهي.

تنظيمي عمل جي اها واڌ لازمي طرح اڳتي هلي،
فلسطين قومي معاذ، اسرائيلي ترقي پسندن ۽ ٻين جمهوري
قوتن سان پاڻ کي ڳنڍي فلسطيني عوام جي جدوجهد ۾
هڪ اهم خاصيتي چال ثابت ٿيندي.

ويڙهه واري حڪمت عمليءَ ۾ ترقي پسندن
پاران انهي ڳالهه جي وضاحت ڪئي ويئي آهي، ته
قومي جدوجهد کي طبقاتي جدوجهد سان ڳنڍي ڪٿن سان
ٿي فلسطيني انقلاب سوڀارو ٿي سگهي ٿو. سامراج ۽
صيهونيت خلاف جدوجهد ۾ ڪاميابيءَ جو مسدار انهي
ڳالھ تي آهي، ته عرب رجعت پسندن خلاف به جدوجهد
ڪئي وڃي چاڪاڻ، ته اهي سامراج ۽ صيهونيت جا

مائي آهن ۽ سندن مفاد گڏيل آهن . اهو سچو ڪم
پورهيت طبقي جي تنظيم جي اڳواڻي ۽ ۾ هارين ، پٽي
بورجوازي ۽ بورجوازي جي محب وطن حصن جي گڏيل
قومي اتحاد جي صورت ۾ ٿي سگهي ٿو .

انهي نموني فلسطيني انقلاب جي ڏينهن ڏينهن
وڌيڪ پختي ٿيڻ وارو عمل جاري آهي . هڪ آهي ، ته
هاڻي عرب ماڪن جون فوجون نه پر فلسطيني پورهيت ۽
هاري ئي مائيسي ترقي پسند نظريي جي اڳواڻي ۾ هٿياربند
جدوجهد وسيلي صهيونيت کي سندس پڄاڻي تائين پهچائيندا .

پورو ٿيو

PALESTINE AND IMPERIALISM

(Rauf Nizamani)

”پنهان سمورو مري نه سگهندو“

... ..

باهم جي هن برسات ۾

هي پنهنجي ڏن ۾

دست ٻڌيو

ڊگجهه ڳولي ٿو!

شايد پنهنجو ڳور ڳولي ٿو

اوجھو ڊڪ ٻار تي ڇڏي

ڇوڪري پوي ٿو.

پنهنجي ساري سگهه سوڙي

ڀر سڙي مان ڪولي

ڊڪ ننڍڙو ٻار ڪڍي ٿو.

ٻنهي هٿن ۾ ٻار جهلي

اڀ طرف سنهن ڪري

جوي ٿو.

هي جيئرو آهي!!

جيئرو آهي!

پنهان سمورو مري نه سگهندو.

اهان راهي

ڊپايو پبلڪيشن گراڊي

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباھو آهي، ڇو تہ تاريخ هميشہ انھن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنھنجي علمي سرمائِي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنھنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نہ رڳو محفوظ رکڻ پر پنھنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي تہ سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڏاڻوڻوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ ايندڙائيد سميت آڻي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سنڌ سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد تہ سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نہ صرف پرپور لاپ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنھنجو پورو ساٿ ڏيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي ايندڙائيد اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڏاڻوڻوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>